

V. M. S. Kottayam
3-3-198.

THE GURUNATHAN

ഗുരുനാഥൻ

L. No. 85/15-7-26

പുസ്തകം 12	1108 ചിത്രം	ലക്കം 1
------------	-------------	---------

നാനാലോചനസൂക്തിമാലകളുണ്ടിത്തെയ്യുവാകുന്നാർക്കുവി
ജ്ഞാനാനന്ദസുധാരസംസുദ്ധധാരാപ്രദമുള്ളിലാത്താദരം
യുനാമാശയപോഷണകരതത്വായ് സമ്പൂർണ്ണകൃപാണയായ്
നിന്നാളക്ഷയഭീഷ്ടിപൂണ്ടുനാഥേയം ദൃശാഭാസതാം.

വിഷയ വിവരം.

1. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്താവന.	...	1
2. തിരുവിതാംകൂറിലെ വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ്.	...	3
3. വിശപ്പും ആഹാരവും	...	6
4. പ്രഭുസമക്ഷം.	...	13
5. വിമർശനവിധി.	...	14
6. ഏകദേശ കണക്കുണ്ടെ അനുഭവം.	...	18
7. വിചാരസവിമോഹം.	...	27
8. ഷരപാദപ്രാണികളും മനുഷ്യരും.	...	33
9. സ്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വരുത്തേണ്ട ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ	...	39
10. ഐതിഹ്യപരമ്പര.	...	42
11. ഉദ്ധാരണങ്ങൾ.	...	46
12. പുസ്തകാഭിപ്രായം.	...	

44

മഹാകവി ഷേക്സ്പിയറുടെ

നാടകകഥകൾ.

ഗ്രന്ഥകർതാ:— ആർ. ഇശ്വരപിള്ള ബി. എ.

മഹാകവി ഷേക്സ്പിയർ എഴുതിയിട്ടുള്ള സുപ്രസിദ്ധങ്ങളും ഹൃദയാവർജകങ്ങളും ആയ രണ്ടു ദുരന്തനാടകങ്ങൾ കഥാരൂപേണ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. മഹാകവിയുടെ കഥാഘടനാവൈചിത്ര്യം വായിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണു്.

വില 5 അണ

പ്രസാധകന്മാർ,

സി. ജി. ബ്രദേഴ്സ്, പറവൂർ.

ചില നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ.

നളിനി	(കുമാരനാശാൻ)	0	6	0
ലീല	"	0	10	0
പ്രഭോദനം	"	0	12	0
ചിന്താവിഷ്ണുയായ സീത	"	0	8	0
ദുരവസ്ഥ	"	0	8	0
ചണ്ഡാളഭിക്ഷുക്കി	"	0	8	0
കരുണ	"	0	6	0
വനമാല	"	0	6	0
കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിപ്പട്ടൻ തമ്പുരാൻ				
കൃതികൾ ഒന്നാംഭാഗം		1	0	0
രണ്ടാം ഭാഗം		1	4	0
മൂന്നാം ഭാഗം		1	0	0
നാലാം ഭാഗം		0	12	0
വീരമാതാബധൻ നോവൽ		1	8	0
കമ്പോള ബാലിക		1	4	0
എഫ്. എം. എസ്സ്. യാത്ര		0	8	0
പഞ്ചകല്യാണി		0	8	0
പ്രണയപാശം		0		

മാനേജർ, 'ഇശ്വരപിള്ള'

ഗുരുനാഥൻ.

442

പുസ്തകം 12

1108 ചിങ്ങം

പക്കം 1

സ്വന്തപ്രസ്താവന.

ഗുരുനാഥൻ മൗനിക ഇതാ അതിന്റെ പത്രങ്ങളെ വയസ്സി
ലേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ ഒന്നുണ്ടുകൊല്ലത്തെ അനുഭവം
കൊണ്ടു നോക്കുന്നതായാൽ ഗുരുനാഥന്റെ ഭാവിയെകുറിച്ച് ഹൃദയ ആശ
ക്ക് ഒന്നും വഴികാണുന്നില്ല. സർവ്വലോകസാധാരണമായിരിക്കുന്ന സാമ്പ
ത്തിക ദുരവസ്ഥ എന്ന ദുർഭേദഗത ഗുരുനാഥനേയും ബാധിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല.
ഞങ്ങൾക്ക് ഇതേവരെ ലഭിച്ചുവന്ന പല സഹായങ്ങൾക്കും ഇപ്പോൾ അ
ല്ലാപ്പും വിചാരം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. വരികാരിൽ പലരും ഞങ്ങ
ക്കു നൽകി വന്നിരുന്ന സഹായം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുന്നു എന്നു വ്യസന
പൂർവ്വം പ്രസ്താവിക്കുകയുള്ളൂ. ഇതിനുംപുറമെ ഞങ്ങൾക്കു ഗവർണ്മെ
ന്റിൽനിന്നും ലഭിച്ചുവന്നിരുന്ന സഹായം വ്യയന്യനീകരണമെന്നുള്ള
പേരും പറഞ്ഞു വെട്ടിക്കുറച്ചിരിക്കുന്നു. വ്യയന്യനീകരണക്കമ്മറിയുടെ
ഖണ്ഡധാര വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പിനെ സംബന്ധിച്ചാണ് അധികമായി പ്ര
യോഗിച്ചുകാണുന്നത്. ഇത് ഒരു അനാശാസ്യമായ വ്യയ പരിമേദമാണെ
ന്നുള്ളതിന് സംശയമില്ല. എങ്കിലും അതിനെ ഇപ്പോൾ സഹിക്കേണ്ടതെ
നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. കാര്യങ്ങൾ എങ്ങിനെയിരുന്നാലും പതിവനുസരിച്ചു
ഞങ്ങളുടെ കർത്തവ്യകർമ്മം യേനയേനപ്രകാരം നിർവ്വഹിക്കണമെന്നാണ്
ഞങ്ങൾ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അധ്യാപകന്മാർക്കു ഈ വി
ഷയത്തിൽ അവർക്കുള്ള കർത്തവ്യകർമ്മത്തെ നിറവേറ്റുന്നപക്ഷം ഞങ്ങൾ
തീർത്ഥന്മാരായി ഭവിക്കുന്നതാണ്. പത്തുപത്രങ്ങളു കൊല്ലംവരെ ലാഭി
ക്കുവാൻ തീർന്ന ഒരു ശിശുവിനെ ഈ പ്രായത്തിൽ 'എങ്ങിനെയും പോ
യി' വിചാരിച്ചു പരിത്യജിക്കുന്നത് മനുഷ്യത്വമായ കാര്യമാണെ
ന്നു ഞങ്ങൾ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. മറ്റൊരാൾ വിഷയത്തിലും
മറ്റൊരാൾക്കും നാം എല്ലാവരും ക്ഷമാപൂർവ്വം സഹിച്ചു

വരുന്നസ്ഥിതിക്ക് ഈ ഉൽകൃഷ്ടവിഷയത്തിൽ അല്പം ത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു തീരെ അയുക്തമായിരിക്കയില്ല. ഈ മാസികയുടെ വ്യാപാരപരിധി, സാമാന്യമായി വിദ്യാലയത്തെ സംബന്ധിച്ചുകയാൽ എല്ലാ വിദ്യാലയത്തിലേയും അധികാരികളോടാണു ഞങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിക്കാനുള്ളതു്. ഞങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളായ അധ്യാപക ലോകത്തോടു ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്, എല്ലാവരും അല്പം സേപമാവർജനം അനുഷ്ഠിച്ചെങ്കിലും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഞങ്ങളെ ഉദാരബുദ്ധ്യ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും മാസികയുടെ നിലനില്പിന് ഉതകുന്ന മറ്റു സഹായസഹകരണങ്ങൾ ഏദയപൂർവ്വം ചെയ്തതരികയും വേണമെന്നാണ്. ഇന്ന് ലോകത്തിൽ എല്ലാകാര്യങ്ങളും പരസ്പരസഹായതത്വത്തിന്മേലാണ് സാധിച്ചുവരുന്നത്. ഇതും അപ്രകാരം സാധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണെന്ന് ഓർമ്മിച്ച് എല്ലാവരും പ്രവർത്തിച്ചാൽ കൊള്ളാം. ഗുരുനാഥൻ എന്തെങ്കിലും ഒരു ദോഷമോ ന്യൂനതയോ സംഭവിക്കുന്നത് അതിന്റെ ഉപദേശരൂപത്തിലുള്ള ഫലം അനുഭവിക്കുന്നവർക്ക് ഏറെക്കുറെ അയശസ്കരമാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥന, കരകൂടി അനുക്രമമായ തീരുമാനത്തോടുകൂടി സ്വീകരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇനി പറയാനുള്ളതു് ഞങ്ങളെ പ്രതിഫലേന്ദു കൂടാതെയും, കൃത്യാന്തരപരതന്ത്രയുടെ ഇടയിലും ലേഖനം കോണ്ടു സഹായിച്ച മാന്യന്മാരെ പാറിയാണ്. അവർ ചെയ്ത വിലയേറിയ സഹായത്തിനു നന്ദിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ ഈ അവസരത്തിൽ മൗനം ഭജിക്കുന്ന ഈ കൂട്ടരിൽ ഗണനീയന്മാരായ ചിലരുടെ അനുഗ്രഹത്തിനായി പിന്നയപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥിക്കയും, അവരുടെ സാദരമർപ്പങ്ങളായ സഹായങ്ങളെ പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒടുവിലാണെങ്കിലും ഒന്നാമത്തേതായി ഗണിക്കേണ്ട പത്രബന്ധുക്കളുടെ സഹായത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഇനി പറയാനുള്ളതു്. മാസിക വരുത്താൻ തുടങ്ങിയിട്ട് ഒരു കൊല്ലമെങ്കിലും ക്ഷമിക്കാതെ അതിനെ തള്ളിക്കളയുന്നവരും, ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടും വാങ്ങികളുല്ലം അയച്ചുതരാത്തവരും, മാസിക ഒരുക്കൊല്ലം വരുത്തിയതിന്റെ ശേഷം ഇവിടെ നിന്നയക്കുന്ന വി. പി. മടക്കുന്നവരും മറ്റുമായി അല്പാല്പംചിലരെ സംബന്ധിച്ചു ഒരനിഷ്ടവാത്സ്യം ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. എന്നാൽ പത്രബന്ധുക്കളുടെ നിലയിൽ ധനസഹായം ചെയ്ത വരുന്നവരോടു ഞങ്ങൾക്കു കൃതജ്ഞതയും ഈ അവസരത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളണം. ഈ മാസികകളെങ്കിലും വാങ്ങി ഞങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന വിധി കൃതരോടും ഞങ്ങൾക്കുള്ള നന്ദിയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും അർപ്പിക്കുകയും സർവ്വമംഗളങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊണ്ടും

ഈശ്വരനിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഈ പ്രസ്താവനയെ ഇവിടെ ഉപസംഹരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

“നമ്മി ജ്ഞാനേനസദശം പവിത്രമിഹവിദ്യതെ”

തിരുവിതാംകൂറിലെ വിദ്യാഭ്യാസ ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറ്.

തിരുവിതാംകൂർ വിദ്യാഭ്യാസ ഡിപ്പാർട്ട്മെൻറ് സംബന്ധിച്ച 1106-ലെ വാഷികറിപ്പോട്ടിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ഡയറക്ടർ അവർകൾ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള വയം ആശീർന്നവയുമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ സമഞ്ജസങ്ങളും പ്രയോജനപ്രദങ്ങളുമായതുകൊണ്ട് ഗവണ്മെൻറിന്റെ ദൃഷ്ടിയെ സവിശേഷം ആകർഷിക്കേണ്ടവയാണ്.

മി: മാക് ആല്ഫ്രിഡ് ജോഷിയിൽ പ്രവേശിച്ച അന്നു മുതൽ പരിഹാരപാർത്ഥകങ്ങളായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ബലാഭാക്ഷിച്ച രണ്ടു സംഗതികൾ അനാവശ്യമായ അധികാരകേന്ദ്രീകരണവും അനാശാസ്യമായ എഴുത്തുകുത്തുകളുടെ ബാഹുല്യവുമാണെന്ന് അദ്ദേഹം തുറന്നു പറയുന്നു. അവയിൽ ആദ്യത്തെ ന്യൂനതയുടെ പരിഹാരത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ നടപടി നടത്തുകയും ഗവണ്മെൻറിന്റെ ഭയാപൂർവ്വമായ തീരുമാനംകൊണ്ട് പരിഹാരം നേടുകയും ചെയ്തു എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധാനം. എന്നാൽ ആ പരിഹാരം അത്യന്തം അപര്യാപ്തവും നിഷ്പ്രയോജനവുമായിട്ടാണു കലാശിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഗവണ്മെൻറിന്റെ 1931 ആഗസ്റ്റ് 10-ാംതീയതിയിലെ “R. Dis Order No. 1011 of 31/Edm.” ആജ്ഞകൊണ്ട് പ്രയോജനപ്രദമായ യാതൊരു അധികാരവിതരണവും സംസിദ്ധമായിട്ടില്ല. ആ അധികാരവിതരണം എത്രയോ മുൻപുതന്നെ സംസ്ഥാപിതമായിട്ടുള്ളതാണ്. അധികാരഭേദമാധികമായ ചില അധികാരധരന്മാർ അത്യന്തനാശത്തിനുവേണ്ടി അതിന്റെ പ്രവർത്തനം സാധാരണവിതമാക്കിയിരുന്നു എന്നു മാത്രമേയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് സ്വഭീകര പ്രവർത്തനം ഡയറക്ടർ അവർകളെ പരിഭ്രാന്തചിത്തനാക്കിയ എഴുത്തുകുത്തുകളുടെ പരിഹാരത്തിന് സ്വല്പമെങ്കിലും കുറവുവന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നും ഗവണ്മെൻറിന്റെ പ്രവർത്തനം കുറച്ചെങ്കിലും ശുദ്ധീകരിച്ചാൽ

യിട്ടുണ്ടോ എന്നും ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ഈ അധികാര വിതരണ മല്ലെങ്കിൽ അധികാരാവതാരണം ഫലോന്മുഖമായിട്ടുണ്ടോ എന്നു നിശ്ചയിക്കുവാൻ കഴിയും. സഹലമായ പരിഷ്കാരം സാരതരങ്ങളായ മാറ്റങ്ങളോടുകൂടിയ അധികാരാവതാരണപദ്ധതിയുടെ പുനാഭ്യവർത്തനം കൊണ്ടുമാത്രമേ സാധ്യമാകയുള്ളൂ.

പരിശോധനാഭ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പരിതാപകരമായ നിലയും മുഴുവനായ സമ്പന്നമായ ഡയറക്ടർ അവർകളുടെ ശ്രദ്ധയെ അകർഷിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ അതിർത്തികളിലാണ് പ്രധാന പരിശോധകരായ മൂന്ന് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അധികാരശക്തി വിശദമാക്കുന്നത്. ഇവർക്ക് ഇവരുടെ സഹായപരിശോധകരുടെ ഒരുഭാഗികൃത്യ നിർവ്വഹണപരിശോധനം സുകരമായും തൃപ്തികരമായും നിർവ്വഹിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധത്തിൽ ആഫീസ് ജോലികൾ അത്ര തുരുത്തരങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഈ മൂന്ന് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഒരേയൊഗ്യതയുള്ള വരും ഒരേ ജോലി ചെയ്യുന്നതിനു ശേഷിയുള്ളവരെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടേണ്ടവരുമാണ്. അതുകൊണ്ട് ആൺ, പെൺ, എന്നൊരു ഇംഗ്ലീഷ്, മലയാളം, എന്നൊരു ഉള്ള ഉപാധികളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയല്ലാതെ ഇവരുടെ ഒരു ഭാഗിക കൃത്യവിഭജനം നടത്തുന്നതു നന്നായിരിക്കും. അതു സംബന്ധിച്ചുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളെപ്പറ്റി ഡയറക്ടർ അവർകൾക്കു പറയാനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ അധികവ്യയാവഹരങ്ങളായതുകൊണ്ട് വ്യവസ്ഥാപരണപദ്ധതിയെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു പ്രയോഗാക്ഷമങ്ങളെന്നായിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം അവയെ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.

സഹായപരിശോധകന്മാരുടെ ഭാരണയും ഹൃദയഭാരണവുമായ പരിശോധനാവിധിയും ഡയറക്ടർ അവർകളെ വേദനപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇവരിൽ ഒരോരുത്തന്റെ കീഴിലാ ഒരുത്തനും ശരിയായി പരിശോധിക്കാൻ സാധിക്കാത്തവിധത്തിൽ അത്രവളരെ പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ഉണ്ട്. യഥാർത്ഥ പരിശോധകന്മാരായ ഇവരുടെ നില അത്യന്തം ഭയനീയമാണ്. ഇവരെപ്പോലെ അത്യന്തം നിരസാവഹമായ പരിശോധന ജോലി ഇത്രവളരെ ചെയ്യേണ്ട ഒരുഭാഗസ്ഥനും ലോകത്തിന്റെ ഒരു കോണിലും ഇല്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള ജോലി ചെയ്ത് തഴമ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് പ്രമോഷൻ വേണമെങ്കിൽ അവർ വീണ്ടും അല്പാപകന്മാരായി പൊയ്ക്കൊള്ളണമെന്നുള്ള ഇപ്പോഴത്തെ നിശ്ചയം അത്യന്തം അനാശാസ്യവും സമർത്ഥന്മാരായ പരിശോധനാഭ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സാഹായ്യത്തെ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിന് ഭവിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ ദുരവസ്ഥയുടെ ഭൂരികരണം സംസ്ഥാപിതമാകുന്ന ഏതു പരിഷ്കാര പദ്ധതിയിലും ഉണ്ടാകുന്നു.

ഡയറക്ടർ അവർകളുടെ വിലയേറിയ സമയത്തിന്റെ അധിക ഭാഗവും ആഹരിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റൊരു പ്രശ്നം മലയാളം ഗ്രാൻറുപള്ളിക്കൂടങ്ങളിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരോടു തുല്യ വിദ്യാഭ്യാസ മാനേജറന്മാർ പ്രദർശിപ്പിച്ചു വരുന്ന കല്പസിദ്ധമായ കത്സിതനയമാകുന്നു. ഈ നയത്തെ നിവാസനം ചെയ്യുന്നതിന് ഇപ്പോഴത്തെ നിലക്ക് ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റ് മേലധികാരികൾ നിരാലംബരാണ്. ഇതിന് ഏതെങ്കിലും പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് ഡയറക്ടർ അവർകൾ പ്രധാന പരിശ്രമകന്മാരോടു ആലോചിച്ചു വരുന്നതായി അറിയുന്നതു സന്തോഷാവഹമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഭരണ നിർദ്ദേശത്തിന്റെ അടുത്തുതന്നെ ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാണെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു. ഡയറക്ടർ അവർകളുടെ അറിവോടും അനുവാദത്തോടും കൂടി അല്ലാതെ ഗ്രാൻറുപള്ളിക്കൂടത്തിലെ യാതൊരു സ്ഥിരാദ്ധ്യാപകനേയും ജോലിയിൽ നിന്നു പിരിച്ചുവിടാൻ പാടില്ലെന്ന് ഒരു നിശ്ചയം നടപ്പാക്കുന്നതു് അനുചിതമൊ അപ്രതീക്ഷിതമൊ ആയിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

തിരുവിതാംകൂറിലെ വിദ്യാഭ്യാസാഭിവൃദ്ധിയെ പ്രതിരോധിക്കുന്നതായി ഡയറക്ടർ അവർകൾക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മറ്റൊരു വൈഷമ്യം നാടൊട്ടുക്ക് പ്രചുരപ്രചാരത്തിലായിട്ടുള്ളതും പ്രയോജനപ്രദങ്ങളായ സകലസ്ഥാപനങ്ങളേയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും ആമുലമസ്സകം നശിപ്പിക്കുന്നതുമായ വഗ്ഗീരമത്സരങ്ങളുണ്ടാകുന്നു. ഗവർണ്മെന്റ് സ്കൂളുകളെ പ്രൈവറ്റ് ഏജൻസിക്കു വിട്ടുനീക്കിയുള്ളിടത്തല്ലാം വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നാണ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ പരമ്പരയായ സിദ്ധാന്തം. ഈ സിദ്ധാന്തം ഫലോന്മുഖമാക്കുന്നതിന് വഗ്ഗീരമത്സരം ഒരിക്കലും അനുവദിക്കുന്നില്ല. സ്കൂളിന്റെ തുല്യീകരമായ നടത്തിപ്പിന്നു പശ്ചാത്താപകരമായ ധനശക്തിയും സ്വാധീന ശക്തിയും ക്രിയാശക്തിയുമുള്ള ഏതെങ്കിലും പ്രൈവറ്റ് ഏജൻസി സ്കൂൾ വിട്ടുകിട്ടുന്നതിന് അപേക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം ഉടൻതന്നെ സമീപപ്രദേശത്തുനിന്നും ഇതരവഗ്ഗത്തിൽപെട്ട പല കൗശികളുടേയും പ്രതിഷേധപ്രായപ്രദരകങ്ങളായ നിരവധി അപേക്ഷകൾ പരിശ്രമകന്മാരേയും ഡയറക്ടർ അവർകളെയും എന്നുവേണ്ട ഭിവാൻജി അവർകളെ പോലും ദുഃഖിപ്പിച്ചുവെന്നു വിധത്തിൽ പരിവരണം ചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ എവിടെയെങ്കിലും ഒരു പുതിയ പള്ളിക്കൂടം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് ആരെങ്കിലും അപേക്ഷിക്കുന്നപക്ഷം മറ്റുവഗ്ഗത്തിൽ പെട്ട ആളുകൾ ഉടൻതന്നെ പ്രതിഷേധസുരകങ്ങളായ ഹർജികൾ അയച്ചുതുടങ്ങും. അതുപോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വഗ്ഗത്തിൽപെട്ട ഒരു മാനേജർ നടത്തിപ്പോരുന്ന പള്ളിക്കൂടം എതുപ്രകാരത്തിലാണു നശിപ്പിക്കേണ്ടതെന്നാണു മറ്റുവഗ്ഗത്തിൽപെട്ട സമീപവാസികളുടെ ആലോചന. തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾ പഠിച്ചില്ലെങ്കിലും തരക്കേടില്ല. ഇതരവർഗ്ഗീയനാൽ നടത്തപ്പെടുന്ന പള്ളിക്കൂടം നാമാവശേഷമാ

കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. ഈ അവസ്ഥ അത്യന്തം അനുശോചനീയമാണെന്നതന്നെ പര്യവേഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈ അവസ്ഥയുടെ പരിഹാരത്തിന് ഡയറക്ടർ അവർകൾ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും നിശ്ചയിച്ചുകാണുന്നില്ല. ജനങ്ങളുടെ വർഗ്ഗീയമനഃസ്ഥിതി മാറിയല്ലാതെ ഇതിന് ഒരുവഴിയാണുണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. എന്നാൽ വർഗ്ഗീയമനഃസ്ഥിതി ദിനംപ്രതി പരിപൂർണ്ണമായി വരുന്നതിനുള്ള ലക്ഷണങ്ങളാണു കാണുന്നത്. ഈ അവസ്ഥയിൽ കഴിഞ്ഞ നിയമസഭക്ക് ഒരുമെമ്പർ ചോദിച്ച ചോദ്യങ്ങൾക്കു മുമ്പായി വരുന്നു. തന്റെ വർഗ്ഗത്തിൽ പെട്ടവർ എത്ര പേർക്കുണ്ടാകുമെന്ന് അന്വേഷിച്ചിരുന്നു എന്നും എത്ര അന്വേഷകർ നിരസിക്കപ്പെട്ടു എന്നും എത്ര അന്വേഷകർക്ക് അനുകൂലമായി തീരുമാനം ഉണ്ടായി എന്നും ആണ് അദ്ദേഹത്തിന് അറിയേണ്ടിയിരുന്നത്. സ്ത്രീകൾ വർഗ്ഗീയങ്ങളായിട്ട് അല്ലാതെ ദേശീയങ്ങളായിട്ട് അന്തർ ദിക്കുന്നപക്ഷം ഈ ദുരവസ്ഥക്കു ശമനം ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഉറപ്പാക്കുവാൻ ന്യായം കാണുന്നുണ്ട്.

വിശപ്പും ആഹാരവും.

(ആർ. ഇശ്വരപിള്ള ബി. എ.)

“വിശപ്പ്” ജീവലോകസാധാരണമായ ഒരു ധർമ്മമാണെന്ന് അതിന്റെ ഒരു വിവരണം ഇവിടെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. നമ്മെല്ലാവരും അതിനെ ഒരിക്കൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരിക്കൽ അനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നതിനുള്ളതിനാൽ അതിന്റെ സ്വഭാവം എന്താണെന്ന് ഒരു വണ്ണത്തോടു വിവരണമോ കൂടാതെ തന്നെ നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിവുള്ളതാണ്. അഥവാ അതിനൊരു നിവ്വചനം നൽകണമെന്നു വെച്ചാൽ തന്നെയും അത് സൂക്ഷ്മമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. “ക്ഷുത്തു” എന്നോ “പശി” എന്നോ വല്ല പശ്ചാത്തലപ്പവും പറഞ്ഞുകൊണ്ടും വല്ല വിശേഷവുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നാം വിശപ്പിനെ അഗ്നിയോടുപേരിച്ചു സാധാരണ പറയാറുണ്ട്. വിശക്കുമ്പോൾ വയർ ‘കത്തുന്നു’ എന്നും, വയർ ‘എരിയുന്നു’ എന്നും, വിശന്നു ‘പൊരിയുന്നു’ എന്നും മറ്റും നാം പറയുന്നതു സാധാരണയാണ്. ഇതിനു “ജരാഗ്നി” എന്നും “ദഹനശക്തി” എന്നും പേർ പ

റയാറുണ്ട്. എന്നാൽ വയറിൽ യഥാർത്ഥമായ അഗ്നിയില്ലെങ്കിലും, വിശപ്പ് വരുമ്പോൾ ഒരു “കണൽ” പോലെയാണ് നമുക്കു സാധാരണ തോന്നുന്നത്. ഏതായാലും അഗ്നിക്കുള്ള പഠനശക്തിയോടും പ്രവൃത്തിയോടും കൂടിയ ഒരു വസ്തു ഉദരത്തിൽ വ്യാപരിക്കുന്നുണ്ടെന്നല്ലാതെ നമുക്കു മറ്റൊന്നും പറയാൻ തരമില്ല. ഇതിലും അധികമായ അറിവു വേണ്ടിയിരുന്നാൽ അതു ശരീരശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കോ മറ്റോ അല്ലാതെ തരുവാൻ സാധിക്കില്ലല്ലോ. അവരും തന്നെ, അതിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവവും വ്യാപാരരീതിയും പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നും നല്ല നിശ്ചയമില്ല. വിശപ്പിനെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രീയമായി ഒന്നും തന്നെ ഈ ലേഖനത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ അതുത്തോളം ദൂരം പോകേണ്ട ആവശ്യവും ഇല്ല. ഭക്ഷണത്തിന്റെ അഭാവം കൊണ്ട് ഉദരത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഒരുതരം അസഹ്യവികാരമാണ് ‘വിശപ്പ്’ന്നു പറഞ്ഞാൽ തപ്പാലം മതിയാകുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്ന നൂനതയെ അനുഭവജ്ഞാനം കൊണ്ടു പരിഹരിച്ചാൽ, നമുക്കു ഉദ്ദേശ്യത്തിനു മതിയാകുന്നതാണ്. ഇത് ക്ലിപ്തസമയങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്നതും ഭക്ഷണം കൊണ്ടു ശമിപ്പിക്കാവുന്നതുമായ ഒരു ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യമാണെന്നും പറഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട്. ഏതായാലും “ഹസ്തകങ്കണം കിം ഭുജ്യതേ, പ്രേക്ഷ്യതേ” എന്നുള്ള ലോകോക്തി അനുസരിച്ച് അനുഭവസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന വസ്തുവിനു വണ്ണനയും വിവരണവും മറ്റും ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

മനുഷ്യൻ തനിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അധികാരങ്ങളുടേയും അവകാശങ്ങളുടേയും വിഷയത്തിൽ ഇതരജന്തുക്കളേക്കാൾ കവിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും തന്റെ ആവശ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ഇതരജീവികളിൽ നിന്നും ഏറ്റവും താഴ്ന്ന നിലയിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഇതരജന്തുക്കളെ അപേക്ഷിച്ചു മനുഷ്യൻ ആവശ്യങ്ങളും നൂനതകളും വളരെ കൂടുതലായിട്ടുണ്ട്. അസാധ്യം ശ്രമങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിരായുധനായിട്ടാണ് മനുഷ്യന്റെ അവതരണം. മറ്റു ജീവികൾക്കു പ്രകൃതി തന്നെ ആയുധങ്ങളും നൽകിയിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യൻ ഇതൊന്നും ഇല്ല. തന്റെ ബുദ്ധി ഒന്നുകൊണ്ടു തന്നെ ഈ നൂനതകളെയെല്ലാം പരിഹരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ സുഖാനുഭവങ്ങളുടെ സംഖ്യയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് മനുഷ്യനു ആവശ്യങ്ങൾ അധികം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഓരോ ആവശ്യത്തിന്റേയും നിർവ്വഹനം മനുഷ്യനു സന്തോഷമേതുകുമായി ഭവിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആവശ്യം കൂടിയിരിക്കുന്ന ജീവിക്ക് സുഖാനുഭവം കൂടിത്തന്നെ ഇരിക്കും. മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യങ്ങളിൽ വച്ച് ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത ഒന്നാണു ക്ഷുത്തും അല്ലെങ്കിൽ വിശപ്പും. ഇത് സർവ്വലോകജീവസാധാരണമായ ഒരു ആവശ്യമാണെങ്കിലും മനുഷ്യനിലാണ് ഇതു ഇതരജീവികളെ അപേക്ഷിച്ച് അ

ധികം ബലവത്തായിരിക്കുന്നത്. ഇതരജീവികൾക്കൊക്കെയും പ്രായേണ വലിയ ക്ഷീണം കൂടാതെ വിശപ്പു സഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇവ മിക്കവയും അങ്കാഗതസതപവൃത്തികളായിത്തന്നെ ജീവിക്കുന്നു. വല്ലതും തരത്തിനു കിട്ടുമ്പോൾ ഭക്ഷിക്കുകയെന്നുള്ള വിധത്തിലാണ് ഇവർ ജീവിക്കുന്നത്. വന്യമൃഗങ്ങളുടെ സ്ഥിതി നോക്കുക. ഇവ ക്ഷീമ വല്ലതും ഇര കിട്ടുമ്പോൾ മാത്രമേ ഭക്ഷണമുള്ളൂ. അനേകദിവസം ഒരു ആഹാരവും കൂടാതെ കഴിച്ചുകൂടുന്നു. ഇവരുടെ ജറാഗ്നിയെ ഇപ്രകാരം യാദൃശ്ചികമായ ആഹാരത്തിന് അനുരൂപമായ വിധത്തിൽ പ്രകൃതി തന്നെ നിയന്ത്രിതമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ജീവികളിൽ വിശപ്പിന്റെ ഭൗമ ബലം പ്രായേണ ഭക്ഷണത്തിന്റെ ഭൗമബലത്തെ അനുസരിച്ചു തന്നെ യാണിരിക്കുന്നത്. ഉഴുണ്ണൻമീ, സപ്പം, സിംഹം, വ്യാലും മുതലായവ ഒരു ഭക്ഷണം കൊണ്ട് എത്രയോ ദിവസം കഴിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതി ഇതൊന്നുമല്ല. ഒരു ദിവസം ഭക്ഷണം കഴിച്ചില്ലെങ്കിൽ വലിയ കഴപ്പുമായി. അല്പമെങ്കിലും ഭക്ഷണം കൂടാതെ അധികദിവസം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനു മനുഷ്യനു സാധിക്കയില്ല. വിശപ്പിനേപ്പറ്റിയുള്ള ഭയമാണു പ്രധാനമായി മനുഷ്യനെ പരിശ്രമിയും അധ്വാനിയുമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നത്. വിശപ്പില്ലാതിരുന്നവെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ ഇന്നത്തെപോലെ വ്യവസായി ആയിത്തീരുകയില്ലായിരുന്നു. മനുഷ്യനെ കഷ്ടകൃത്തിയിലേക്ക് ആകർഷിച്ചതു യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ ബലവത്തായ വികാരം തന്നെയാണെന്നു വേണം പറയാൻ. ധനസമ്പാദനത്തിന് മനുഷ്യനെ ആലുമായി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതും വിശപ്പു തന്നെയാണ്. മനുഷ്യന് പേരൊരു ശത്രുവിനേയും ഇത്രയും ഭയപ്പെടുന്നു. ഇതിന്റെ ആക്രമണത്തെ തടുക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്ന കരുതൽ ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. വിശപ്പിനെ തടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു കണ്ടാൽ ആത്മഹത്യ പ്രതി ചെയ്യുന്നതിനു മനുഷ്യൻ മടിക്കുന്നില്ല. ക്ഷത്തു നിമിത്തം ഉണ്ടാകാവുന്ന ഭീർഘമായ പീഡയെ ഒഴിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി തല്ക്കാലനാശത്തെ തന്നെ മനുഷ്യൻ വരക്കുന്നു. എന്നാൽ വിശപ്പുകൊണ്ടു മരിക്കുന്ന മനുഷ്യരുടെ സംഖ്യ വളരെ കുറവാണ്. വലുതായ ക്ഷാമം ബാധിക്കുന്ന കാലങ്ങളിൽ പക്ഷെ ഇങ്ങിനെ വല്ലതും സംഭവിക്കേക്കാം. മനുഷ്യൻ ഭീർഘഭർശിയായതുകൊണ്ടു വിശപ്പിന്റെ നിർദ്വയമായ ആക്രമണത്തെ തടുക്കുന്നതിനും അതിനതന്നെ ഇട കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതിനും വേണ്ട കരുതലുകൾ ചെയ്യുന്നതിൽ ജാഗ്രതകനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. തങ്ങളേയൊ തങ്ങൾക്കടുത്തുള്ളവരേയൊ ഈ ബാധ ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു മിത മനുഷ്യരും ധാന്യം മുതലായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു വയ്ക്കുകയും ഇല്ലെങ്കിൽ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ വാങ്ങുന്നതിനുള്ള ധനം കരുതിവയ്ക്കുകയും ധനോല്ലാ

ഭക്തമായ ഭൂസപത്തു സന്യാസികളും മറ്റും ചെയ്തുവരുന്നു. ഇതിനു നിവൃത്തിയില്ലാത്തവർ ദിവസംപ്രതി കൂലിവേല ചെയ്തും അല്ലെങ്കിൽ യാതൊരു വൃത്തിയെ അവലംബിച്ചും ഭക്ഷണത്തിനുള്ള വഴി തേടുന്നു. അന്യന്മാരുടെ ശ്രമഫലത്തെ ന്യായരഹിതമായി അപഹരിച്ചും അഥവാ മോഷ്ടിച്ചും ഭട്ടയികും പേർ ഉപജീവിക്കുന്നുണ്ട്. “ഉഭരനിമിത്തം ബഹുക്രതവേഷം” എന്നു ശങ്കരാചാര്യർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് എത്രയോ വാസ്തവമാണ്. നാമെല്ലാവരും ഏറക്കുറെ ക്ഷത്തിന്റെ ഭാഗസ്വന്മാരാണ്. ഇതിനുവേണ്ടി നാം എന്തെല്ലാം വേഷം കെട്ടുന്നുവെന്നു പറവാൻ പ്രയാസമാണ്. എന്തെല്ലാം ഉപായം പ്രയോഗിച്ചാലും എല്ലാവരും ദിവസംപ്രതി പൂർണ്ണമായി വിശപ്പടക്കിയെന്നു വരാൻ പ്രയാസമാകുന്നു. അന്യന്റെ ദൈവ്യത്തെ ആശ്രയിച്ച് ഭട്ടയികും മനുഷ്യർ ഉപജീവിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതൊരു സ്ഥിരമായ ഏർപ്പാടാകുകൊണ്ട് പലരും മുറിപ്പട്ടിണിക്കാരും അർദ്ധശതനാൾമായി ജീവിക്കേണ്ടതായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം വല്ലതും കിട്ടിയെന്നും അടുത്ത ദിവസം ഒന്നും കിട്ടിയില്ലെന്നും വരാം. ഇങ്ങിനെയുള്ളവരുടെ ആരോഗ്യം ക്രമേണ ക്ഷയിച്ച് ഭട്ടവിൽ മരണം പ്രാപിച്ചു എന്നും വരാം. മനുഷ്യൻ വന്യമൃഗങ്ങൾ മുതലായ ഇതരജീവികളെപ്പോലെ അനിഷ്ടിതമായ പ്രതീക്ഷാവസ്ഥയിൽ ജീവിക്കുന്നതിനു ശക്തനല്ല. വല്ലതും സന്യാസിച്ചു വയ്ക്കണമെന്നു മനുഷ്യർക്കുണ്ടാകുന്ന ആഗ്രഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വിശപ്പിനെ കുറിച്ചുള്ള ഭയം തന്നെയാണ്. നാളത്തേക്കു ഭക്ഷണമില്ലെന്നു കണ്ടാൽ ഉടനെ മനുഷ്യനു പരിഭ്രമമായി. പിന്നെ ഇന്നതേ ചെയ്യാവൂ എന്നില്ല. മോഷണം, പിടിച്ചുപറി, കത്തിക്കല മുതലായതിനുപോലും മടിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഇതരജീവികളുടെ സ്ഥിതിക്കു വളരെ വ്യത്യാസമുണ്ട്. വന്യമൃഗങ്ങളും മറ്റും തല്ക്കാലം വിശപ്പു ശമിച്ചാൽ പൂർണ്ണസന്തുഷ്ടിയോടുകൂടി വർത്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ മനുഷ്യനസ്സു് ക്ഷല്പീഡയെ പ്രതീക്ഷിക്കയും വിശപ്പു വരുന്നതിനു മുന്പുതന്നെ അതിന്റെ ഉപദ്രവത്തെ അനുഭവിക്കയും ചെയ്യുന്നു. നിരന്തരമായ ഈ മനോവ്യഥ ശരീരത്തെ ക്ഷയിപ്പിക്കയും ക്രമശഃ മരണമേതുകുമായ വല്ല രോഗത്തെയും ഉല്പാദിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ വിശപ്പു ശമിപ്പിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വാങ്ങൽ ആതുരന്മാരായി മരിക്കുന്നവരുടേയൊ, സമയഭേദവും വാസ്തുഭേദവും കൂടാതെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു രോഗബാധിതന്മാരായി മരിക്കുന്നവരുടേയൊ സംഖ്യ അധികമെന്നു അല്പം സംശയം ഉണ്ട്. വിശപ്പു വരുന്നതിനുമുമ്പു കാപ്പി കുടിക്കയും അതു ദഹിക്കുന്നതിനു മുമ്പു ഭക്ഷണം ചെയ്തതുകയും, പിന്നെയും കാപ്പിയും ഭക്ഷണവും കഴിക്കയും ചെയ്യുന്നവർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ധാരാളം ഉണ്ട്; അല്ല അവരുടെ സംഖ്യയാണധികമുള്ളതു്. മൃഗങ്ങൾ മുതലായ ഇതരജീവികൾക്കു് ഈ അനാശാസ്യമായ

വൃതിമാനം ഒരിക്കലും ഇല്ല. അവയ്ക്കു വിശപ്പില്ലെങ്കിൽ ഭക്ഷണത്തിന് ഒരിക്കലും ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല. ഇവയാണു പ്രായേണ പ്രകൃതിയുടെ നിയമത്തിനു അനുരൂപമായി ജീവിക്കുന്നത്. ഉപജീവനമാർഗ്ഗമുള്ള മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ വിശപ്പു ശമിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഭക്ഷിക്കുന്നവർ വളരെ കുറവാണ്. ഭക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി ഭക്ഷിക്കുന്നവരാണ് ഭൂരിഭാഗവും. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഇടയിലാണ് ഈ നടപ്പ് ഇന്നു ബലവത്തായി തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ഉദ്യോഗസ്ഥസ്വഭാവമായ ജോലിയും ഇതുമല്ലാതെ ഇവർക്ക് വേറെ ജോലി ഒന്നും ഉള്ളതായി പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ഒരു പക്ഷെ അവരുടെ ജോലിക്ക് ഇത് ആവശ്യമായിരുന്നേക്കാം. എന്നാൽ ഈ പതിവു പല വിധത്തിലും ദോഷമേതുകമാണെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഒന്നാമതുള്ള ദോഷം രോഗോല്പാദനമാണ്. “ഉദരനിമിത്തം ബഹുതരദോഷം” എന്നുള്ളതും വാസ്തവം തന്നെയാണ്. മിശ്ന രോഗങ്ങളുടേയും ഉത്ഭവാ ഉദരത്തിൽ തന്നെയാണ്. രണ്ടാമതുള്ള ദോഷം അന്യന്മാർക്കുപയോഗപ്പെടാവുന്ന ഭക്ഷണശുദ്ധി നാം ഉപയോഗമില്ലാതാക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. നാം അതു സാധുക്കൾക്കു കൊടുക്കുന്നതായാൽ നമുക്കു രോഗവുമില്ല; അവർക്കു വിശപ്പും ശമിക്കും. മൂന്നാമതുള്ള ദോഷം നാം അത്രയും സമയം വൃഥാ വൃഥാ ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. നിർബന്ധിതമായ അനശനം ആരോഗ്യത്തിന് എത്രമാത്രം ഹാനികരമായിരിക്കുമോ അത്രത്തോളം ആരോഗ്യപ്രദമായിരിക്കും. നാം സ്വയമേവ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന അനശനവ്രതം — നമുക്കു വ്രതാനുഷ്ഠാനവും മറ്റും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് — അമിത ഭക്ഷണം കൊണ്ടു വരാവുന്ന ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനായിട്ടാണെന്നു വേണം വിചാരിപ്പാൻ. എന്നാൽ നാം ഇതിനെ ഇപ്പോൾ അത്ഥമില്ലാത്ത നിയമമാണെന്നും പറഞ്ഞു തള്ളിയിരിക്കുകയാണ്. മനുഷ്യനിൽ സാതപി കാംശം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനും, ചിന്താശക്തിയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും, മനസ്സിന് ഏകാഗ്രത നൽകുന്നതിനും ഇടക്കിടക്കുള്ള അനശനവ്രതം വളരെ സഹായിക്കുന്നതാണ്. അനശനം കൊണ്ടു നാം മിശ്നം വയ്ക്കുന്ന ഭക്ഷണപദാർത്ഥം അന്യന്മാർക്കുപയോഗപ്പെടുകയും ചെയ്യുമല്ലോ.

‘വിശപ്പേ’ന്നൊന്നു മനുഷ്യനില്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കുമെന്ന് ഏതക്കര ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. കൃഷി, വ്യവസായം മുതലായി നമ്മുടെ ലോകവ്യവഹാരങ്ങളിൽ പലതും അവയുടെ അഭാവംകൊണ്ടു മാത്രം ശോഭിക്കുമായിരുന്നു. മനുഷ്യൻ അധ്വാനത്തിനു പ്രാപ്തനല്ലാതെയും വരുമായിരുന്നു. അഥവാ അധ്വാനം ചെയ്യുന്നതായിരുന്നാൽ അതിലേക്കു വൃഥാ ചെയ്ത ശാലീംശക്തിയെ വീണ്ടും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു സാധിക്കുമില്ലായിരുന്നു. ആയുസ്സ് ഹ്രസ്വമായി ഭവിക്കുമായിരുന്നു. മനുഷ്യവ്യവഹാരങ്ങളെല്ലാം അവയുടെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനം

വരെ മനസ്സാ അനുഗമിക്കുന്നതായാൽ പ്രായേണ നാം വിശപ്പിൽ തന്നെ ചെന്നു ചേരുകയാണിടയുള്ളത്. ഇന്നത്തെ മിശ്ന പരിഷ്കാരങ്ങളുടേയും നിദാനവും ഈ വികാരശാന്തിയെ പരമോദ്ദേശ്യമാക്കിയുള്ള മനുഷ്യപ്രയത്നം തന്നെയാണെന്ന് അല്പം ചിന്തിച്ചാൽ ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണ്.

ഇതു നോക്കുമ്പോൾ നാം ഏറക്കൂറെ ഇന്ന് നിസ്സാരമെന്നു കരുതുന്ന ഈ വികാരത്തിന്റെ ശക്തി എത്ര മഹത്താണെന്നും അതിന്റെ ഫലം എത്രമാത്രം ദുരധിരൂഢമാണെന്നും പറയാൻ പ്രയാസമാണ്. ക്ഷുഭിത മനുഷ്യനു നരകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഒരു വിശിഷ്ടമായ ഉദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടിയാണ്. അധ്വാനംകൊണ്ടും സേവനം കൊണ്ടും ക്ഷയിക്കുന്നതിനിടയുള്ള ശരീരത്തെ പൂർവ്വതൽ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിനും പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി പുറത്തുനിന്നും പോഷകവലദാർത്ഥങ്ങളെ ശരീരത്തിലേക്ക് ആവാഹിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുത്തരോപായമായിട്ടാണ് വിശപ്പു മനുഷ്യനിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം നിഷ്ഠൂരനായ ഒരു ശാസിതാവിനാൽ പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യർ അവരുടെ ശക്തി കവിഞ്ഞുള്ള വിധത്തിൽ ഭോഗങ്ങളേയും മറ്റും തുടരെ അനുഭവിച്ച് കായക്ഷയത്തിനു ഇടയാക്കുകയും സുഖാനുഭവങ്ങളിലുള്ള ആസക്തി നിമിത്തം ശരീരക്ഷയം വിസ്തരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു വഴിയുണ്ടായേക്കാം. എന്നാൽ ക്ഷുത്തിന്റെ ആജ്ഞ സൈനികാജ്ഞയെ പോലെ-അവിചാരിണിയാക്കത്തക്ക-അനുസരിക്കേണ്ടതെ മറ്റു നിവൃത്തിയൊന്നുമില്ല. മനുഷ്യനിൽ മറ്റു യാതൊരു വികാരത്തിനും ഇത്രത്തോളം ശാസനാവൈഭവമില്ല. മനുഷ്യരിൽ അധികപേരും ഈ ആജ്ഞയെ ഭയന്ന മുമ്പിൽ കൂട്ടിതന്നെ ചരിവാരം ചെയ്യുന്നു. നിവൃത്തിയില്ലാത്തവർ അപ്രസഹാരത്തോടുകൂടിയും മറ്റും അതിന്റെ ആജ്ഞയെ അനുസരിക്കുന്നു.

ഭക്ഷണംകൂടാതെ മനുഷ്യനെപ്പോലുള്ള ജീവികൾക്കൊക്കെ അധികകാലം ജീവിച്ചിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സാധാരണ ഏഴു ദിവസം വരെ ഭക്ഷണം കൂടാതെ ജീവിച്ചിരിക്കാമെന്നാണ് വിശ്വാസം. ഇതിൽ അധികം കാലം പലരും ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഋഷികളും യോഗികളും മറ്റും ഇങ്ങനെ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതായി പുരാണാദികളിലും മറ്റും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഇവരും ഫലമുചങ്ങൽ കൊണ്ട് ഉപജീവനം ചെയ്യുവാനു എന്നാണു കാണുന്നത്. ഇവ, പ്രകൃതിയുടെ പുതിയ അതിമിശ്രമായ മനുഷ്യൻ ആദ്യം നൽകിയ സൽക്കാരമാണ്. എന്നാൽ മനുഷ്യർ പ്രകൃതിയുടെ ഉത്സംഗം വിട്ടു മാറിയതോടുകൂടി ഗോവിനെ അഥവാ ഭൂമിയെ ഭോമനും ചെയ്ത് ഉപജീവനമാർഗ്ഗം സ്വാഭാവികമാണ്. ഇ

പോൾ അവിടെനിന്നും തെറ്റി കൃത്രിമഭോജ്യങ്ങളെ തേടിപ്പിടിച്ച് ഉപയോഗിക്കുകയാണ്. ഇനി ഇവിടെനിന്നും തെറ്റി മാനാനാണിയുടെ മുമ്പേ. മനുഷ്യൻ ഇന്ന് ആവശ്യമില്ലാത്തതിലൊക്കെയും രുചിയും അഭിരുചിയും ജനിപ്പിച്ചു വികസിപ്പിച്ച് ഉഭയത്തെ ഭണ്ഡിപ്പിച്ചു വരികയാണ്. തന്നിമിത്തം ഇന്നത്തെ മനുഷ്യർ മിക്കവരും പ്രകൃതിയുടെ സന്താനങ്ങളായിട്ടല്ല കേവലം സാമ്രാജ്ഞികളെ മറെറാ ആയിട്ടാണ് ജീവിച്ചു വരുന്നത്. ഭക്ഷണം ഒരു ജീവനോപായമായിട്ടല്ല ഒരു പരമോദ്ദേശ്യമായിട്ടു കരുതിവരുന്നവരാണ്. വിശപ്പിന് ഇന്ന് പലരും അവകാശം നൽകുന്നില്ല. വിശപ്പ് തോന്നുമ്പോൾ ഭക്ഷിക്കുകയെന്നുള്ള പതിവു പോയി ഭക്ഷിക്കുന്ന അവസ്ഥകളിലൊക്കെയും വിശപ്പ് വന്നുകൊള്ളട്ടെ എന്നാണ് ഉപജീവനോപായസമ്പന്നന്മാരുടെ ഏല്പാട്. അഗ്നിയെ ഉജ്ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതിനു പകരം ഇന്ധനത്തിന്റെ ആധിക്യംകൊണ്ട് അഗ്നിയെ കെട്ടത്തുടക്കുകയാണ് പലരും ചെയ്യുന്നത്. ഇന്ന് ഒരു ധനവ്യയത്തിന്റെ തീർത്ഥാടനം പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ പ്രകൃതിയുടെ എന്തെല്ലാം ഭാഗം അപഹരിച്ചും ഖണ്ഡിച്ചും അതിന്മേൽ നിരത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഈ സമയത്തുതന്നെ ലോകത്തിൽ എത്രയോ പേർ പശി നിമിത്തം കൃശോഭരന്മാരായി വലയുന്നുണ്ടായിരിക്കും? എന്നാൽ മനുഷ്യരായ നാം ഒരു നിയമം അനുസരിച്ചു പ്രവൃത്തിച്ചാൽ നന്നായിരിക്കും. വിശപ്പ് വരുമ്പോൾ മാത്രമേ ഭക്ഷിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും അതിന്റെ ശമനത്തിനു വേണ്ടിത്തോളം മാത്രമേ ഭക്ഷിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും ഒരു നിശ്ചയം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഇന്ന് പട്ടിണി കിടക്കുന്നവർ പലർക്കും ഭക്ഷണം ലഭിക്കുകയും രോഗങ്ങൾക്കു കുറവു വരികയും പ്രകൃതിക്ക് ഇന്നത്തെ പോലെ വൈരുദ്ധ്യവും നാശവും സംഭവിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണല്ലോ. ഭക്ഷണം ഒരു ദ്രവ്യമല്ല. അത് ജീവസന്ധാരണത്തിനുള്ള ഒരുപാടായ മാത്രമാണ്. അതിനാൽ അതിന് അത്രത്തോളം വില കൊടുത്താൽ മതിയാകും. നാം ജീവിക്കുന്നതിനായി ഭക്ഷിക്കുകയാണ്; ഭക്ഷിക്കുന്നതിനായി ജീവിക്കുകയല്ല. അതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശ്യത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം ഉപാധത്തിനു നല്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. വിശപ്പ് ശരീരത്തിന്റെ രക്ഷയ്ക്കും പോഷണത്തിനും വേണ്ടി നൽകപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു അനുഗ്രഹമാണ്. അതിനെ ആ നിലയിൽ തന്നെ ആദരിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതു മനുഷ്യന്റെ പ്രധാനധർമ്മമാണ്.

പ്രഭുസമക്ഷം.

(മുഖ്യം)

I

ഇതരേഴുലോകങ്ങൾക്കുമീശനും മഹാപ്രഭോ!
 ദൂരസ്ഥം, മഹോന്നതം, ദുഷ്ടാപം ഭവൽപരം.
 എങ്കിലും പാപിയനും ഞാനുമപ്പദത്തിങ്കൽ
 തങ്കിടുന്നതിനു താൻ താവകംപരിശുദ്ധം.
 ആവതല്ലങ്ങക്കൈക്കമങ്ങോളമെന്നേക്കേറാ-
 നാഞ്ഞല്ല വലിക്കുകിൽപൊട്ടിപ്പോം പൂമാലയാൽ,
 ആകയാലാവാം കനിഞ്ഞിമ്മട്ടിൽക്കനംപൂണ്ട
 ലോഹശൃംഖലകൊണ്ടു കഷിപ്പു, തറിഞ്ഞുഞാൻ.
 ഇങ്ങനിക്കെന്തിനതോത്താരകം? എന്മേനിയി-
 ലങ്ങക്കെപാത്തിടുന്നതാകൽ പമല്ലീസവം?
 ആത്തളക്കടക്കുറ്റിപെട്ടുരഞ്ഞങ്ങച്ചെല്ല-
 കൈത്തലച്ചെല്ലവംനൊന്തിടുന്നണ്ടാംവിഭോ!
 ആയതിൻകിമുക്കുംഞാൻ ഗീതമായ് ചെവിക്കൊള്ള-
 മായതിൻമുറിപ്പാടെൻ കീർത്തിമുദ്രയാൽ കാണാം!

II

എത്രയോകിടങ്ങിയ്ക്കുണ്ടെന്നിഹിറങ്ങുവാ-
 നെത്രയോവഴിക്കുമേൽകോട്ടയും കയറുവാൻ.
 രണ്ടുമെൻപുരോഗതിക്കൊപ്പത്തിൽതടസ്ഥങ്ങൾ;
 രണ്ടിനമങ്ങേപ്പാഞ്ഞെൻലാക്കും ഭവൽസമധം.
 കാരമുൾകത്തിക്കേറിക്കാലിൽനിന്നൊലിപ്പിച്ചു
 ചോരയിക്കൊത്താരമെന്നോത്തുഞാൻവേദിപ്പിപ്പ.
 അപ്പലർപ്രഭാകരച്ചെങ്കിൽ പ്രകാശത്തിൽ
 മൽപരം തെല്ലെങ്കിലുമുന്നോട്ടു നീങ്ങാമല്ലീ?
 അങ്ങയുമാനന്തമിൽവച്ചിട്ടുപ്രേത്തിന്നു
 ഭൃഗുമനിക്കുകൊണ്ടു മേല്ക്കുമേൽവരാമല്ലീ?
 ആവതല്ലെന്നിക്കേതും നിന്ദാമാമീരൂപത്തിൽ-
 ദ്രേവരാൽമൃഗപ്പൊട്ടാരങ്ങളെയെസ്സമീപിപ്പാൻ.
 എത്രയോകൊട്ടിത്തട്ടിക്കൊട്ടവുംകേടുംനീങ്ങി
 സ്സുഷ്ടവായ് തീർന്നിട്ടില്ലി ഞാനതിന്നൊരങ്ങേണ്ടു?

പങ്കത്തെക്കുറിച്ചുവെന്ന് ബാഷ്പധാരതാൻവേണം;
പകപമായാമോ തീരൻചെന്തിതാൻജപലിക്കണം.
എത്രയോരാകിത്തേച്ചുവേണമെങ്ങെന്നേത്രേയ്യ-
രത്നമാക്കുവാ, നിന്നുതാൻ വെറുംകാലപ്രായൻ.
ഏതുരൻതാനല്ലാൻശോധിപ്പാനെന്നിൽച്ചേര-
മാദിവൈദ്യനാമേണേ ശ്ലസ്രുത്തിൽപ്രാപാരേണേ.

III

ഏകൻതാൻഭവാനോടുഭീതനായ് പ്രാർത്ഥിപ്പതി-
ല്ലേകാൻസെവ്യങ്ങളാർമാവില്ലാറ്റിനങ്ങളേ.
ഏതിനാൽസമുൽക്കണ്ഠാസാധിക്കാമെന്നിക്കെന്ന
താതന്നും മാതാവുമാമങ്ങളീധരിക്കുന്നു?
ഏതുരൂപമാണിഷ്ടമാരൂപംവായ്ക്കുംമട്ടി-
ലാദിശിപ്പിയാമെങ്ങൻമുൽപിണ്ഡംവിമളിക്കൂ!
എത്രമേൽവിശുദ്ധിപ്രാപിച്ചാൽതപസ്സുജ്ഞാൻ
ചിത്തതാർസപികാശ്വമാമത്രമേൽവിശോധിക്കൂ!
ഇന്നെഴുംപോരായ്ക്കളത്രയുതീർത്തങ്ങെന്നേ-
പ്പിന്നെയുംസൃഷ്ടിക്കും! ഞാനെന്നതാൻപിജന്മാവരം.

VI

അങ്ങുതാൻശിക്ഷപ്പെടാനേതുകോലെടുത്താല-
മങ്ങേക്കെ ചീയുഷാഭമെന്നുതാൻധരിച്ചാവൂ!
ദിവ്യപ്പെണ്മുഖംകെട്ടിക്രിശിക്കുംസുഖത്തെ-
ന്നരംകണ്ണാലതിൻസാക്ഷാദപത്തിൽദർശിച്ചാവൂ!

വിമർശനവിധി.

അന്ത്യമന്ത്രണം.

ഗുസ്ഥകർത്താ, ഡി. പത്മനാഭനേണ്ണി എം. എ.

(എം. രാജരാജവർമ്മവാരൻ എം. എ. ബി. എൽ.)

വിപദിവിപുലയൈശ്വര്യപൂർണ്ണിടംപങ്കതികണ്ഠൻ
ചപലതവെടിയാനായുദ്യമിച്ചോരുവൃത്തം

സഫലഫലിതമാക്കിപ്പത്തനാഭാപുനം-

യുഗപരമഭാഗ്യം യോഗ്യതയ്ക്കൊക്കുകിട്ടി.

മറവരിലുണ്ടു മാനമുള്ളവർ. മാനവരോടൊതുപഭേദിക്കാൻ പരോണി കർ സങ്കല്പിച്ചവരിൽ മുതൽപന്തിപിടിച്ചയാളാണു രാവണൻ. ആ വീര പുരുഷന്റെ അപഭാസങ്ങളെ,

“ഭക്തലോകകലനായകൻ പരമപണ്ഡിതൻ സകലഭാഗ്യം-

യുക്തനടപ്പുടഞ്ചലാനപിതൻ വിപുലകീർത്തിമാൻ വലിയബുദ്ധിമാൻ ശക്തനെന്തിനമനന്തവൈഭവമെഴും”

എന്നിങ്ങനെ പുകഴ്ത്തിയശേഷം, പരാക്രമമെല്ലാമണഞ്ഞു എരിഞ്ഞടങ്ങിയ അഗ്നിപർവ്വതമെന്നപോലെയും അസ്സാധവലംബിയായ സൂര്യബിംബം പോലെയും,

“ആ കണ്ഠമുറിവേററുക്കതമൊഴുകിക്കുഴിഞ്ഞുരാമാസ്രജം

ശോകമിത്രസപതപുത്രഹതിയിൽചേന്നേററമറററവും

ആകമുനവരക്കുപുഷ്പനിധയാകീണ്ണു ഒളശ്യാമളാ-

ശോകം ശാഖമുറിച്ചുകുത്തറയിലിട്ടെന്നോണമായ്”

നിഴലിച്ചിരിക്കുന്ന ചിത്രത്തെയൊക്കുന്നു കവി നമ്മുടെമുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. മറാപുരുഷന്മാരുടെ ചരമവൃത്താന്തം ശതദൃഢയത്തെപ്പോലും അവിപ്പിക്കുന്നതാണ്. യുദ്ധോപപണ്ഡമൊട്ടാകെ ഇളക്കിമറിച്ച നെപ്പോളിയൻബോണപ്പാട്ടിനെ ഫെലീനാടപീപിൽ അടച്ചിട്ടിരുന്നപ്പോഴത്തെ അവസ്ഥയെപ്പറ്റി റോസ് ബറിപുള എഴുതിയിട്ടിട്ടുള്ള കഥ വായിച്ചാൽ ആരാണു കണ്ണീരൊലിപ്പിക്കാത്തത്? ലോകമഹാസമരം നടത്തി ഒരു നവയുഗാവതാരം വരുത്തിയ വീരൻകൈസർചക്രവർത്തിയുടെ ഇന്നത്തെ നിലയോർക്കുമ്പോൾ, പുരാണകാലത്ത് അസ്സോനുചനായി ഭവിച്ച രാവണന്റെ അവസ്ഥ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ നല്ലപോലെ പതിയാതിരിക്കയില്ല. ആ അവസ്ഥയെയാണു ‘അന്ത്യാമന്ത്രണം’ എന്ന ഈ ചെറിയരൂപകം രൂപീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. വിഷയത്തിനു ഹൃദയാവർജ്ജകരൂപമേറേയുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

രണ്ടുസംഭവങ്ങളെക്കൊണ്ടാണു നായകഹൃദയത്തെ കവി സഹൃദയന്മാർക്കു തുറന്നുകാട്ടുന്നത്; ഒന്ന്, വിഭീഷണസംഭാഷണം, മറേറത്ത്, മന്ദോദരീസംവാദം. പ്രയാണകാലമടുക്കുമ്പോൾ എല്ലാപ്രാണിയും സ്വജീവിതകഥയെ അനുസ്മരിക്കാതിരിക്കയില്ല. മഹാഗൃവസായങ്ങൾ നടത്തിയിട്ട് ഉപരതനായ മുതലാളി ലാഭനഷ്ടക്കണക്കു നോക്കുമ്പോലെ, രാവണൻ അതീതകാലചരിതത്തെ ആപാദപുഡം ചിന്തിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് അനുജൻ

വിഭീഷണന്റെ വരവ്. തന്റെ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം പാപിയുണ്ടാണെന്ന് ഒരു അപഖ്യാതിയുണ്ടെന്നു കേട്ടറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇതുവരെ അതു ബോധിച്ചിരുന്നില്ല. ആ പത്തുവണപ്പോർ അങ്ങനെ തന്നെയായിരുന്നു. എന്നാൽ ശങ്കരൻ രാവണന്റെ മുമ്പാകെ അങ്കുരമൊഴിയില്ലാത്ത പ്രകൃതി വിരുദ്ധമായ ആലമ്പ്യത്തിനു അടിമപ്പെട്ട് സമാധാനങ്ങൾ ആലോചിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണ് വിഭീഷണന്റെ സമാഗമം. ശത്രുപക്ഷപാതിയായ സഹോദരന്റെ ഈ വരവ്, ചിന്താപാരമ്പര്യങ്ങൾ നിദ്രാണമായിരുന്ന സ്വകീയോജസ്സിനെ ഉണർത്തി; രാവണൻ ഒന്നുകൂടി രാവണനായി. കററമേല്പിക്കാൻ വന്നസോദരനെ തക്കത്തിൽ മടക്കിയോടുകൂടി, സഹോദരനായിരുന്ന തന്റെ മനസ്സാക്കിയെ സമാധാനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അത്ര മാത്രമല്ല, ധർമ്മമുക്തികളാണെന്നു പെരുമ്പറക്കൊട്ടി പുകഴ്ത്തിപ്പോന്നവരും, സ്വകാര്യലാഭത്തിനുവേണ്ടി അധർമ്മം പ്രവർത്തിക്കുന്നതിൽ മടിക്കാറില്ലെന്നുള്ള സംഗതി, ഇപ്പോൾ പരിഭവം, ബാലിനിഗ്രഹം മുതലായ രാമചരിതംകൊണ്ടു വെളിവാക്കി. ഇതുകൊണ്ടു സ്വപ്രവൃത്തികൾക്കുള്ള ദോഷപരിഹാരം സംഭവിച്ചതുകൊണ്ട്, പരപക്ഷപാതിയായ വിഭീഷണന്റെ അന്ധവിശ്വാസത്തിനു വാട്ടം തട്ടിച്ച്, സ്വജാതിധർമ്മപരിശ്ചാരം അയശസ്സു രമണം തെളിയിച്ച്, സ്വജീവിതത്തിന്റെ അകലമുഷ്ടതയെ അഷ്ടബന്ധമിട്ടറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതെല്ലാമേറ്റം യുക്തമായി എന്നാൽ വിഭീഷണനെക്കൊണ്ടു വാത്മീകിരാമായണം ചൊല്ലിച്ചതു, “അയ്യോ! അനുഗമിക്കുന്നതിന് എന്തെന്നു അനുവദിക്കണം” എന്നു പറയിച്ചതും അയ്യുക്തമായില്ലയോ എന്നു സന്ദേഹിക്കുന്നുണ്ട്. ‘ഉത്തരം മുട്ടുമ്പോൾ കൊണ്ടെന്നു’ കാട്ടുന്ന മാതിരി യുക്തിവാദത്തിൽ മടങ്ങിയപ്പോൾ ഗോപം ചൊല്ലിച്ചതു വിഭീഷണന്റെ യോഗ്യതയെ കുറയ്ക്കുന്നു. എന്നതെന്നെല്ല, മാനേന്ദ്രമുഖനാണെങ്കിലും, രക്ഷിക്കുമെന്നു തീട്ടമായി ഒരു വൈദ്യൻ രോഗിയോടു പറയുന്നത് അയ്യുക്തമല്ലയോ? വിഭീഷണൻ രാവാണാണിതിൽ വന്നത്, ഒന്നുകിൽ ജ്യേഷ്ഠനോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ആപത്തിൽനിന്നു പിന്തിരിക്കാൻ; അല്ലെങ്കിൽ ത്രിമാന്ദന്റെ വാഗ്ദാനമായി വന്ന ശത്രുവിന്റെ ഇംഗിതമറിഞ്ഞു മാറിപ്പോകാൻ. ആദ്യത്തെ പക്ഷത്തിൽ യുക്തിവാദത്തിനു മുൻപു കൂട്ടി രാവണന്റെ കൃത്യങ്ങളുടെ ദോഷത്തെ സ്ഥിരീകരിച്ചിട്ടു സകലശാസ്ത്രപാരംഗതനായ ജ്യേഷ്ഠനെ ആവശ്യം ചെയ്യണമായിരുന്നു; അല്ലാതെ കണ്ടവർ പറഞ്ഞതിനെ ഉരുവിടുകയല്ലായിരുന്നു ചെയ്യേണ്ടത്. അതിന് ആരുപൂർവ്വം ദോഷം വരുത്തിട്ടാവശ്യമില്ലായിരുന്നു. യുക്തിവാദത്തെ കരകയ്ക്കി ശക്തിമത്താക്കിയാൽ മതിയായിരുന്നു. വിഭീഷണന്റെ സഹജമായ വിജ്ഞാപനത്തെ വെടിയില്ലാത്ത രാവണസഹായിയായിത്തീർക്കാൻ തുനിഞ്ഞു.

ണ്ടിയില്ലായിരുന്നു. പതിപ്രയോഗം അദ്ദേഹത്തിൽ ആരോപിക്കുന്നതും യുക്തമാകയില്ല. 'സ്വജാതിവൈശിഷ്ട്യപക്ഷപാത'ത്തെ പറ്റിക്കാനായി മാത്രം ഇങ്ങനെ ഒരുവശം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നോ എന്നു സംശയമാണ്. അതുകൊണ്ടു നായകൻ വൈശിഷ്ട്യം കൂടുതൽ വരാനമില്ല.

രണ്ടാമത്തെ ഘട്ടം, മന്ദോദരിസംവാദമാകുന്നു. അത് ചിന്താണ്ടു ചുരുങ്ങിപ്പോയെങ്കിലും ശക്തിക്കു കുറവില്ല. ധർമ്മപതിയുടെ ആത്മാർത്ഥമായ ഒത്താശയാണു പുരുഷൻ ഏതാപത്യാസവിധിലും തപരകമായിട്ടുള്ളതെന്നു ആ ഭാഗം സൂക്ഷ്മമാക്കുന്നുണ്ട്. സീതയും മന്ദോദരിയും മാതൃകാപതിമാരായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രകൃതിഗുണഭേദംകൊണ്ടു രണ്ടുപേരും രണ്ടു മാർഗ്ഗത്തിലൂടെയാണു സഞ്ചരിക്കുന്നത്. സന്തപിക്കുന്ന സമ്പന്നനായ സീത ഇന്നത്തെ സഹനസമർപ്പണത്തിലും, താമസപ്രകൃതിയായ മന്ദോദരി പതിവിലുമായ അധികാരത്തെ യഥാവർണ്ണ ഉപയോഗിച്ചുമാണു ഭർത്താക്കന്മാരെ വശീകരിക്കുന്നത്. സീതാപരമേശ്വരനിമിത്തം നേരിടാവുന്ന ഭോഷങ്ങളെ പലവർണ്ണ മന്ദോദരി ഭർത്താവിനെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ധ്വാനമെന്നായി രാവണൻ ആ ഗുണഭോഷങ്ങളെ വകവെക്കാതെ, വലയിൽപെട്ട സിംഹത്തെ പോലെ, വീരപരാക്രമമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ശവത്തിൽ കയറുന്നത് നീലകണ്ഠമെന്നെന്നു നീതിമതിയായ മന്ദോദരിക്കറിയാം. അതുകൊണ്ടു 'അന്ത്യാമന്ത്ര'ത്തിനു വന്ന ഭർത്താവിനെ അനുസരിക്കുന്നതു തന്നെയാണു യുക്തം. എങ്കിലും, എത്രതന്നെ തടുത്തിട്ടും പിന്നെയും മദ്യപാനാസക്തനായി കടിച്ചു ചാകാനായി കിടക്കുന്ന രോമി, പിന്നെയും മദ്യം വേണമെന്നിരക്കുവോൾ കള്ളുകൊടുക്കാൻ അനുവദിക്കുന്ന ഭിഷക്കിനെ സ്തുതിക്കയോ ഭജിക്കയോ വേണ്ടതു്? ഈ ധർമ്മനങ്കത്തിൽ പതിവുസഹജമായ പ്രിയാനുസരണം അനുഷ്ഠിച്ചതിൽ മന്ദോദരിക്കു കുറവും ചുമത്തിട്ടാവശ്യമില്ല. അന്ത്യകാലം നേരിടുന്നായിരിക്കുന്ന ഭർത്താവിന്റെ മനസ്സിനു ചാഞ്ചലം ഉള്ളതാണു, വീരസ്വർഗ്ഗത്തിനവകാശിയാക്കി, അദ്ദേഹത്തിനെ അനുഗ്രഹിക്കുന്നതു തന്നെയാണു തത്വം. ആ നന്ദം നന്നായി എന്ന് രാവണന്റെ അനുശാസനംകൊണ്ടും വിശദമാകുന്നുണ്ട്. 'കടവിൽ കൊണ്ടു കടമുടക്കുതെ' ഭർത്താവിന്റെ മോഹാത്മ്യത്തെ നിലനിറുത്തുന്നതിനു സഹായിച്ച മന്ദോദരി ഉത്തമപതിതന്നെ എന്നു സമ്മതിച്ചു തീര. അവരുടെ സല്ലാപത്തെ കര കൂടി ഭീഷ്മിപ്പിച്ചിരുന്നാൽ രസസ്ഫുർത്തി സമ്പൂർണ്ണമായി വരുമായിരുന്നിരിക്കാം.

കവിതാശൈലി നന്നായിട്ടുണ്ട്. ദൃശ്യകാവ്യങ്ങളിൽ പദ്യങ്ങൾ അധികമായാൽ അല്പം അസഹ്യമാകാം. പാത്രങ്ങൾ അധികമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു, മിശ്രവാദം നിർവ്വേദപരമായ ആത്മഗതം പോലെ ഫലി

ക്കാമനൊരു സമാധാനമുണ്ട്. ശ്ലോകങ്ങൾ മിശ്നവാദം സരളങ്ങളും അലങ്കാരമന്ത്രവിതങ്ങളും പലതും ധർമ്മപ്രകാശങ്ങളുമായിട്ടുണ്ട്. അവിടവിടെ ചില സ്തവപരിഭാഷകളായി ചുറ്റപ്പെട്ടതിൽ പരിഹരിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.

വീരമാണ് പ്രധാനരസം. പ്രതിനെ സഹായിക്കുന്നതിനു കരുണയും വ്യക്തിവാദിഭാവമായുണ്ട്. എന്നാൽ വിഭീഷണനെ ആശീർവ്വിക്കുന്നതിലും അനുജനായമുപേക്ഷിക്കുന്നതിലും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ള ചുമരസം രാചണന്റെ മാതൃമനസ്സുതയ്ക്കു വിരലമല്ലേ? ആത്മീയവാത്സല്യം സോദരസ്നേഹത്തോടു യോജിക്കുമ്പോൾ, വിഷാദത്തിൽ സഹായിക്കാൻ വരുന്നതാൽ ശത്രുവാതിരുന്നാലും, കത്തുവർഷ പരയിപ്പിക്കുന്നതിൽ നായകമഹിയ്ക്കു അല്പം നൃപന പരറിക്കൊന്നു വരാവുന്നതാണ്. രസാഭാസവും നേരിട്ടുകൊണ്ട് അതിനൊരു പരിഹാരവും കൂടി ഉണ്ടാക്കിയാൽ നന്ന്. അവിഭേദപോലെ പ്രപ്രാപ്തംഗിയെപ്പറ്റി അഭിപ്രായമുണ്ടാകാതെ വരികിലും, ആപാദമസ്തകം മനോഹരവും, ചരിത്രഗുണംകൊണ്ടു സന്ദർഭവും, വാഗ്ദാർശ്യംകൊണ്ടു ആനന്ദഭാവമായ ഈ കവിതാപോരത്തിനു സ്വാഗതമുള്ളി തത് കവിതാവിനു കേൾമഞ്ഞ ആശംസിക്കുന്നതത്രെ സമുദയമുതും.

* എന്റെ ഒന്നാമത്തെ അനുജനായം.

ആദ്യം ഒരു കണക്കിൽ എനിക്കവധി കിട്ടി. കറച്ചു നാളയ്ക്കെങ്കിലും വല്ലയിടത്തേയ്ക്കൊന്നു പോകാൻ അനുവാദം ചോദിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടു കാലം കറച്ചല്ല കഴിഞ്ഞത്. രണ്ടു മുഴുവൻ കൊല്ലവും കഴിഞ്ഞു. വല്ല തൊട്ടുപ്രായങ്ങളും പാഞ്ഞു അനുവാദം തരാതെ എന്റെ അപേക്ഷയെ നിരസിച്ചിരുന്നതേ ഉള്ളൂ. എന്റെ കൂടെ ഫോസ്റ്റലിൽ താമസിക്കുന്ന മിക്ക പെൺകുട്ടികളും ഭാണം ഒഴിവിന്നും, ക്രിസ്തുസ്തനും, മേല്യുപനൽ ഒഴിവിന്നും വീട്ടിലേയ്ക്കു പോക പതിവാണ്. പക്ഷെ എനിയ്ക്കു പോകാൻ വീടില്ല. ധനവാനായ ഒരു അമ്മാവൻ എനിക്കുണ്ട്. എന്നെ ഫോസ്റ്റലിൽ താമസിപ്പിച്ചു പേണ്ട ചില ചെല്ലാം ചെയ്യുന്നത് അദ്ദേഹം തന്നെയാണ്. എന്റെ തരക്കാരുക്കൾ സുഖമായി ഇവിടെ കഴിയുന്നതും അദ്ദേ

മത്തിന്റെ ഭയംകൊണ്ടു തന്നെയാണ്. എനിക്ക് വേണ്ടി ഇനിയും എത്ര പണമെങ്കിലും അദ്ദേഹം ചിലവുചെയ്യും. പക്ഷെ ഗൃഹജീവിതം കൊണ്ടുള്ള സുഖം അനുഭവിപ്പാൻ അദ്ദേഹം അനുവദിക്കുകയില്ല. ഇതിനല്ലാതെ കാരണവുമുണ്ട്. എന്റെ ഭർത്താവ് ചതുർത്രി പോലെ വെറുക്കുന്ന ഒരു താടക—ഒരു അമ്മായി—അവിടുമുണ്ട്. എന്റെ അച്ഛന്റെ മരണശേഷം മൂന്നു കൊല്ലം ഞാൻ അവിടെ താമസിച്ചിരുന്നു. അന്ന് എനിക്ക് നല്ല നിശ്ചയമുണ്ട്. വല്ല ഭിക്ഷിലും ഒറ്റയ്ക്കു താമസിക്കുന്നത് ഇതിൽ സുഖമായിരിക്കുമെന്നു പലപ്പോഴും തോന്നിയിട്ടുണ്ട്.

ഒടുവിൽ—ഏറെ നാൾ കഴിഞ്ഞു ഒടുവിൽ—ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു പോകാമെന്നു ഞാനറച്ചു. എനിക്ക് പണ്ടുപണ്ടേതന്നെ കമലം എന്ന പേരായ ഒരു ചങ്ങാതി ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ വിശ്വാസ്യതയോടെ നിന്ന് ഒരു ദിവസം ഇവിടെ വന്നു. എന്നെ അറളുടെ വീട്ടിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. ഫോസ്റ്റർജീവിതത്തിന്റെ അചിതരംഗം ഈ മേറ്ററിലാണ് പരിഹരിക്കാമെന്നു ഞാൻ മോഹിച്ചു. എന്നെ ഒരു ദിവസം ക്ഷണിച്ചതറിഞ്ഞു ഞങ്ങളുടെ പ്രിൻസിപ്പാൾ അപ്പീവ സന്തോഷിച്ചു. എങ്കിലും ഫോസ്റ്റർജീവിതത്തിൽ എന്നെ അയക്കുന്നതിന് അവർ അനുവദിക്കുമോ എന്നു വളരെ സംശയമായിരുന്നു. എന്റെ അമ്മാവൻ കമലത്തെയും അവളുടെ അച്ഛനേയും നല്ലപോലെ അറിയുമെന്നും അവരുടെ തറവാട് മാന്യമായിട്ടുള്ളതെന്നും കാണിച്ചു പ്രിൻസിപ്പാളിന് അരുച്ചു എഴുത്തു കിട്ടിയതിനു ശേഷം എനിക്ക് ഒരാഴ്ചത്തേക്കു അധികം അനുവദിച്ചു.

പ്രിൻസിപ്പാൾ:- രാത്രിയിൽ ഉളരെ സൂക്ഷിക്കണം. മിത്രത്തിന്റെ വീട്ടിൽ എത്തിയാൽ ഉടനെ വിട്ടുപോകാൻ എനിക്കൊരു എഴുത്തയക്കുമല്ലോ. പറപ്പെടുന്നതുതന്നെ ഒരു മറുപടി വന്നിട്ടു പോരേ?

ഞാൻ:- അമ്മേ, അതിനാശ്ചരിച്ചില്ല. കമലം എന്നെ കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇന്നത്തെ മെയിലിൽ ഞാൻ കമലത്തിന് ഒരു എഴുത്തയക്കുന്നുണ്ട്. ഞാൻ മേറ്ററിലേക്കു പറപ്പെടുന്നതു.

അമ്മ:- എന്നാൽ പലഗമം. ഇനി അര മണിക്കൂറെ മെയിൽ പോകാൻ സമയമുള്ളൂ.

ഞാൻ:- “അങ്ങനെ ചെയ്യാം” എന്നു പറഞ്ഞ് സ്വന്തമായിപ്പോയി വേഗം പോയി.

പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം മേശപ്പുറത്തു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. റിസ്പോണ്ടിങ് അഴിച്ചുവെച്ചു എഴുത്തുകൾക്കുവേണ്ടി വാലിയകാരത്തിനോട് ആജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ കാതിവേഗത്തിൽ കൈയെഴുത്തു. അതിങ്ങനെ ആയിരുന്നു:-

ആനന്ദപുരം,

ഏപ്രിൽ 18-ാം-നു വ്യാഴാഴ്ച.

പ്രിയകുമാര,

ഇതാ അത്യുത്തമമായ ഒരു സംഭവം നിന്നെ സമീപിക്കുന്നു. പ്രിയകുമാര, പാസഞ്ചർ ട്രെയിൻവഴി ശനിയാഴ്ച രാത്രി ഏഴു മണി ക്കു ഞാൻ അവിടെ എത്തും വളരെ വിഷമിച്ച് ഒരറിധത്തിൽ അ വധി വാങ്ങി. അത് ഒരാഴ്ചയ്ക്കു മേൽ. ഇവിടെനിന്ന് ഒരു പുറ പ്പെടുവാനുള്ള അനുവാദത്തിന് എത്ര ബുദ്ധിമുട്ടാണ് സഹിച്ചത്. എന്റെ പ്രിൻസിപ്പാളിന്റെ അഹിതം തന്നെ വരിച്ചാലും എന്റെ പ്രിയകുമാരന്റെ നാമമെയ്തും ഞാൻ അനുഭവിപ്പാനാവാത്ത. നിങ്ങളുടെ അനുജൻ രാമചന്ദ്രനെ സ്നേഹനിലേക്കയക്കുന്നു. വിശാലന ഗൾ എനിക്ക് അ പരിചിതമെന്നു നിങ്ങളോടുകൂടിയാമല്ലോ. നിങ്ങളുടെ അനുജനെ ഞാൻ കൈമാൽപ്പോലും കണ്ടിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു കഷ്ടം തന്നെ. ഈ ഏഴുതുളുടി അയാളുടെ കൈയിൽ കൊടുത്തയക്കു, ഞാൻ അറിഞ്ഞുകൊള്ളാം. ഒരു നീലസാരിയും റോസ് നിറത്തിലുള്ള ജാക്കറ്റും ഇട്ട ഒരു ചെറിയ പെൺകുട്ടിയെ അന്വേഷിക്കാൻ പറഞ്ഞേക്ക എന്നാൽ അയാൾ എന്നെ കണ്ടെത്തും. നിശ്ചയം.

ഒരു പരപ്പു വത്താനം കേട്ടു സിപ്പാൻ ഒരുങ്ങിക്കൊള്ളൂ. ഇ ന്നലെ ഈ നേരത്ത് - അഞ്ച് പതിനഞ്ചിന് - ഞാൻ ഇടപെട്ട ഒരു വിശേഷസംഗതിയുണ്ട്. അതെല്ലാം ഇപ്പോൾ വിസ്തരിപ്പാൻ നേര മില്ല. അത്ര തന്നെയല്ല, അതെല്ലാം അഭിമുഖമായി പറഞ്ഞു കേൾ പിിക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവളാണ്.

നിങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട നളിനി.

ഏഴുതുളുടി കവറിലാക്കി പശയ്ക്കു വെച്ചു വാലിയക്കാരിയെ വിളിച്ച് ഇങ്ങനെ ആജ്ഞാപിച്ചു:- “ലക്ഷ്മി, ഇങ്ങോട്ടു നോക്കൂ. ഇവിടെനിന്നും നീ ഓടണം. ഈ ഏഴുതുളുടി ഇന്നത്തെ മെയിയിൽ പോകേണ്ടതാണ്. വഴിയിലുള്ള പെട്ടിയിൽ ഈ ഏഴുതുളുടിക്കരുത്. നേരെ പോസ്റ്റാപ്പീസി ലേക്കു നടന്നോ. ഇതു കഴിഞ്ഞേ മറ്റൊരു ദിക്കിലേക്കു നോക്കാവൂ.”

ലക്ഷ്മി ഏഴുതുളുടിയെ പുറപ്പെടാൻ ഭാവിച്ചു. ഞാൻ വീണ്ടും ഇങ്ങനെ ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞു. “ഇപ്പോൾ തന്നെ ഇതു പോസ്റ്റാപ്പീസി ചെന്നു. അല്ലെങ്കിൽ പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തു കിടന്നു ഞാൻ നട്ടു തിരിയും.”

നാല്പതു മിനിട്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ തിരിച്ചുവന്നു. ഞാൻ

നിശ്ചയിച്ചപ്പോലെ തന്നെ അവർ എഴുത്തു പോസ്റ്ററുചെയ്തു എന്ന് പറഞ്ഞു.

“ലക്ഷ്മി, നിത്ത് കൂത്തിലധികം സമയം എടുക്കല്ലോ. പോസ്റ്റാപ്പീസിലേക്കു പോകുന്ന വഴിക്ക് വല്ലവരുടെയും മോടിമിശ്രകളുടെ നിന്നു പോരോ.”

“ഇല്ല അമ്മ, ഇപ്പോൾ തന്നെ എഴുത്തു മെയിലിൽ പോകും. നിശ്ചയംതന്നെ. ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു പോണത്ത് സാധാരണത്തിലായിരുന്നു.”

* * * * *

ശനിയാഴ്ച ചെങ്കുക്കാൻ അഞ്ചു നാഴികയുള്ളപ്പോൾ തന്നെ ഞാൻ ഉണർന്നു. എന്റെ കട്ടി കഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും ലക്ഷ്മി കണ്ണുന്തിരുമ്മി ഹാജരായി കാലത്തേതെന്ന പ്രാതൽ തയ്യാറാക്കി എന്ന് അറിവു തന്നു. എനിക്കു കൊണ്ടുപോകേണ്ട സാധനങ്ങളെല്ലാം എടുത്തു കെട്ടുന്നതിന് അവർ എന്നെ സഹായിച്ചു. അപ്പോൾ ആരോ പറഞ്ഞുവന്ന് അവളെ ‘ലക്ഷ്മി’ എന്നു പേർപറഞ്ഞു വിളിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു സന്തോഷവർത്തമാനവുംകൊണ്ടു തിരിച്ചു വന്നു. പ്രിൻസിപ്പാളിന്റെ ആജ്ഞാപത്രം അവരുടെ കാർ തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നും അതിൽ കയറി പോകാമെന്നുമാണ് സന്ദേശം. “ഉള്ളതുതന്നെയോ” എന്നു ഞാൻ സന്തോഷത്തോടെ ചോദിച്ചു. ഇതിനുമുമ്പ് ഒരു പെൺകുട്ടിക്കും ഈ ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് ഏനിക്കറിയാം. ഒരു കഠിൻ സ്റ്റേഷനിലേക്കു പോകുവാനുള്ള ഭാഗ്യത്തെ ഞാൻ അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ഒരു പെൺകുട്ടിയും ഇതു കാണാനില്ലല്ലോ എന്നൊരു വ്യസനവും എനിക്കുണ്ടായി.

ആനന്ദപുരത്തിലെ നിശ്ശബ്ദതെരുവിൽ കൂടി വണ്ടി റോഡാശരവത്തോടെ പോയി. സ്റ്റേഷന്റെയും നഗരത്തിന്റെയും മദ്ധ്യേയുള്ള കാവിനേയും കടന്നു. പ്രഭാതത്തിന്റെ മഹിമയേറിയ കാരറ്റ് എന്നെ അനല്പമായി സന്തോഷിപ്പിച്ചു. ഫാ. കുമാരം കൂടി എന്റെ അരികിലുണ്ടായിരുന്ന എങ്കിൽ ഇത് സപ്തസ്വപ്നം തന്നെ. റോഡിനു നീളം അല്പം കൂടിയാൽതന്നെ തന്നായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. യാത്ര അത്രയ്ക്കു സുഖമായി തോന്നി. പക്ഷെ അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ സ്റ്റേഷൻ എന്റെ ദൃഷ്ടിക്കു വിഷയമായി. കാർ നിർത്തി. അര ഡസൻ കൂലികൾ വണ്ടി പിടിച്ചു കൊണ്ടു പിന്നിൽ കൂടി.

എന്റെ വാലിയക്കാരൻ ഇറങ്ങി ഞാനിരുന്ന മുറി തുറന്നുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. “നിങ്ങളാരും വേണ്ട. എന്റെ അല്പനേ വിളിക്കാം.” ഞാൻ:- ലക്ഷ്മി, നിന്റെ അല്പൻ ഇവിടെയാണോ വേലചെയ്യുന്നത്? അതേ അമ്മ, അദ്ദേഹമാണിവിടെത്തെ ഏറ്റവും പുരാതനമായ പേർട്ടർ. ഇതാ വരുന്നു.

പോർട്ടൽ എന്റെ സാമാനങ്ങളെല്ലാം പ്ലാറ്റ്ഫോമത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി, ഒരു ടിക്കറ്റ് വാങ്ങി.

ഇനിയും വണ്ടി വരുവാൻ പത്തു മിനിറ്റുണ്ട്. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ സുപ്രസാദം ലഭിച്ചതിനാൽ. എനിക്ക് പലതും തോന്നുന്നു. ഇതുതന്നെ സുഖം. വണ്ടിപ്പാളത്തിനടുത്തു പോകരുതെന്നു പറവാൻ മുപ്പിന്നുവരാരും അടുത്തില്ല. സ്ഥിര സൂക്ഷിക്കണം, എങ്ങിനെ നോക്കണം, എങ്ങിനെ നടക്കണം എന്നൊന്നും പറവാൻ വാല്യന്മാരും അടുത്തില്ല. എനിക്കിപ്പോൾ ഇപ്പോൾ ഒന്നും. അതു പരീക്ഷിക്കുന്നതല്ല. പോലെ പോക്കറിൽനിന്ന് ഒരു കാര്യം സാധു യാചകന്റെ കൈയിൽ കൊടുത്തു. ഒരു ആഴ്ചപതിപ്പിന്റെ പ്രതി വാങ്ങി. നാലോ അഞ്ചോ വശം മറിച്ചു നോക്കി. സന്തോഷം കൊണ്ട് ഹൃദയം കുവിഞ്ഞു. ഒന്നു പാടിയാൽതന്നെ എന്നോ എന്നു തോന്നി. പക്ഷെ നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ കൂടിക്കൂടി ഞാൻ ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലായില്ലെങ്കിൽ ഒന്നു പാടുകതന്നെ ചെയ്യുമായിരുന്നു.

അതാ വണ്ടി വന്നു. ലക്ഷ്മിയുടെ അച്ഛൻ എനിക്കൊരു സ്ഥാനം സൗകര്യമായി ഉണ്ടാക്കിത്തന്നു. എന്റെ സാമാനങ്ങളും അവിടെ അടുപ്പിച്ചു.

അയാൾക്കു കൂലി കൊടുത്തുകൊണ്ട് 'നിങ്ങളുടെ പേരെന്താണ്' എന്നു ചോദിച്ചു.

അമ്മേ, എന്നെ എല്ലാവരും പ്രേമസിൽ എന്നാണ് വിളിക്കാറു്. എന്നാണോ ഇങ്ങോട്ടു തിരിയുന്നത്?

'അടുത്ത ഞായറാഴ്ച ഞാൻ തിരിച്ചെത്തും.'

വണ്ടി നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. 'ഞാൻ ഇവിടെ കാത്തുകൊള്ളാം'മെന്ന് അയാൾ പറഞ്ഞു.

* * * * *

പത്തുമണി വരെ യാത്ര സന്തോഷാവഹവും സുഖപ്രദവുമായിരുന്നു. വഴിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഓരോ സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നു പലവിധ ജനങ്ങൾ വണ്ടിയിൽ കയറുകയും ഇറങ്ങുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിങ്ങായി സ്റ്റേഷന്റെയും വണ്ടിയുടെയും ഇരുപാർശ്വങ്ങളിലും മനോഹരമായ പ്രകൃതിവിലാസം കാണപ്പെട്ടു. പത്തുമണിയോടുകൂടി വെയിലിന്റെ ചൂട് ക്രമേണ അസഹ്യമായിത്തീർന്നു. പേണമെങ്കിൽ കുറച്ചുവരുംമെങ്കിലും ആകെ അസുഖമായിട്ടാണ് എനിക്ക് തോന്നിയത്. രാവിലെ എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന കഠിനവും ജിജ്ഞാസയും കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞു വന്നു.

വിശാലനഗരത്തോടടുത്തപ്പോഴേയ്ക്കും സൂര്യനും പടിഞ്ഞാറെ ചന്ദ്രനുമായൊരു സമീപിച്ചുതുടങ്ങി. എന്റെ വിചാരവികാസം കുമ്പസാരം

തോടും അടുത്തു. സ്വസ്ഥമാകുമെന്നു കരുതി നിശ്ചയമായി സ്നേഹനിലേക്കുവന്നു. കുമ്പസാരത്തിന്റെ സുരഭി എന്തു സ്വഭാവമുള്ളവനായിരിക്കുമെന്ന് ശങ്കിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരുപക്ഷേ കുമ്പസാരം സ്നേഹനിലേക്കു വരികയില്ലെ? അങ്ങിനെ വരുമെങ്കിൽ കണ്ട ഉടനെതന്നെ അവർക്കു കൊടുക്കാൻ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്ന ഉപഹാരം പെട്ടിയിൽ നിന്നു എടുക്കേണ്ടതല്ല. ഏയ്, അങ്ങിനെ പാടില്ല. സ്നേഹൻ അതിനു യോഗ്യമായ സ്ഥലമല്ല. ഒരുപക്ഷേ അവരാരും വന്നില്ലെന്നിരിക്കട്ടെ. എന്നാൽതന്നെ ഒരു വണ്ടിപിടിച്ചു ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പോകേണ്ടതല്ലെ? മേൽവിലാസം എനിക്കു നിശ്ചയമുണ്ടല്ലോ. ഏതായാലും സാമാനങ്ങളെല്ലാം ഒരുക്കി കെട്ടുകതന്നെ. ഉടനെ പുറത്തേക്കിറങ്ങാം.

വണ്ടി പ്ലാറ്റ്ഫോമത്തിലെത്തിയപ്പോൾ എന്റെ ചിന്താപരമ്പരകൾ ഈ വഴിയേ തിരിഞ്ഞിരുന്നു. ഏറ്റത്താമസിയാതെ വണ്ടി നീന്നു.

ഞാൻ ജാലകത്തിൽ കൂടി അതിതൃഷ്ണയോടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി. പ്ലാറ്റ്ഫോമത്തിൽ നിരന്നുനില്ക്കുന്ന ജനക്കൂട്ടത്തിലേക്കു ഞാൻ കണ്ണോടിച്ചു. കൈയിൽ പീതവർണ്ണമായ ഒരു കവർ വച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങോട്ടു മിണ്ടാത്ത നോക്കുന്ന ഒരു യുവാവിനെ കണ്ടു. അത് അയാളായിരിക്കണമെന്നു ഞാൻ ഉറപ്പിച്ചു. വണ്ടി നിന്ന ഉടനെ അയാൾ എന്റെ അടുക്കൽ വന്ന് ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. 'ഞാൻ കുമ്പസാരത്തിന്റെ സുഹൃത്താണ്. നിങ്ങൾ തന്നെയല്ലേ നളിനി.'

"അതെ, അതെ. നിങ്ങൾക്കു നന്മ വരുട്ടു. കുമ്പസാരിനു സുഖമല്ലെ."

"അതെ സുഖം തന്നെ. ഇന്നു രാവിലെ അല്പമൊരു തലവേദന ഉണ്ടായി. സ്നേഹനിലേക്കു വരുന്നതിനു വളരെ നിർബന്ധിച്ചെങ്കിലും സുഖപ്പെടാൻ സ്വഭാവം കൊണ്ട് കുമ്പസാരം വരേണ്ടെന്നു ഞാൻ നിർബന്ധിച്ചു. അതാണു വരാതിരുന്നത്. അത്രതന്നെയല്ല, നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള രണ്ടു മിത്രങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുന്നതിനു മദ്ധ്യേ ഒരു ദീർഘസമയം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു നല്ലതാണ്. അതിലും വിശേഷിച്ചു തീവണ്ടിസ്നേഹൻ സമാഗമത്തിന് അശേഷവും യോഗ്യമായ സ്ഥലമല്ല."

"കൊച്ചു മിടുക്കു, രാമചന്ദ്ര, നിങ്ങൾ ഒരു വില്ലറപ്പുള്ളിയല്ലല്ലോ."

എന്റെ സാമാനങ്ങളെല്ലാം ഒരു കൂലിത്തൊഴിക്കാളെടുപ്പിച്ചു തെങ്ങാൾ സ്നേഹൻ വിട്ടു. ഏതായാലും തിങ്ങിക്കൂടിയിരുന്ന സുന്താഷാധികൃതം കൊണ്ട് പെട്ടിയിൽ നടക്കുന്നതൊന്നുംതന്നെ ഞാൻ അറിയുന്നില്ല. എന്റെ പാർപ്പവർത്തിയായ യുവാവിനോടുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ ഞാൻ നിമഗ്നനായിരുന്നു.

ഞങ്ങളെ പ്രതീക്ഷിച്ചുനില്ക്കുന്ന കാനിൽ കയറി ഇരുന്നു. അത

നശേഷം രാമചന്ദ്രൻ:- “പാസഞ്ചർവണ്ടിയിലിരുന്ന മുഷിഞ്ഞില്ലേ. നേരം ചെലിപറപ്പെട്ടതായും മുന്പുകൂടി എത്തുന്നതുമായ എക്സ്പ്രസിൽ നിങ്ങൾ വരാത്തതെന്തെന്നു ഞങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു.”

ഞാൻ:- “കുതുകപ്രദമായ ഒരു സഞ്ചാരത്തിന് എക്സ്പ്രസ്സോ മെയിലോ സ്വീകരിക്കുന്നത് എനിക്കിഷ്ടമല്ല. മനഗതിയായ ഒരു വാഹനമാണ് പകൽസഞ്ചാരത്തിനു പററിയത്. ചുറ്റുപാടുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളുടെ ഭംഗി കണ്ടാനന്ദിച്ചാൻ അപ്പോഴല്ല സങ്കടമുള്ളൂ. രാത്രിയിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴോ, വല്ല ബന്ധുക്കളുടെ രോഗാനുപ്രാപ്തത്തിനു പോകുമ്പോഴോ, മറ്റുവല്ല അടിയന്തിരകാര്യത്തിനു പോകുമ്പോഴോ മെയിലോ എക്സ്പ്രസ്സോ ആകാം.”

യുവാവ് എന്റെ അടുത്തുതന്നെയായിരുന്നെന്ന്. അയാൾ അമ്പതുപ്രായം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. താതൊരു സങ്കോചവും കൂടാതെ ഞാൻ സപാതന്ത്ര്യമായി പെരുമാറി. എന്ത്, കമുദത്തിന്റെ സോദരൻ എന്റെ സോദരനല്ലെന്നു വരുമോ? കിങ്ങ്സ് റോ എന്ന് എന്നെ ധരിപ്പിച്ച ഒരു വഴിയിൽ കൂടി വണ്ടി വിട്ടു. അത് ഒരുതെരുവിൽകൂടി യാത്രചെയ്തു. പൂണ്ണപ്രകാശമായ വിശ്വലോകം എന്നെ ആനന്ദഭരിതയാക്കി. ഇടക്കിടെ എന്റെ വെച്ചുകളിൽ മനോഹരമായ ഗാനപ്രവാഹം തിരതല്ലി. അപ്പോൾ ഞാൻ വീണ അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്ന ബാല്യകാലത്തെ ഓർത്തു പൂർവ്വകൃതമായി. കാർ ഒരു ചരിവിലേക്കിറങ്ങി. വലത്തോട്ടു തിരിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു സിനിമയുടെ കണ്ടു. നാനാവണ്ണപ്രശോഭിതമായ ഭീഷണാശ്വയാൽ അവിടം എന്റെ ഹൃദയത്തെ നീലാവിഹിനമായി ആനന്ദിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ ഒരു ചെറിയ ബങ്കുറുമുള്ള പുറയിടത്തിലേയ്ക്കു കാർ പ്രവേശിച്ചു. ഇവിടെയിരുന്ന് അറക്കിക്കുറച്ചു ആ വീടു രണ്ടു നിലയുള്ള ഒരു കെട്ടിടമാണ്. നഗരത്തിന്റെ യാതൊരു കഴപ്പും അവിടെയില്ല. വിസ്മയമായ ഒരു വളപ്പു മുമ്പു.

ഒരു മുഹൂർത്തമെ ഇനി ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളു. അപ്പോൾ കമുദത്തിനെ ഞാൻ അഭിമുഖീകരിച്ചു. അവളോട് അല്പം പറയേണ്ടതെന്താണ്?

ഞങ്ങൾ കാറിൽ നിന്നിറങ്ങി. മുകളിലേക്കുള്ള കോവണി കയറുവാൻ ഭാവിച്ചു. അപ്പോൾ എന്റെ സ്നേഹിതൻ വാലിയക്കാരിയോട്:- ‘കമുദം മുകളിലുണ്ടോ’ എന്നു ചോദിച്ചു.

“അമ്മ അടുക്കളയിൽ പോയിരിക്കുന്നു, ക്ഷണത്തിൽ തിരിച്ചു വരും” എന്നൊരു മറുപടിയും കിട്ടി.

കുളിരട്ടികളുടെ അഭാവത്താലും വീട്ടിലെ നിശ്ശബ്ദതയ്ക്കും ഞാനല്ല അന്ധനായി. മനമായി എറിയുന്ന ഒരു വിളക്കും ഇവിടെയില്ല സൂക്ഷി

കുറച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ തന്നെ ഉള്ള രണ്ടാം നിലയിലാണ് ഞാൻ നില്ക്കുന്നത്. രണ്ടു മേശയും ഒരു ടീ പായയും അവിടെയുണ്ട്. രണ്ടു കസേരയും ഒരു സോഫ്തും അവിടെ കാണുന്നു. കുമ്പസാരിന്റെ വീട്ടിൽ മുമ്പു കണ്ടിരുന്ന മനോഹരവസ്തുക്കൾ എങ്ങോട്ടു പോയി എന്നോർത്തു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

യുവാവ് എന്നെ സോഫ്യിൽ ഇരിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു. അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ അയാൾ എന്റെ അടുത്തിരുന്നു.

“നളിനി, നിങ്ങൾ വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നല്ലോ. കുറച്ചു കാപ്പി കൊണ്ടുവരുവാൻ പറയട്ടെ” എന്നു പറഞ്ഞ് എന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു മന്ദമായി നീങ്ങി എന്റെ കൈ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. ഉടനെ ഞാൻ കൈ പിന്നോക്കം വലിച്ച്, അല്പം നീരസത്തോടെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:- “ഒ, ഒന്നും വേണ്ട. കുമ്പസാരി കാണുന്നതുവരെ ഒന്നും ആവശ്യമില്ല.”

‘കുമ്പസാരി ഓർത്തു നിങ്ങൾ വിഷമിക്കേണ്ട. അവർ നേരത്തിന് ഇവിടെ എത്തും. നളിനി, നിങ്ങളുടെ മുഖം എന്താണിങ്ങനെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. കുമ്പസാരി വരുമുന്പേ ഒരു ചുംബനം തരു.’

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞ് അയാൾ കുറച്ചുകൂടി അടുത്തു; എന്റെ നിതംബത്തെ ഒരു കൈകൊണ്ടു തടഞ്ഞുപിടിച്ചു.

ഞാൻ ഉടനെ എഴുന്നേറ്റ് അല്പം ബലംപിടിച്ച് അയാളുടെ കൈ പുറകോട്ടു തള്ളി. അതു നിമിത്തം സോഫ്യിൽ കൊണ്ട് അയാളുടെ വിരലിന് അല്പവേദന പറ്റിയില്ലേ എന്നു സംശയിക്കുന്നു. “കുമ്പസാരി എവിടെ; കുമ്പസാരി, കുമ്പസാരി, ഹാ കുമ്പസാരി! നിങ്ങളുടെ സോദരൻ ഇത്ര വഞ്ചകനാണോ?”

അല്പം ഭീതിഭയമായ സംശയം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അങ്കുരിച്ചു. എന്റെ ശബ്ദം എത്ര ഉയരുമോ അത്രയും ഉച്ചത്തിൽ:- “അയ്യോ ഇതു കുമ്പസാരിന്റെ വീടല്ലല്ലോ.”

ആ നിമിഷം അനങ്ങാതെ നില്ക്കുന്നു. അവന്റെ മുഖത്ത് ഏതോ നീചോദ്യം കാണുന്നുമുണ്ട്.

അവൻ മന്ദസ്ഥിതത്തോടെ:- “ഓമനെ കരയാതെ. ഇതു സമീപത്തെങ്ങും ഇതു കേൾക്കാൻ ആരുമില്ല. ഒരു എടുത്തോ കരഞ്ഞോ നിന്നോപ്പോലുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയും ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. എന്റെ അപേക്ഷകളെ കെട്ടു സുഖമായിരിക്ക.”

“വഞ്ചക, നിനക്കെന്നോട് അടുക്കുവാൻ എങ്ങിനെ ധൈര്യമുണ്ടായി. നീ ആരാണെന്നു തുറന്നുപറ, എന്റെ ഹൃദയത്ത് അവിടെവെച്ച്, അ

ല്ലെങ്കിൽ നിന്റേതല ഞാൻ അടിച്ചുടക്കും.” എന്നു പറഞ്ഞു അവന്റെ മുഖത്തെയും ഡൈയറിയുമെഴുതിയ നോക്കിനിന്നു.

“ഇങ്ങനെയുള്ള കോപനാട്ടുകൊണ്ടു ഭയപ്പെടുത്തുന്ന പല നടകളേയും നാടകക്കോട്ടയിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ട്.” ഇത്രയും ആയിട്ടും അവന്റെ സ്ഥിതിക്ക് അശേഷവും മാറാം വന്നില്ല. ഈ ദുഷ്ടമൃഗത്തിന്റേ പടയിൽനിന്ന് എങ്ങനെ രക്ഷപെടുമെന്ന് ആലോചിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ അവൻ കരിച്ചു മുറുത്തുവാടി എന്റെ കൈരണ്ടും കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു സോഫ്യിലേക്കു എന്നെ തള്ളിപ്പിഴിച്ചു. എന്നെ ബലമായി ഒന്നു ചുംബിക്കാൻ ഒരുങ്ങി. എന്റെ അരക്കെട്ടിനു വേദനത്തോന്നുണ്ടുണ്ട്. ഭയം എന്നെ ക്ഷീണവും ശക്തിഹീനവുമാക്കി.

“രക്ഷിക്കണേ, രക്ഷിക്കണേ” എന്നു ഞാൻ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു. അടുത്തമുറ്റത്തത്തിൽ മൂന്നാളുകൾ മുറിയിലേക്ക് ഓടിക്കയറി. അവരിൽ ഒരുവൻ എന്റെ കയ്യുടെ പിതാവും, ആനന്ദപുരം സ്റ്റേഷനിലെ ഫോർട്ടും ആയ പ്രേമസിംഗ് എന്നു ഞാനറിഞ്ഞു.

എന്നെ വെച്ചിട്ടു ആ നീചൻ കുടുക്കിലായി. ഇതറിഞ്ഞ ഉടനെ വാതായനത്തിൽ കൂടി ചാടി രക്ഷപെടുവാൻ അവൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ പ്രേമസിംഗും കൂട്ടുകാരുംകൂടി അവനെ പിടികൂടി കൈരണ്ടും കൂട്ടിക്കെട്ടി.

തലമുടിയുലഞ്ഞും വസ്ത്രം അഴിഞ്ഞും ഭയംകൊണ്ടുവിറയുന്ന എനോടു പ്രേമസിംഗ് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.—“ഇതേ വിടനോടുകൂടി പോകുന്നതു എന്തിന്?”

കേൾക്കുക വസ്ത്രം ശരിക്കിട്ടു ഞാൻ ഇങ്ങനെ മറുപടി പറഞ്ഞു.—“അവൻ ആരെന്നുതന്നെ ഞാൻ അറികയില്ല.” എന്റെ മിത്രത്തിന്റേ സഹോദരനെന്നു പറഞ്ഞു അവൻ എന്നെ വെച്ചു. എന്നെ കമുദത്തിന്റെ വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു എന്നു വിശ്വസിച്ചു ഞാനുമിരുന്നു.

ആനന്ദപുരത്തിലേ വലിയ അരികുവട്ടവടക്കാരനെ—അവന്റെ മകൻ വിത്താളിനെ—അവിടന്ന് അറികയില്ല. ഇവന്റെ പല നീചവർത്തമാനങ്ങളും കേട്ടിട്ടുമില്ല.

ശ്ലൂഷ്ടി മോസ്സലുമല്ലാതെ ആനന്ദപുരത്തിൽ ഉള്ള മറ്റൊന്നും ഞാൻ അറികയില്ല. അത്രതന്നെയല്ല ഞാൻ കമുദത്തിന് അയച്ച എഴുത്തുകാണിച്ച് എന്റെ സകല സംശയവും തീർത്തു. അവൻ കമുദത്തിന്റെ സഹോദരനെന്നുതന്നെ ഞാൻ വിശ്വസിച്ചുപോയി. എന്നെ രക്ഷി

പ്പാൻ ഈ അവസരത്തിൽ നിങ്ങൾ വന്നുചേർന്നതെങ്ങിനെ? ഇതു അതു തമായിരിക്കുന്നല്ലോ.

പ്രേമസിങ് വിരിച്ചുകൊണ്ട്—“ഒരു പുരുഷന്റെ അതുതകൃതം എന്നോർത്താൽ മതി. നിങ്ങളുടെ ഭൃത്യയും എന്റെ മകളുമായ ആ പെണ്ണിന്റെ ഒരു കഴുതത്തത്തിനു മാപ്പുകൊടുക്കുമെങ്കിൽ ഞാൻ ഇവിടെ എത്തിയ കഥ പറയാം.”

നിങ്ങളോടുള്ള നന്ദികൊണ്ട് അറുപതു വയസ്സുപോയേക്കാവുന്ന സകല അപരാധവും ഞാൻ ക്ഷമിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈ കള്ളൻ അവളെ വശീകരിച്ച് എഴുത്തു കൈക്കലാക്കി. തപാലിൽ ഇട്ടുകൊള്ളാമെന്നു വാക്കും പറഞ്ഞു. അവളെ മറ്റൊരു ദൗത്യത്തിനയച്ചു. പാവം അവൾ ഇതൊക്കെ വിശ്വസിച്ചുപോയി. ഇന്നു രാവിലെ നിങ്ങളുടെ വണ്ടിപോന്ന ഉടനെ അവൾ എന്നോടികഥയൊക്കെ പറഞ്ഞു. എനിക്കു വലിയ സംശയമായി. ഈ കഥകളൊക്കെ മറച്ചു നിങ്ങൾക്കുവേണ്ട രക്ഷ ചെയ്യണമെന്നറച്ചു എക്സ്പ്രസിൽ ഇങ്ങോട്ടു തിരിച്ചതാണ്. റെവിൽവേപോലീസിൽ ഉള്ള രണ്ടു കാൺസ്റ്റബിൾമാരായിരുന്നു. പക്ഷെ, ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെ കമുദത്തിന്റെ വിട്ടിൽ എത്തിക്കാം. എന്നിട്ടുവേണം ഈ കള്ളനെ സ്റ്റേഷനിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുവാൻ. പോലീസ് ബസ് താഴെ നില്ക്കുന്നു.

കമുദത്തിന്റെ പൂണ്ണ വിവരവും പ്രേമസിങ്ങിനെ ഏല്പിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ച് അങ്ങോട്ടു തിരിച്ചു. വിശാലനഗരത്തിന്റെ മറ്റേ അറ്റത്താണ് ആ വീട്.

കമുദത്തിനെ കണ്ടമാത്രയിൽ ഞാൻ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി. അവളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് അകത്തേക്കു പോയി. അന്നത്തെ ശേഷിച്ച രാത്രി മുഴുവനും എന്റെ വീര ചരിതവണ്ണനാത്തെന്നു ആയിരുന്നു.

വിഹായസവിഹാരം.

(പത്തൊമ്പതാം അധ്യായം)

(എം. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാൻ എം. എ., ബി. എൽ.)

ശബ്ദഗുണമാണാകാശമെന്നു പണ്ടുപണ്ടു വിഭവാന്മാർ സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ലോകം നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നാലുണ്ടാകാവുന്ന അവസ്ഥ നമു

ക്കു ചിന്തിക്കാൻപോലും വഹിയ. ജീവജാലങ്ങളുടെ ഒരുതാണു ഭൂമിയെ സജീവയാക്കുന്നത്. ശബ്ദമില്ലാതിരിക്കുന്നതിൽ കഷ്ടമാണ് ഉലകിൽ വെളിച്ചമില്ലാതിരുന്നത്. ശബ്ദവും തേജസ്സും നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത് അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ ഗുണംകൊണ്ടാകുന്നു. നഭസ്സ് (eather) തേജോവാഹകവും ആകാശം (atmosphere) ശബ്ദവാഹിയുമായി നമുക്കു നല്കുന്ന അനുഗ്രഹം ചില്ലാറല്ല.

സാധാരണ അന്തരീക്ഷത്തെത്തന്നെയാണ് ആകാശമെന്നു നാം വ്യവഹരിക്കാറുള്ളതു്. പരമാകാശത്തെ നഭസ്സെന്നും പറയുന്നു. തേജസ്സ് ശൂന്യാകാശത്തിൽ (vacuum) കൂടിയും പ്രസരിക്കും. ശബ്ദമാകട്ടെ വായുസഞ്ചാരമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ കേൾക്കാവൂ. വെള്ളത്തിൽ കല്ലെറിഞ്ഞാലുണ്ടാകുന്നതുപോലെ ചുറ്റും അലകളായിട്ടാണു വായുവിൽ ശബ്ദം സഞ്ചരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. ജലവീചികൾ ഓളങ്ങളായി പൊങ്ങിയും താണുമായിട്ടാണു പരക്കുന്നത്. വായുവീചികൾ അങ്ങനെയല്ല; അവ മുന്വിലും പിമ്പിലും ഉന്തിയാണു സഞ്ചരിക്കുന്നത്. എന്തുപോലെണു പറയാം. ഒരു റബ്ബർകഷണം നീളുകയും ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്തു ചലിക്കുന്നതിനാടൊപ്പം മുമ്പോട്ടും പിന്നോട്ടും വായു ഇളകുന്നു. ഈ ഇളക്കം നാലുപാടുമുണ്ടാകയാലത്രെ, ഒരു ശബ്ദം ഉത്ഭവിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിനു ചുറ്റും കേൾക്കുമാറുള്ളതു്. രണ്ടു മുത്തുവൃത്തങ്ങൾ (Solid objects) തമ്മിൽ മുട്ടുമ്പോൾ ചുറ്റുമുള്ള വായുവിൽ തീക്ഷ്ണമാലകൾ നാലുപുറവും ഉത്ഭവിക്കുന്നു. ഈ വായുവീചികൾ ചെവിക്കല്ലിൽ തട്ടുമ്പോഴാണു നാം ശബ്ദം കേൾക്കുന്നത്. ചെണ്ടയുടെ തുകിൽ പോലെ, വായുവീചികളുടെ ആഘാതത്തിൽ ചെവിക്കല്ലു മുമ്പോട്ടും പിറകോട്ടുമാടിയിളകുമ്പോൾ, അതിനു പിറകിൽ അണച്ചിരിക്കുന്ന പല്ലുകൾ മുഖാന്തിരം ശ്രോത്രാന്തർഗതതു സ്രഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്ന വീണയുടെ മുട്ടുകൾപോലുള്ള സിരാതന്തുക്കളെ മീട്ടുന്നു. അപ്പോൾ നാം ശ്രവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ശരീരശാസ്ത്രത്തിൽ ഈ സംഗതി വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ തന്ത്രീപലനം ഒരു നിമിഷത്തിൽ (second) പതിനാറുതവണയുണ്ടായാൽ നമുക്കു ശബ്ദമായി കേൾക്കാം. അതിൽ കൂടുതൽ ഒരു നിമിഷത്തിൽ 38000 വരെയുള്ള ചലനങ്ങൾ ഉച്ചസ്വരങ്ങളായി ശ്രാവ്യങ്ങളാണ്. അതിനുമേൽ ഭേദഗണിച്ചുള്ള ചലനം നമുക്കു ശ്രാവ്യമല്ല. സാധാരണയായി കീഴ്സ്വരത്തിനു നിമിഷത്തിൽ നൂറും ഉച്ചസ്വരത്തിനു രണ്ടായിരവും ചലനമുണ്ടായിരിക്കും.

വായുവിൽ കൂടി ശബ്ദം സാധാരണ സഞ്ചരിക്കുന്നത് ഒരു നിമിഷത്തിൽ 1120 അടി ദൂരമാകുന്നു. അതിനാൽ മിന്നൽ കണ്ടതിനു മേൽ അഞ്ചു മിനിട്ടു കഴിഞ്ഞാണ് ഇടിമുഴക്കം കേൾക്കുന്നതെങ്കിൽ അതുണ്ടായതു് ഒരു മൈൽ ദൂരത്താണെന്നു നമുക്കു കണക്കാക്കാം. സമുദ്രോപരിയുള്ള

കനത്ത വായു നല്ല ശബ്ദവാഹിയാണ്. മേലാകാശത്തുള്ള നേർത്ത വായു നേരെ മറിച്ചും. ശബ്ദത്തിനു കീഴോട്ടുള്ള തീവധികം മേലോട്ടാണ് ഗതി എടുപ്പം. ഇരുന്നുകാരെ അതിനു ഇടനിലക്കാരനാണ്. നാലു നാഴിക കീഴിലുള്ള തീവണ്ടിയുടെ ശബ്ദം മോലാവരണമില്ലെങ്കിൽ, വിമാനാമാരി കരകുഴ കേൾക്കാം.

ശബ്ദത്തിന്റെ മാറ്റൊലി അന്തരീക്ഷത്തിലുള്ള ഒരു വിശേഷണം ഗതിയാണ്. കുറഞ്ഞപക്ഷം തുറന്നിറമ്പത്ത് അടി അകലത്തിൽ തടവുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ മന്ത്രമേ ഏതണ്ടു വ്യക്തമായ പ്രതിധ്വനി കേൾക്കയുള്ളൂ. പ്രതിഘാതസ്ഥാനം അതിലും ദൂരത്തായിരുന്നാൽ പ്രതിധ്വനി നല്ല പോലെ മുഴങ്ങുകേൾക്കും. ശോഭാകൃതിയുള്ള രാട്ടുസ്ഥലത്ത് ഒന്നിലധികം പ്രതിധ്വനമുണ്ടാകും. തറയും തട്ടുമായി ഒന്നിലധികം പ്രാവശ്യം ശബ്ദവീചികൾ മുട്ടുന്നതുകൊണ്ടാണ് അപ്രകാരം കേൾക്കുന്നത്. കുറെക്കഴിയുമ്പോൾ ആ വീചികൾ ചൂടായി പരിണമിച്ചുപോകുന്നു. ആഗ്രായിലുള്ള ടാജ്മഹാൾ എന്ന പ്രസിദ്ധശവകുടീരത്തിൽ ഒന്നിലധികം മാറ്റൊലി കേൾക്കാം. പാറാവളയാകൃതിയിലുള്ള (paraboloid), അതായത് അസംപൂർണ്ണവൃത്താകൃതിയിലുള്ള, കെട്ടിടങ്ങളിൽ എത്രയോ അല്പമായ ശബ്ദം, പോലും മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്നു. 'ഉപ്പുകായൽപട്ടണം'മെന്ന പേരുള്ള നഗരത്തിൽ (Salt Lake City) യൂട്ടാ (Utah) എന്നസ്ഥലത്തു മാമ്മൺ പടവേരും (Mormon tabernacle) എന്നൊരു കെട്ടിടമുണ്ട്. അതിൽ ഒരറ്റത്തു് ഒരു മൊട്ടുസൂചിവിട്താൽ അതിന്റെ ശബ്ദം മറ്റേ അറ്റത്തു കേൾക്കാം. പതിനായിരംപേർക്കു് ഇരിക്കാവുന്ന സ്ഥലമാണത്. ലണ്ടൻപട്ടണത്തിൽ സെൻറുവർഡ് വലിയവള്ളിയിലുള്ള ധ്വനിവൽകമന്ദിരത്തിൽ (Whispering Gallery) അപ്രകാരം കേൾക്കാം. മാമ്മൺ കെട്ടിടത്തിൽ ശബ്ദവീചികളെല്ലാം ഭാരവാഹിന പോകുന്നതുകൊണ്ടു ശക്തിയേറുന്നു; പള്ളിക്കെട്ടിടത്തിൽ മടക്കമടക്കായുള്ള ഭിത്തികളിൽ തട്ടി ശബ്ദവീചികൾ നാലുപുറവും പോകാതെ സുരക്ഷിതങ്ങളാകുന്നു.

മുപ്പതു മൈൽ അകലത്തുണ്ടാകുന്ന ഇടിയുടെ മുഴക്കം നമുക്കു കേൾക്കാം. അതിനപ്പുറമുണ്ടാകുന്നതാണ് കൊള്ളിയാൻമാത്രമായി നാം കാണാറുള്ളത്. വലിയ പൊട്ടലുകളുടെ മൂല നൂറുമൈലിനുമേൽ ദൂരം ശ്രവിക്കാം. ജർമ്മനിരാജ്യത്തുള്ള വാട്ടർലൂവിൽ നടന്ന മഹായുദ്ധത്തിൽ പൊട്ടിച്ചു പീക്കിവെടിയുടെ ശബ്ദം പരന്തിമീസുരാജ്യത്തു് ഉത്തരസമുദ്രതീരത്തുള്ള ഡോവർ നഗരത്തിൽ കേട്ടിട്ടുണ്ടുപോൽ! അഗ്നിപർവ്വതങ്ങൾ പൊട്ടുന്നതിന്റെ ശബ്ദം അതിലും എത്രയോ ദൂരം കേൾക്കാം. ഇന്ത്യയുടെ കിഴക്കുതെക്കായി കിടക്കുന്ന സുമാത്ര (Sumatra) ദ്വീപിന്റെ തെക്കുള്ള സുണ്ടാകടലിടുക്കിലുള്ള ക്രാക്കറ്റോവാ ദ്വീപിൽ അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടിയതു

മുഖാധിരം നാഴികക്കൂരെ ഇൻഡ്യാമാണ്ണവചത്തിയായ റെഡ്രീഗ്സിൽ കേൾക്കയുണ്ടായി! നാലുമണിക്കൂർ കൊണ്ടാണ് ആ ശബ്ദം അവിടെ എത്തിയത്. എന്നുതന്നെല്ല, അതിൽനിന്നുണ്ടായ വായുവീചികൾ പാതാളപാത്തർ (autipodes) തിരികെ ഉല്പത്തിസ്ഥാനംവരെ ഏഴുപ്രാവശ്യം അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടുമായി സഞ്ചിച്ചതിനുശേഷമാണ് ശാന്തമായത്. ഇതു നടന്നതു കൃസ്താബ്ദം 1883 ആഗസ്റ്റ് 27-ാംനും അതിനടുത്ത രീതികളിലും ഭൂമിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഭാരമാനക്കുഴലിലെല്ലാം വായുവിന്റെ അസാധാരണ സഞ്ചാരത്തിന്റെ ചിഹ്നങ്ങൾ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. സൂപ്പർ ചന്ദ്രനേക്കാൾ നിഷ്ക്കജസ്തനായി നട്ടുച്ചയ്ക്കുപോലും കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു എന്ന് ഇതെഴുതുന്നയാൾ നോക്കി അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. മുപ്പത്തിയേറുമണിക്കൂർകൊണ്ടു വായു ഭൂലോകത്തിന് അന്നു പ്രക്ഷിപ്തം ചെയ്തു!

ഇതിലധികം അത്ഭുതങ്ങളായ സംഗതികളാണ് ഇന്നു നാം കാണുന്നത്. അശരീരവാക്കെന്നു പുരാണങ്ങളിലും കഥകളിലും നാം കേട്ടിട്ടുള്ളത് ഇന്നാണു അനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. കമ്പിയില്ലാത്തപാൽ, മാക്കോണി, ബ്രാഡ് കാസ്റ്റിങ്ങ്, ടെലിഫോൺ, എന്നിങ്ങനെ ചലവിധമായി നാം ഇന്നുകാണുന്ന അത്ഭുതങ്ങൾ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന മഹഷിമാരുടെ ദിവ്യശക്തികളെ അധികരിക്കുന്നു. ഭൂലോകത്തിൽ എവിടെയുള്ള പരുമായി നമുക്കു സംസാരിക്കാമെന്നും, അയ്യായിരവും പതിനായിരവും നാഴിക കൂരെയുള്ള പാടുകളും കഥനങ്ങളും കേൾക്കാമെന്നും, അത്യല്പമായി വീണാനാലത്തെ എത്രയോളമെ സംക്രമിപ്പിക്കാമെന്നും വന്നിരിക്കാവുന്ന വിദ്യ നവീന ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സാമ്രാജ്യത്തെ വിളിച്ചു പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു ദേശത്തിന്റേയും കാലത്തിന്റേയും ദൈർഘ്യം ഇല്ലാതായി. ശീമയിലുള്ളവർ ഭാരതീയരുടെ അയൽക്കാരായി. അന്തരീക്ഷത്തിലുള്ള ശബ്ദവായുവീചികൾ പോകുമല്ലോ എന്നാക്കി. ഇതു വിശേഷങ്ങളേ വണ്ണിച്ചു പറവാൻ ഒരു പ്രത്യേക ഗ്രന്ഥമെന്നെ എഴുതണം.

അന്തരീക്ഷത്തിലുള്ള ശബ്ദസഞ്ചാരത്തെ കുറിച്ചു നാം അല്പം മനസ്സിലാക്കിയല്ലോ. അതുപോലെ വെളിച്ചത്തിന്റെ സഞ്ചാരത്തെപ്പറ്റിയും അല്പം ഗ്രഹിക്കാം. ആകാശമാണു ശബ്ദവാഹിയെന്നും നഭസ്സാണു തേജോവാഹിയെന്നും മുവിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ചൂടും വെളിച്ചവും ഒരേ ചലനത്തിന്റെ ഭാവഭേദങ്ങളാകുന്നു. നഭോവീചികൾക്ക് ഒഴിഞ്ഞിന്റെ 1/28000-നേമേൽ 1/67000 ഭാഗംവരെ നീളമുണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ കണ്ണിനു വെളിച്ചം തോന്നിക്കുന്നു; മുഖത്തു ചൂടേറുതുന്നു. ഇതിനടിയ്ക്കുള്ള നീളമുള്ള രശ്മികളാണു നിറംമാറി നമ്മുടെ കണ്ണിനു കാണുന്നത്. പട്ടമുള്ള സ്പടികക്കുഴണത്തിലോ വളക്കല്ലിലോകൂടി കവളത്തു രശ്മി കടക്കുമ്പോൾ അത് ഇന്ദ്രചാപത്തിൽ കാണുന്ന സപ്തവർണ്ണങ്ങളോടുകൂ

ദിശാഭിക്ഷമാറുണ്ടല്ലോ. ഏറ്റവും നീളംകൂടിയ രശ്മി വിവിധ ചുരുക്കനിറത്തെയും, നീളമേററുതന്നെ ഉത്തനിറത്തെയും കാട്ടുന്നു. അതിനിടയിലുള്ളവ മഞ്ഞ, നീല മുതലായ നിറങ്ങളെ ഭ്രോതിപ്പിക്കുന്നു. ഈ രശ്മി വിച്ഛേദത്തിനാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞർ ആദർശബിംബം (Spectrum) എന്ന പേര് നൽകിയത്. ഓരോസാധനത്തിന്റേയും ആദർശബിംബത്തിൽ കാണുന്ന നിറങ്ങൾക്കു പ്രകൃമഭേദമുണ്ട്. അതിനാൽ ആദർശബിംബംകൊണ്ടു വസ്തു നിണ്ണയിക്കാം. സൂര്യകിരണങ്ങളുടെ ആദർശത്തിൽ, എല്ലാററിലും പിറകെ ചുരുക്കം ഉള്ളിലുള്ളിലായി കൗഡുഭം (രീനാറങ്ങാനിറം), മഞ്ഞററു നിറം, പച്ചനിറം, ഉത്തനിറം എന്നുള്ള നിറങ്ങളും കാണാം. ഭൂവില്ല നോക്കിയാൽ ഇതു പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ഈ രശ്മികൾ വെച്ചേററായൊ ഒന്നിച്ചൊ വായുവിൽ സംഘടിക്കുമ്പോൾ വായു കണങ്ങളിൽ (Molecules) പലനങ്ങളാകുന്നു. ഈ പലനപലമാണ് ചൂടു നമുക്കു തോന്നിക്കുന്നതും, മിഴിത്തരമ്പുകളിൽ രട്ടുമ്പോൾ വെളിച്ചമായി കാണുന്നതും. പലനശക്തിയിൽ ഏതാനും അംശം (Radiant energy) വായുവിൽ പതിച്ചു പോകുന്നുമുണ്ട്. രശ്മികൾ ഭീർഘവിവികളായും ഹ്രസ്വവിവികളായും രണ്ടു തരമുണ്ട്. ഭീർഘവിവികൾ ചൂടും ഹ്രസ്വവിവികൾ വെളിച്ചവും അധികം തരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ചൂടും വെളിച്ചവും പ്രസ്തമമായ ഒരേ ശക്തിയുടെ വികാരഭേദങ്ങൾ മാത്രമാകുന്നു. സ്വയംപ്രകാശമായ ഒരു പദാർത്ഥത്തിൽ നിന്നു പ്രസരിക്കുന്ന ശുഷ്യാകാശ (Ether) വിവിപലനങ്ങൾ മാത്രമാണ് രണ്ടും. അവ സ്പർശിക്കുന്ന അവയവവ്യവസ്ഥനുസരിച്ചു രണ്ടായി തോന്നുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. ചുക്കുന്ന രശ്മികൾ ഭീർഘവിവികളാകുകൊണ്ട് ഉണ്ണത്തെയും ഉത്തരശ്മികൾ ഹ്രസ്വവിവികളാകുകൊണ്ടു വെളിച്ചത്തെയും വളർത്തുന്നു.

പ്രതിഫലനം (Reflection) എടുക്കുന്നതിന് ഉത്തയും അതിനോടുത്ത രശ്മികളുമാണു പ്രയോജനപ്പെടുന്നത്. പ്രഭാതസന്ധ്യയുടേയും സായംസന്ധ്യയുടേയും വണ്ണനകൾ എത്രയോ മഹാകവികൾ പെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ വേളകളിൽ കാണുന്ന വിശേഷവണ്ണങ്ങൾക്ക് എന്താണു നിദാനം? സൂര്യൻ ദിക്പക്രവാളത്തിനു കീഴിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോൾ പ്രസരിക്കുന്ന രശ്മിശക്തികൾ അതുച്ചത്തിലുള്ള അന്തരീക്ഷത്തിൽ ലംബമാനങ്ങളായ രേണുകണങ്ങളിലും ജലകണങ്ങളിലും പ്രതിബിംബിച്ചുണ്ടാകുന്ന നിറങ്ങളാണ് അന്തികളിൽ നമുക്ക് ആഘോഷം നൽകുന്നത്. ചുരുക്ക രശ്മികൾക്കു പ്രവണത കറയുന്നതുകൊണ്ട് ആ നിറമാണ് ആദ്യം പ്രധാനമായി കാണുന്നത്. മറ്റുള്ള രശ്മികൾ എളുപ്പം വളയുന്നതു നിമിത്തം ഇരുളത്താറും മാത്രമേ അവയുടെ പ്രകാശം അധികമാകയുള്ളൂ. സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചു കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം നീലശലാകകളോടു കൂടിയ സമാജ്ജ

നികളെപ്പോലെ രശ്മിപുഞ്ജങ്ങൾ കണ്ടാം. എന്നുതന്നെയല്ല, സൂര്യത്തിൽ സൂര്യാസ്തമയമായ ശേഷം കട്ടിയുള്ള മേഘങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന പ്രതിഫലന ഫലമായി രണ്ടാമതും സൂര്യാസ്തമയമുണ്ടാകുന്നപോലെ തോന്നാറുണ്ട്. ശ്രീ അനന്താചാര്യ അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടി ധൂളിപടലം ആകാശവീഥിയെ ആവരണം ചെയ്തിരുന്നപ്പോൾ, സൂര്യാസ്തമയം കഴിഞ്ഞ് ഒന്നര മണിക്കൂർ നേരം പിന്നെയും സൂര്യനെ അസ്താവലംബിയായി കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രതിഫലനം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന വക്ഷഃഭ്രമമായിരുന്നു ഇത്.

പ്രതിഫലനം (Reflection) കൂടാതെ വക്രീഭവനം (Refraction) എന്നൊരു തൂണു കൂടിയുണ്ട് തേജസ്സിന്. പെട്ടെന്ന് തേജഃപുഞ്ജം ഭ്രാന്ത പോലുള്ള ധൂളികളിൽ പ്രതിഫലിക്കുമ്പോൾ ചെറുകല്ലിലെന്നപോലെ അപാതരശ്മികളായി പിരിഞ്ഞു വളഞ്ഞ് ചുറ്റും വലരാകൃതിയിൽ ഒരു പരിവേഷ (Corona) മുണ്ടാകുന്നു. സൂര്യവരാനാരുടെ ചുറ്റും പരിവേഷം കാണാറുണ്ട്. ആ വലയത്തിനുമേൽ നീലമായിരിക്കും. പിറകെ മറ്റു വണ്ണങ്ങളും കാണാം. വെറിയ മേഘങ്ങൾ മീതെ പോകുമ്പോൾ അപരയിൽ പ്രതിഫലിച്ച പരിവേഷമുണ്ടാകാറുണ്ട്. കണ്ണുകളെ ചെറുക്കിക്കൊണ്ട് മെഴുകുതിരിയെപ്പോലെ നോക്കിയാലും പരിവേഷം നമുക്കു കണ്ടാൽ മിഴിഭാരമുള്ളിൽ വെളിച്ചം തട്ടിയുണ്ടാകുന്നതാണിത്. മേഘശകലങ്ങൾ ചെറുതായിരിക്കുമ്പോൾ പരിവേഷം വലുതായിരിക്കും. ഒന്നിലധികം പരിവേഷങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ കാണാറുണ്ട്. ആദ്യത്തേതിന് ഏപ്പോഴും 45 ഡിഗ്രി വ്യാസമുണ്ടായിരിക്കും. പിറകേ കാണുന്ന പരിവേഷവലയങ്ങൾ മേഘങ്ങളിലുള്ള കരകവണ്ഡങ്ങളിൽ (പട്ടങ്ങളുള്ള) പ്രതിബിംബിച്ചുണ്ടാകുന്നവയാണ്. പുറപ്പരിവേഷത്തിന് 90 ഡിഗ്രി വ്യാസമുണ്ടാകും. ഈ പരിവേഷവൃത്തങ്ങളെ മേലിക്കത്തക്കവണ്ണം ചക്രവാളത്തിന് സമാന്തരമായി (Parallel to the horizon) സൂര്യമണ്ഡലത്തിൽനിന്നു മഹാവൃത്തരൂപത്തിൽ ഒരു പ്രതിഫലന വീഴ്ന്നു. അപ്പോൾ പരിവേഷവൃത്തങ്ങളും സൂര്യ പ്രതിഫലനവൃത്തവും തമ്മിൽ കൂട്ടിമുട്ടുന്ന മേഘമീതുകളിലെ (intersecting points) തേജസ്സിട്ടിച്ച വ്യാജസൂര്യന്മാരെ (Mock Suns) കാണാം. 'പാർഹീലിയാ' പരസൂര്യൻ (Parhelica) എന്നാണ് അവയ്ക്കു ശാസ്ത്രീയസംജ്ഞ. ഇതുപോലെ പരവരാനാരേയും (Paraselenae) കാണാറുണ്ട്.

മൃഗതൃഷ്ണ അല്ലെങ്കിൽ കാന്തജലം (Mirage) സൈകതങ്ങളിൽ കാണാറുള്ള മറ്റൊരു കൺമയക്കമാണ്. വീതിയുള്ള പുഴകളിൽ മണൽ തെളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വേനൽക്കാലത്ത് ആറൊരാൾ പോലെ തോന്നിക്കാറുള്ളത് ആലുവ മണലാത്ത സാധാരണ കാണാം. ഈ ഭൂമതിന് കാരണമെന്താണ്? രണ്ടു പതനത്തിലുള്ള (Strata) വായുമണ്ഡലങ്ങൾ മേളിക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് തേജോരശ്മികൾ വളയുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു. ഇതുപോ

ലെ രാദനികളിൽ (ഭൂമിയും ആകാശവും കൂടി മുട്ടുന്നു എന്നു തോന്നിക്കുന്ന സ്ഥലം) കീഴിലുള്ള തണുത്ത വലഞ്ഞ വായുവിനു മീതെ ചൂടുവായു ഉണ്ടായിരിക്കുമ്പോൾ ഭൂമജനകങ്ങളായ കാഴ്ചകൾ കാണുന്നവയും, തേജോവക്ത്രീകരണം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നവയാകുന്നു. കോടുകൾ പോലെയും വൃക്ഷങ്ങൾ പോലെയും മറ്റും തോന്നിക്കുന്ന ഈ കാഴ്ചകളെ ആകാശമന്ദിരങ്ങളാക്കി മൂല്യമുള്ളവയെ വിശ്വസിക്കാറുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥശാലകളിൽ വായുവിനേക്കാൾ തണുത്തതാണ് സമുദ്രം. അവിടെ രാദനികളുടെ കീഴിലുള്ള വസ്തുക്കൾ മേലാകാശത്തിൽ തലകീഴായി പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുകാണാം. മുപ്പത്തിഅഞ്ചുനാഴിക കീഴിൽ കിടന്ന കല്ലിന്റെ പ്രതിബിംബം ഇങ്ങനെ കാണുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നിശാസൂര്യനെ പറയുന്ന പരമ്പരയുള്ള ഗ്രന്ഥശാല (aurora polaris) കാന്തശക്തിനിധാനങ്ങളായ (magnetic poles) ഗ്രന്ഥശാലകളുള്ള നേർത്തവായുവിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി വിസരണം നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന തേജസ്സാണ്. ഇതായിരിക്കാം പെൺ അനികന്മാർ സൂര്യ തേജസ്സായി സങ്കല്പിച്ചത്. ഏതായാലും ഈ തേജസ്സിനു സമേകസൂര്യനെന്നും പറയാറുണ്ട്. അക്ഷാംശം 50 ഡിഗ്രിമുതൽ 62 ഡിഗ്രിവരെ അമേരിക്കയിലും 66 ഡിഗ്രിമുതൽ 75 ഡിഗ്രിവരെ സൈബീരിയയിലും ഈ വെളിച്ചം കാണാം. വടക്കേഗ്രന്ഥശാലാണു കൂടുതൽ കാണാറുള്ളത്. എൺപതിൽ കറയാതെ എണ്ണം കാണാമത്രെ. ഈ തേജസ്സു പല രൂപത്തിലുണ്ട്; കൊടിക്കറകൾപോലെ നീണ്ടും, തട്ടികൾ പോലെ പരന്നും, പട്ടവന്ധങ്ങൾപോലെ വാറായും, കമഴ്ത്തിയ കിണ്ണം പോലെ ഗോളമായും പലമാതിരികാണാം. സൂര്യനും ഭൂമിയും തമ്മിലുള്ള കാന്തശക്തി പ്രവാഹത്തിലുടിക്കുന്ന വദ്യുച്ഛക്തികൾ ഇപ്രകാരം വിസ്തൃതമാകാം മനോഹരവുമായ കാഴ്ചയെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്. സൂര്യഗോളത്തിൽ പാടുകൾ (Sun Spots) കൂടാവാൻ ഭേദഗ്രന്ഥശാലകളിലും ഒന്നുപോലെ ഈ തേജസ്സുകൾ കാണാം. അക്കോലത്തു കാന്തസൂചികൾ (magnetic needles) കുമ്പിളാതെ ചലിക്കും. ഏതെന്നാൽ ഭൂമിയുടെ കാന്തശക്തി സാമരസ്യത്തിനു (magnetic balance) മറ്റൊരു വരുണം.

ചൂടുകൂടുകളിലും ചെളിപ്രദേശങ്ങളിലും മറ്റും 'കൊള്ളിച്ചുടേ'ന്നും 'ഇരുന്ന നൂച്ചി'യെന്നും പറയുന്ന ഭൂവുക മിഥുന (ignis fatuous) സഞ്ചരിക്കുന്നതു പലരും കണ്ടിരിക്കാം. ഇവയെ വിശ്വാസികളാണെന്നു ഭയപ്പെട്ടവരെന്നവർ ധാരാളമുണ്ട്. സത്യത്തിൽ അവ തറയിൽ നിന്നുയരുന്ന സ്ഫുരസമ്മിശ്രമായ ജലജനകവാതകം (phosphorated hydrogen) കത്തിച്ചുപോകുന്നതാകുന്നു. സ്ഫുരത്തിനു (phosphorus) തനിയെ കത്താൻ ഉള്ള പ്രവണതയുണ്ട്.

എന്നും നാം കണ്ടുപരിചരിച്ചിട്ടുള്ള ഇരുപാപത്തിനോടൊപ്പം മനോഹാരിത ഇവക്കൊന്നുമില്ല. എത്രകവികളുടെ വണ്ണനക്ക് അതു വിഷയമാകുന്നു! നിറം പലതും കോലുന്ന ഒരു വില്ലിന്റെ കെരളകം മറെറാരു കാഴ്ചയ്ക്കും വരുന്നതല്ല. ഉൾഭാഗത്ത് അല്പവിചികളായ ഉയരങ്ങൾക്കും ഏറ്റവും പിറകിലായി ഭീഷ്മവിചികളായ ചുരുപ്പശ്ശികളും, അന്തരാളത്തിൽ മറ്റു നിറങ്ങളും ചേർന്ന മഴവില്ലുനോക്കി എത്രനേരം നിന്നാലും മതിയാവുകയില്ല. സൂര്യൻ 40 ഡിഗ്രിക്കുമേൽ പൊങ്ങിയിരുന്നാൽ മഴവില്ലു കാണുകയില്ല. ഒന്നിനുള്ളിൽ മറെറാന്നായി പല വില്പകൾ ചിലപ്പോൾ കാണാം. അതു എത്രയോ മനോഹരമായിരിക്കും.

ഷർപാദപ്രാണികളും മനുഷ്യരും.

(കെ. സുകുമാരൻ ബി. എ.)

മനുഷ്യൻ ഏറ്റവും ഭയങ്കരനായ ഈ പ്രാണികാഴ്ചക്ക് അന്ധാരനാണെങ്കിലും സംഘ്രുകൊണ്ട് സസാരമായിത്തീർന്ന പ്രാണിയാണ്. കാതലുകളായ ചില സാരങ്ങൾ മാത്രം എടുത്തുനോക്കിയാൽ താഴെ പറയുന്ന അനുമാനങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്.

1. മുതുകെല്പുള്ള ജന്തുക്കളേക്കാൾ എത്രയോ കോടാനുകോടി സംവത്സരങ്ങൾ മുൻപ്രാണിവാംശം ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. മുതുകെല്പുള്ള ജന്തുക്കൾ ഉണ്ടായിട്ട് എത്രയോലക്ഷം കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടെ മനുഷ്യൻ ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നുവെച്ചാൽ മനുഷ്യവർഗ്ഗം 'മുതുകെല്പുള്ള ജന്തുക്കൾ' എന്ന ശാഖയുടെ ഇയിടെ (താരതമ്യപ്പെടുത്തി പറഞ്ഞതാണ്) പൊട്ടിമുളച്ച ഒരു പുളളിമാത്രമാണ്.

2. അനേകസംവത്സരം ഭീഷ്മമായ ഭേദഗതികൾ സഹിച്ച് ഈ കാലത്തും ജീവസന്ധാരണം ചെയ്യാൻ പ്രാണികൾക്കു സാധിച്ചു. മനുഷ്യവർഗ്ഗമൊ അതിന്റെ ബാലദശയിൽ കാലെടുത്തുവെച്ചിട്ടെ ഉള്ളു.

3. കാലാന്തരം കൊണ്ട് അനേകജാതി ജന്തുക്കൾ ജാതന്മാരായും അനേകസംവത്സരാനന്തരം എന്തോചില കറവുകൾകൊണ്ട് ഓരോജാതി ജന്തുക്കൾ തന്നെ നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോകയും ചെയ്തിട്ടും ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഭൂമിയിലെ സകലമാതിരി കലാപങ്ങൾകൊണ്ടും ഒട്ടങ്ങിപ്പോകാതെ പ്രാണിവാംശം ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു.

4. ഇയിടെമാത്രം ഉത്ഭവിച്ച മനുഷ്യവർഗ്ഗവും മറുചില ജന്തുക്കളേപ്പോലെതന്നെ കാലാന്തരംകൊണ്ട് നിശ്ശേഷം നശിച്ചുപോകയില്ലെന്ന് എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും? ഭൂമിയുടെ വയസ്സ് നോക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യർ 'ഇന്നലെ' പിറന്നവർ മാത്രമായിരിക്കുകൊണ്ട് അവർ നശിക്കാൻ പോകുന്നവർതന്നെയോ അല്ലയോ എന്നു പരിശോധിച്ചാൽ സമയമായിട്ടില്ല.

5. ശരീരനിർമ്മാണംകൊണ്ട് സൗകര്യം കുറഞ്ഞവനാണെങ്കിലും മനുഷ്യൻ ജന്തുക്കളുടെ അത്രേ ഗണ്യനായി ചാടിയെത്തിയതു ബുദ്ധി എന്ന ഗുണത്തിന്റെ അതിയായ കടുപ്പം കൊണ്ടുമാത്രമാണ്. ഈ ബുദ്ധിശക്തികൊണ്ട് ബാക്കി എല്ലാമാതിരി ജന്തുക്കളേയും അവൻ ഇഷ്ടം പോലെ നശിപ്പിക്കുകയോ ഭരിക്കുകയോ സേവാപകാരത്തിനു സാധ്യമായ മാർഗ്ഗങ്ങളെ പെയ്തിട്ടുണ്ട്.

6. അതിയായ വലുതുകൊണ്ടും നാടൊട്ടുക്കുള്ള പടർപ്പുകൊണ്ടും പ്രകൃതിയുടെ സമനിലിന്ന് ഇവൻ ഒരു ഇടക്കും തട്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം വിഷബീജങ്ങളായ അണുജന്തുക്കളും, ഹാനിപ്രദമായ പ്രാണികളും നിസ്സീമകോടികളായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലക്ഷം കണക്കായി പെരുകുന്ന തന്റെ കലക്കാരെ പുലർത്താനായി ചെയ്യുന്ന ആഹാരസമ്പാദനമാർഗ്ഗം കൊണ്ട് മനുഷ്യൻ ലക്ഷം, ലക്ഷോപിലക്ഷം കണക്കായി പെരുകുന്ന പ്രാണികളേയും പുലർത്തേണ്ടി വരുന്നു.

7. സൗകര്യമാം വിധത്തിൽ ഒരുങ്ങിക്കൂട്ടുവാൻ കഴിയാത്ത പ്രകാരം മനുഷ്യരുടെ സംഖ്യ ഈ കാലത്തു ഭൂമിയിൽ ഉണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ട് ഭൂരിപക്ഷത്തിന് ആഹാരശേഖരവും നേരിടുമെന്നും ചില ഭീഷണികൾ ഇപ്പോൾതന്നെ പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സമ്പ്രദാരം ഇപ്പോൾ കിട്ടുന്നതിലും ജാസ്തി കിട്ടാത്തയാലോ, മറു വല്ലതരം ഭക്ഷ്യങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാത്തതാലോ, മനുഷ്യർ ഇത്രയധികം ഭൂമിയിൽ പിറക്കാതിരിപ്പാനുള്ള ചില ഏർപ്പാടുകളോ സൂത്രങ്ങളോ വ്യവസ്ഥകളോ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഇവർ വാദിക്കുന്നു.

8. അനാവശ്യനഷ്ടങ്ങളിൽ നിന്നു മോചനം സിദ്ധിക്കുന്നതായാൽ ഒരുസമയം മനുഷ്യർ പട്ടിണിയിൽനിന്ന് മുക്തന്മാരാവാൻ മതി.

9. ഏറ്റവും വലിയനഷ്ടം മനുഷ്യർക്കു സിദ്ധിക്കുന്നത് പ്രാണികളുടെ അക്രമങ്ങൾ കൊണ്ടാണ്. അമേരിക്കയിൽ കൃഷി നശിപ്പിക്കുന്ന പ്രാണികളെക്കൊണ്ട്, കൊല്ലം തോറും പത്തുലക്ഷം കൂലിക്കാരുടെ പ്രയത്നം വിഫലമായോകുന്നു. ഈ നഷ്ടം അടിക്കടി വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ക്ഷണകാലംകൊണ്ടും അതിയാരാളുമായ് ആഹാരം സമ്പാ

ദിക്കാൻവേണ്ടി നാം കൃഷിയുടെ കാര്യത്തിൽ ചെയ്തുവരുന്ന പരിശ്രമങ്ങൾ, കൃഷി മുടിക്കുന്ന പ്രാണികളുടെ പോഷണത്തിനും വർദ്ധനവിനും സംഗതിയായിത്തീരുന്നു. അമേരിക്കയിൽ അനേകായിരം ഏക്കർസ്ഥലങ്ങളിൽ പരത്തികൃഷി നടപ്പാക്കിയപ്പോൾ അതേ മയത്തുതന്നെ പരത്തിക്കുരുതിന്നു ഉപജീവനം കഴിക്കുന്ന ഒരു ചെറുതരം വണ്ടിന്റെ വരവിനും വർദ്ധനക്കും ഫലമായിരിക്കുന്നു. ധാന്യതുരങ്കങ്ങൾക്കായ ചില പ്രാണികളുടെ ദുസ്സഹമായ ദ്രോഹം യൂറോപ്യന്മാരും വളരെക്കാലമായി നശിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്.

10. ഭൂമിയുടെ തല്ലാലസ്ഥിതികളിലാണ് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധ ഇപ്പോൾ പതിയേണ്ടത്. ഭൂമിയിലെ ആഹാരശേഖരണത്തിൽ നമ്മോടു നിഷ്പ്രയാസം പങ്കുകൊള്ളുന്ന പ്രാണികൾ നമ്മളോടു മത്സരിക്കുന്ന നമ്മുടെ പരമശത്രുക്കളാണ്. പ്രാണിനാശനമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പലതടേയും ശ്രദ്ധപതിയേണ്ടുന്ന അവസരം എത്തിക്കഴിഞ്ഞു. പ്രാണിയുടെ ജീവശരയുടെ എല്ലാഖണ്ഡങ്ങളിലും നമ്മുടെനോട്ടം പതിയേണ്ടുന്നകാലം ഇതാണ്. ജന്തുശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നവർ പ്രാണികളേയാണ് പ്രബലമായി വിടിക്കേണ്ടത്.

മൃഗങ്ങളിൽ മേൽപറഞ്ഞ പത്തുസംഗതികളാണു നാം മറക്കാതിരിപ്പാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടത്. എന്നാൽ ഇതിൽ ചിലസംഗതികൾ തെല്ലുകൂടി വിശ്ലേഷിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

ശരീരത്തിന്റെ നിർമ്മാണരീതികൊണ്ടു മനുഷ്യൻ സൗകര്യക്കുറവുണ്ടെന്ന് അഞ്ചാം വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞത് ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടാകും. ഉറപ്പുള്ള അസ്തികൾ ഉള്ളിൽ കിടപ്പുള്ള മനുഷ്യനേക്കാൾ, ഉറപ്പ് ഭാഗം പുറമെധരിക്കുന്ന പ്രാണി മുന്നിരട്ടിപ്പലമുള്ളവനാണ്. പ്രാണിയുടെ ഈ ഉറപ്പുള്ള പുറത്തോൽ കൈട്ടിൻ (Chittin) എന്ന പദാർത്ഥംകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണ്. ത്രക്കുദ്രാവകം ഏറ്ററാൽകൂടി ഇതിന് കേടു തട്ടുന്നില്ല. ജന്തുക്കളുടെ അസ്തികൾപോലെ കാലാന്തരംകൊണ്ട് ഇത് എളുപ്പത്തിൽ പൊട്ടിപ്പോകുന്ന സ്ഥിതിയിലെത്തുന്നില്ല. ചില്ലറ ഗതികൊണ്ട് ഉടവ് സിദ്ധിക്കുവാൻ തക്കവണ്ണം മനുഷ്യന്റെ മാംസപേശികൾ നേരിയതോലിന്റെ ചുവട്ടിൽതന്നെ കിടക്കുന്നുണ്ട്. അതൊക്കെ പിടിപ്പിച്ചത് ഉള്ളിൽ കിടക്കുന്ന അസ്തികളിന്മേലാണ്. പ്രാണികളുടെ മാംസപേശികൾ മുമ്പറഞ്ഞ 'കൈട്ടിൻ' എന്ന പദാർത്ഥത്തിന്റെ കവചംകൊണ്ട് പൊരിയപ്പെട്ടതും രക്ഷിക്കപ്പെട്ടതുമാണ്. കവചത്തിന്റെ ഉൾഭാഗത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന ചില ചെറുതുറപ്പുകളിന്മേൽ ഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടതുമിത്തം ഈ മാംസപേശികൾക്ക് യഥേഷ്ടം പ്രവൃത്തി നടത്താനും സാധിക്കും. പ്രാ

ണിയുടെ കവചം, അതിന്റെ ഉപയോഗമില്ലാത്ത പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ശേഖരണം മാത്രമാണ്. മനുഷ്യന്റെ അസ്തികൾ അവൻ അത്യാവശ്യങ്ങളായ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ ചിപ്പവഴിച്ചു ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാണ്. പ്രാണികളുടെ കവചം ഉണ്ടാക്കാനുള്ള പദാർത്ഥങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ സമൃദ്ധിയായി എവിടെയും കാണാം. മനുഷ്യനെപ്പോലെതന്നെ പ്രാണിയുടെ രക്തവും ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തും വ്യാപിക്കുന്നു. ഇതു കൂടാതെ രക്തത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന വായുവും നാനാവിധ കഴിവുകളായി പ്രാണിയുടെ ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തും എത്തുന്നു. മനുഷ്യൻ ഈ കാര്യം നെഞ്ഞത്തിരിക്കുന്ന ശ്വാസകോശങ്ങൾകൊണ്ടു മാത്രമേ സാധിക്കയുള്ളൂ. ഇത് ഒരു എണ്ണപറഞ്ഞ വീഴ്ചയാണ്. മനുഷ്യനെപ്പോലെ പ്രാണിക്ക് ദീർഘമായ ശൈശവദശയില്ല. ജനിച്ച ഉടനെതന്നെ പ്രാണിക്ക് തന്നെ പുലർത്താൻ സാധിക്കും. സർവ്വംഗവും ക്ഷയിച്ചു പോകുന്ന ഒരു വാല്യകൃശ പ്രാണി കില്ല. അവരുടെ കർമ്മം കഴിഞ്ഞാൽ അതിന്റെ കരണങ്ങൾക്കും ദേഹത്തിനും കേട്ട തട്ടുമുന്വേതെന്ന അവ മരിച്ചുപോകുന്നു. ഇതൊന്നും പോരെയിൽ പ്രാണികളുടെ കവചത്തിനു കാലം ചെല്ലുന്നതോടും ശക്തി കൂടി വരികയാണെന്നു യുനൈറ്റഡ് നാഷണൽസ് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്നു.

ഈ വക ഉപകരണങ്ങൾ പോരാഞ്ഞിട്ടു പ്രാണിക്ക് അതിവേഗത്തിൽ വർദ്ധിപ്പാനും വളരാനും പരിതാവസ്ഥകളോടു അനുക്രമിച്ചു നില്ക്കുവാനും ധാരാളം ശക്തിയുണ്ട്. ഒരു കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ ഓരോ പ്രാണിക്കും ഇരുപതു തലമുറയോളം സന്താനങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. ഓരോ തലമുറക്കും അതിന്റെ നേരേ മുമ്പ് തലമുറയേക്കാൾ ജീവിതശക്തി കൂടുതൽ ഉണ്ടാകും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ പരത്തിക്കൊത്തന്റെ മാതിരി ഒന്നിനു ഒരു കൊല്ലത്തിൽ അഞ്ചു തലമുറ സന്താനങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ എന്നു വിചാരിക്കുക. എന്നാൽ (അമേരിക്കയിൽ പ്രാവശിച്ചതിൽ പിന്നെ) മുപ്പത്തഞ്ചു കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ 175 തലമുറകൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. മനുഷ്യനാണെങ്കിൽ അത്രത്തോളം തലമുറകൾ സിദ്ധിക്കേണ്ടെങ്കിൽ മൂവായിരത്തിലും ജാസ്സി സംവത്സരങ്ങൾ വേണ്ടിവരും.

വളർച്ചയുടെ വേഗതയ്ക്ക് ഉദാഹരണമായി രണ്ടു പ്രത്യേകരും പ്രാണികളെ എടുക്കാം. നാം സാധാരണ കാണുന്ന ഈച്ചക്ക് അഞ്ചു മാസംകൊണ്ടു 5,598,720,000,000 സന്തതികൾ ഉണ്ടാകും. ഇത് വിശ്വാസനീയമായി തോന്നുകയില്ലെങ്കിലും ഭക്ഷണത്തിനു സൗകര്യവും അപായങ്ങൾക്കു മോചനവും സിദ്ധിക്കുമെങ്കിൽ ഈ സംഗ്രഹം ഒട്ടും കുറവുണ്ടാകയില്ല. പതിമൂന്നുക്കുമുള്ള ഈ ഭയങ്കരസംഖ്യയുടെ വലിപ്പം മനസ്സിലാക്കുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കുകയില്ല. ഇത് എണ്ണിത്തീരാൻ എത്ര സമയം വേ

ണ്ടിവരും? അഥവാ ഇത്രയും പ്രാവശ്യം ഒരു ഘടികാരത്തിന് ടി ടി എന്ന ശബ്ദിക്കുവാൻ എത്ര കാലം വേണ്ടിവരും എന്നു നോക്കുക. ഘടികാരം രാവുപകൽ ഒരുപോലെ തന്റെ കർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഒരു യന്ത്രമാണല്ലോ. ഒരു മിനുട്ടിൽ അറുപതു പ്രാവശ്യവും, ഒരു മണിക്കൂറിൽ മൂവായിരത്തി അറുനൂറു പ്രാവശ്യവും ഒരു ദിവസത്തിൽ എമ്പത്താറായിരത്തി നാന്നൂറു പ്രാവശ്യവും ഘടികാരത്തിനു ശബ്ദിക്കാം. ഈ കണക്കിന് ഒരു കൊല്ലത്തിൽ 30,536,000 പ്രാവശ്യം ശബ്ദിക്കാം. അങ്ങിനെ നോക്കിയാൽ അഞ്ചു മാസംകൊണ്ട് ഈച്ചക്കു ജനിക്കുന്ന സന്തതികളെ എണ്ണുവാൻ (ശബ്ദമുണ്ടാക്കാൻ) ഏകദേശം 183,348 എന്നുവെച്ചാൽ ഒരു ലക്ഷത്തെണ്ണത്തിമുവായിരത്തി മൂന്നുനൂറിനാല്പത്തെട്ടിലും അധികം സംവത്സരങ്ങൾ വേണ്ടിവരുന്നതാണ്.

കോട്ടപ്പയറിന്റേയും അവരയുടേയും ഇളന്തണ്ടുകളിന്മേലു പൂക്കളിന്മേലും കായകളിന്മേലും പറിക്കിടക്കുന്ന അരക്ക (Aphis) എന്ന പ്രാണിയുടെ കഥ എടുത്തു നോക്കിയാൽ നാം ഇതിനുകാരം എത്രയോ ലക്ഷമിരട്ടി അമ്പരന്നു പോകും. ഒരൊറ്റ അരക്കപ്രാണി ഒരു നെന്മണി ഒരു നെന്മണിയുടെ ആയിരത്തിൽ ഒരംശം തുങ്ങുകയില്ല. എന്നാൽ നാലഞ്ചു മാസത്തിനുള്ളിൽ ഈ ഒന്നിൽ നിന്നു ജനിക്കുന്ന സന്തതികൾക്ക് 882,000,000 (882 കോടി) ആയിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് റാത്തലായി കണക്കാക്കിയാൽ ഇവറയുടെ തുക്കം 1,644,000,000,000 എന്ന സംഖ്യയാണ്. ഭൂമിയിൽ ആകപ്പാടെയുള്ള മനുഷ്യരുടെ തുക 2,000,000,000 ആണെന്നും ഒരോ ആളുടെ കലമേനി തുക്കം 150 റാത്തലാണെന്നും വിചാരിച്ചാൽ ഭൂമിയിലെ ഒട്ടാകെ നിവാസികളുടെ തുക്കം 300,000,000,000 റാത്തൽ മാത്രമാണ്. ഒരൊറ്റ ജാതി അരക്കപ്രാണിയിന് നിന്ന് അഞ്ചാറു മാസംകൊണ്ട് ജനിക്കുന്ന സന്തതികളുടെ തുക്കം ഭൂമിയിൽ ഒട്ടാകെയുള്ള മനുഷ്യരുടെ തുക്കത്തേക്കാൾ അഞ്ചിരട്ടി ജാസ്സുവാണ്. ഇങ്ങിനെ പെരുങ്കാരുള്ള ശക്തിയുണ്ടെങ്കിലും ഭക്ഷണച്ചുരുക്കം കൊണ്ട് ഇവർക്ക് ഇങ്ങിനെ പെരുങ്കവാൻ സൗകര്യം സിദ്ധിക്കാത്തതു മനുഷ്യരുടെ ചരമഭാഗ്യമെന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ.

ഏതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്തിൽ പരിഷ്കാരികളായ നിവാസികൾ ഉണ്ടായി വരികയും അവർ പെരുങ്കകയും അവർക്ക് വേണ്ടുന്ന ആഹാരത്തിനു വേണ്ടി അന്തസ്സിൽ കൃഷി നടത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, ദീപവിരോധികളായ പ്രാണികളുടെ സംഖ്യയും വളർക്കുന്നു. ഒരോ രാജ്യത്തിൽ നിന്നു പുറത്തുപോകാത്തവരുടെ ജനക്കൂട്ടങ്ങൾ ഒടുങ്ങിപ്പോയതു പ്രാണികളുടെ അക്രമം നിമത്തം നേരിട്ടുപോയ ആഹാരമുരപ്പുറ്റം കൊണ്ടായിരിക്കണം എന്നുവരികയാൽ ധാരാളം വഴി കാണുന്നുണ്ട്.

അങ്ങിനെ ഇരിക്കെ മനുഷ്യർ തങ്ങൾക്കു നേരിടാൻ പോകുന്ന വലിയ അപായത്തിൽനിന്നു മോചനം സിദ്ധിക്കാനായി പല മാർഗ്ഗങ്ങളും ഉത്സാഹിച്ചു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതാണ്. ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യനോ പ്രാണിയോ ജീവിച്ചിരിക്കേണ്ടതു് എന്നാണു ചോദ്യം മനുഷ്യൻ ബുദ്ധി കൊണ്ട് പല സൂത്രങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രാണികളെ പാട്ടുള്ളടത്തോളം കുറക്കാതെ പോയാൽ പ്രാണികൾ നിഷ്പ്രയാസം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തേയും ഒട്ടക്കിക്കളയുന്നതാണ്. ഈ ശരീരവിഷയത്തിലേക്ക് ഇടാനീതന പണ്ഡിതന്മാർ തങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടി വിട്ടിട്ടുണ്ട്. അമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും പല ഏല്പാടുകളും നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. കൊല്ലത്തോറും ഈ വിഷയത്തിലേക്കു കയ്യെത്തി പഠിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചു വരുന്നതു കാണു്, മനുഷ്യർതന്നെ അവരുടെ ബുദ്ധിയുടെ ശക്തിയാൽ ഒടുവിൽ ജയിപ്പാൻ മതി എന്നു വിശ്വസിക്കാം.

സ്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വരുത്തേണ്ട ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ.

(എസ്. നാഗമ്മ എം. എ., എൽ ടി)

കറച്ചു കാലത്തിനു മുമ്പ് വിവാഹമുത്തയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കന്യകമാർക്കു കൂടുതൽ ചിലവുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് അങ്ങിനെയുള്ളവരെ ആവശ്യപ്പെടുവാൻ യുവാക്കന്മാർ ഭയപ്പെടുന്നു. ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സ്ത്രീ, കുടുംബജീവിതം നയിക്കുന്നതിന് അപ്രാപ്തമാണെന്നും ഒരു ബിരുദധാരിണിക്ക് ഉത്തമമായ ഗൃഹസ്ഥയായിത്തീരുന്നതിനു സാധിക്കുകില്ലെന്നും ചിലർ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. ഭർത്താവിനു നല്ല തടിച്ച ശമ്പളം ഉണ്ടായിരിക്കുകയോ സ്ത്രീധനമായി ഒരു നല്ല സംഖ്യ ലഭിക്കുകയോ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ചെറിയ ശമ്പളം കൊണ്ട് ഒരു പുരുഷനു സഹധർമ്മിണിയോടുകൂടി സുഖജീവിതം നയിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഭാര്യ മുഴുവൻ ജീവശ്ലാക്കിയും പഠിപ്പത്തിൽ ബലികഴിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കുടുംബജാലികൾ നിർവഹിക്കുന്നതിനു പ്രാപ്തമാകുന്നില്ല. നോവൽ വായിക്കുക, പത്രം വായിക്കുക, മാസിക വായിക്കുക, നർമ്മസംഭാഷണം ചെയ്ത മുതലായ

യ ലാലുജോലികൾ മാത്രമെ അവരെക്കൊണ്ടു സാധിക്കയുള്ളൂ. ഭർത്താവിന് ഒന്നോ രണ്ടോ വേലക്കാരെ ഏല്പിട്ടുത്തേണ്ടി വരുന്നു. ഭർത്താവ് ഒരു അദ്ധ്യാപകനാണെങ്കിൽ നോട്ട് പകർത്തി കൊടുക്കുവാനോ, വക്കീലാണെങ്കിൽ വല്ലതുമെഴുതി കൊടുക്കുവാനോ ഭാര്യയ്ക്കു സാധിച്ചു എന്നു വരാം. തന്റെ ആഭായം പോരാത്തതുകൊണ്ട് ഭാര്യയേയും ഗവണ്മെൻറുജോലിയിലേല്പിട്ടത്താമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ കൂലിവേലക്കാരെക്കൊണ്ടു ഗൃഹഭരണം നടത്തേണ്ടിവരും. ശിവ! ശിവ!! തന്മൂലം കുടുംബത്തിനു നേരിടുന്ന വിപത്തു് എന്നെന്ന് അനുഭവസ്ഥന്മാർക്കു അറിഞ്ഞുകൂട്ട. അറിയണമെന്നുള്ളവർ അനുഭവിക്കേണ്ടതുമാണ്. കുട്ടികളെ വളർത്തുന്നതും പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതുമെല്ലാം ആരാണ്? നിരക്ഷരകുക്ഷികളായ വേലക്കാരെ തന്നെ. മാനസികമോ സാമ്പത്തികമോ ആയ എന്തു സംസ്കാരമാണ് അവർക്കുള്ളതു്? ആ കുട്ടികളുടെ ഭാവി എന്തായിരിക്കും? അവർ അധഃപതിക്കുന്നതിൽ അതുതന്നെ അധികാരമുണ്ടോ? അങ്ങിനെയുള്ള കുടുംബങ്ങളിൽ ഗാർഹസ്ഥസ്വരൂപം അപൂർവ്വമായിട്ടേ കാണുകയുള്ളൂ.

മാനസികവും കായികവുമായി ഒരു സ്ത്രീക്ക് പുരുഷന്മാർക്കു കൂടുതൽ ശക്തിയുണ്ടോ എന്നു നമുക്കു നോക്കാം. ഒരു പുരുഷന്മാർക്കുപോലെ സ്ത്രീക്ക് അധികം കായശ്ലേശം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കയില്ല. പഴയകാലം മുതൽക്കുതന്നെ കായശ്ലേശം അധികമാവശ്യമുള്ള പ്രവൃത്തികൾ പുരുഷന്മാരാണ് നിർവ്വഹിച്ചു വരുന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണ് സ്ത്രീകൾ അബലകളാണെന്നുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. മാനസികമായി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ മനോനിശ്ചയത്തേക്കാളും ധാരണയേക്കാളും കൂടുതലായി വികാരബോധം സ്ത്രീകളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. മനോനിശ്ചയവും ധാരണയും പുരുഷന്മാരിലാണ് അധികമായി കാണുന്നതു്. ലളിതകലകളിൽ സ്ത്രീകൾക്കു നൈസർഗ്ഗികമായ വാസനയുണ്ട്. അവരുടെ കലാപരമായ മനസ്സു ചില്ലറ തൊഴിലുകളിലും വ്യവസായങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും കാണാം.

പുരുഷനെ സഹായിക്കുകയും അയാളുടെ ജീവിതത്തെ പൂർത്തിയാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതായ സ്ത്രീക്കു സമുദായത്തിൽ ഒരു വ്യത്യസ്തസ്ഥാനമുണ്ട്. അതിനാൽ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളിൽ സമത്വമാക്കുന്നതിനു വ്യത്യസ്തങ്ങളായ രണ്ടു വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതികൾ ബാലികാബാലന്മാർക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതല്ലേ? ബാലികമാരിൽ 75 ശതമാനത്തിൽ കൂടുതൽ പേർക്ക് ഒരു വ്യത്യസ്തവിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായമാണ് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതു്. അവരുടെ പ്രവൃത്തിരംഗം ഗൃഹമാണ്. അവർക്കു നൽകപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം, ഗൃഹത്തിൽ ജ്ഞാനദീപ്തി പരത്തി ഗൃഹത്തെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനു പഠിപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കണം.

25 ശതമാനം സ്ത്രീകളെങ്കിലും പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ കാലയാപനം ചെയ്യേണ്ടതും കഠിനമായി പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതുമാണെന്നു ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. അവർക്ക് ആൺകുട്ടികളുടെ പാഠപദ്ധതി തന്നെ നൽകാം. അതുകൊണ്ട് ഉത്തമകളായ മാതാക്കളും ഭാര്യമാരുമായി തീരുന്നതിനും, പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ സമതലത്തോടുകൂടി ലോകത്തോടു സമരം നടത്തുന്നതിനും ഉതകുന്ന രണ്ടു അഭ്യസനരീതികൾ ബാലികമാർക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രാഥമികഘട്ടത്തിൽ ബാലികാബാലന്മാർക്ക് ഏകദേശം ഒരുപോലെയുള്ള അഭ്യസനമാണു നൽകുന്നത്. പെൺപാഠശാലകളിൽ സംഗീതവും തുണയും പഠിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള വ്യത്യാസമേ ഉള്ളൂ. മിഡിൽസ്കൂളുകളിൽ മറ്റു വിഷയങ്ങൾക്കു പുറമെ സംഗീതവും, തുണയും, ഗ്രാമഭരണവും, ചിത്രമെഴുത്തും പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഹൈസ്കൂളുകളിൽ ക്ഷേത്രഗണിതവും ബീജഗണിതവും വളരെ അധികം കുറയ്ക്കുകയോ തീരെ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാണ്. മാതൃഭാഷയ്ക്കു പുറമെ വിദേശഭാഷയും, ഇൻഡ്യയുടേയും ഇംഗ്ലണ്ടിന്റേയും സ്ഥൂലജ്ഞാനം നൽകത്തക്കവണ്ണം പരിതൃപ്തം, ലോകത്തെ സംബന്ധിച്ച അറിവു നൽകത്തക്കവണ്ണം ഒരു പ്രാഥമികഭൂമിശാസ്ത്രഗ്രന്ഥവും അവരെ പഠിപ്പിക്കാവുന്നതാണ്. ചിത്രമെഴുത്ത്, ഗ്രാമഭരണം, ശിശുസംരക്ഷണം, ശിശുമനശ്ശാസ്ത്രം, പാലകവൃത്തി, തുണ, കസവുപണി എന്നിവക്കും പാഠപദ്ധതിയിൽ സ്ഥാനം നൽകണം. ആറാംപാഠത്തിൽ സൂതികർമ്മണിവിദ്യയും, ആതുരസംരക്ഷണവും, ശിശുപരിശീലനവും കൂടി അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ടതാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ജീവിതത്തിൽ കൂടുതൽ പ്രയോജനകരമായ ഈ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി കൂടുതൽ ചിന്തിക്കാനും സിദ്ധിക്കുന്നതിന് അദ്ധ്യയനകാലം ഒരു കൊല്ലം കൂടി വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

ഇങ്ങിനെ ബാലികമാർക്ക് രണ്ടു അഭ്യസനസമ്പ്രദായങ്ങൾ നൽകിയാൽ എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടമുള്ള മാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും, തന്മൂലം സമുദായത്തിനു മാതൃകാ രാജ്യത്തിനു മുഴുവനും കാലാനന്തരത്തിൽ പ്രയോജനമുണ്ടാകുന്നതിനും ഇടയുണ്ടെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. ഇത് എല്ലാവരുടേയും ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയിഭവിക്കേണ്ടതാണ്.

ഐതിഹ്യപരമ്പര.

2.

ഉത്തരകം.

ദൈവം നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരുടെ അടുക്കൽ വന്നു സല്ക്കാരമേല്ക്കുകയും കശലം പറകയുമൊക്കെ പണ്ടു പതിവുണ്ടായിരുന്നു. കറെ കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ദൈവം നേരിട്ടു വരാതെ ഭൂതന്മാരെ അയച്ചു ലോഹ്യം ഭാവിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇക്കാലത്തു പോലീസുകാരെ ഭയന്ന് ചിലപ്പോഴും കിറുക്കുണ്ടെന്നു മററുചിലർ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കു പലപ്പോഴും ദൈവം നേരെ വരാറുണ്ടത്രെ.

നാലു കൈയുള്ള ഉണ്ണി ദേവകീവസുദേവന്മാരോടു ഭാവികാളുമെല്ലാം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചില്ലേ? കാവൽക്കാരെല്ലാം മായകൊണ്ടുറങ്ങിപ്പോയല്ലോ. ഇന്നാണെങ്കിൽ അവർക്ക് അത്താഴത്തിനു മുമ്പു കുടിക്കാൻ കൊടുത്ത പാനീയത്തിൽ കറപ്പു ചേർത്തു കിടത്തി എങ്കിലെ വെളിച്ചം വിട്ടു ഉറങ്ങുകയുള്ളൂ.

തന്റെ ആകൃതിയിൽ സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യനെ കാണാൻ വന്ന ദൈവത്തെ കണ്ടു നാണിച്ചല്ലെ ആദാം മാറിക്കളഞ്ഞത്? കന്യാമറിയത്തിന്റെ അടുക്കൽ ഗെബ്രിയേൽ വന്നല്ലെ പരിശുദ്ധാത്മഭാവം വിളയാട്ടമെന്നു പറഞ്ഞതു പോയത്?

ഇങ്ങിനെ ദൈവവും മനുഷ്യരും നേരിട്ടും ഭൂതന്മാർ വഴിയും നടത്തിയിരുന്ന കഥകളെ ആലാപിച്ചോ വിചാരിച്ചോ കഴിച്ചാൽ കലികാലത്തു ഗുണം കിട്ടുമെന്നു വിശ്വസിക്കാത്തവരൊക്കെ നിരീശ്വരമതക്കാരാണ് ഏതായാലും കഥ തുടരാം.

കേരളത്തെ സൃഷ്ടിച്ച പരശുരാമൻ അതിനെ അറുപത്തിനാലായി വീതിച്ച് മൂപ്പത്തിരണ്ടെണ്ണം തുളുബ്രാഹ്മണർക്കും മൂപ്പത്തിരണ്ടെണ്ണം നമ്പൂരിബ്രാഹ്മണർക്കും കൊടുത്തു. അവയിൽ ഒരു ഗ്രാമസങ്കേതം പറവൂരാണ്. എന്നാൽ 'ഉരേക'മെന്നാണ് ഈ ഗ്രാമപ്പേർ പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നത്. ഇന്നു തൃശ്ശിവപേരൂർനിന്നു നാലഞ്ചു മൈൽ തെക്കുള്ള ഉത്തരകം എന്ന സ്ഥലത്തു കാണുന്ന നമ്പൂരിമാർ ഇവിടെനിന്നു പോയവരെന്നാണ് ഇതിഹാസം.

വാലുള്ള കുരങ്ങൻ പരിണമിച്ച് വാലില്ലാത്തവയിൽ വടികത്തി നട

ന്നു മനുഷ്യനായതുപോലെ മത്സ്യമായി, ആമയായി, പന്നിയാക്കി, പക്ഷി മനുഷ്യനായി, കൊച്ചുമനുഷ്യതപും സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പരശു മിയായി വന്ന ദൈവമാണ് പരശുരാമൻ. അദ്ദേഹത്തെ അടുത്തുകണ്ടു പരിചയം ആദ്യം നമ്പൂരിമാർക്കുണ്ടാകാം. അക്കാലമെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് നേരിട്ടു കാണാൻ പാടില്ലാത്ത കാലത്താണ് ഈ കഥ നടന്നത്. എങ്കിലും ഭൂതന്മാരെ നേരിട്ടും ദൈവത്തെ സ്വപ്നത്തിലും അന്നും കാണുമായിരുന്നു.

പറവൂർ രാജാവ് ഒരു നമ്പൂരി തന്നെ ആയിരുന്നു. (ഇന്നും അടുത്തുണ്ട് പററി പാക്കുവിൽ ഈ രാജവംശം ഉണ്ട്.) രാജതപാ ആവൃതപത്തിന് അസാരം പോര എന്ന ശങ്കുകൊണ്ടോ എന്തോ ഗ്രാമക്കാരും രാജാവും തമ്മിൽ നല്ല രസമില്ലാതായി. രാജാവിന്റെ ഭരണഭൂഷ്യം കൊണ്ടോ ഇവരുടെ ചേട്ടത്തം കോണ്ടോ രാജാവിനെ വധിക്കണമെന്ന് ഗ്രാമക്കാർ ഉറച്ചു.

ദൈവത്തിന്റെ ഉഗ്രപാഷ്ഠന്മാരിൽ ഒരാളെ വരുത്തി ഏല്പിച്ചാൽ ഈ കാര്യം എളുപ്പം സാധിക്കുമെന്നു നമ്പൂരിമാർ കണ്ടു. ഈ ഭൂതത്തിന്റെ പേര് 'കൃത്തിക' എന്നാണ്. തുരുമ്പിടിച്ച ഇരിമ്പുകമ്പികൾ പോലെ മേല്പോട്ടു നില്ക്കുന്ന താമുടി, വൃത്താകൃതിയിൽ തീപ്പൊരി ചിതറുന്ന കണ്ണുകൾ, നീളത്തേക്കാൾ വണ്ണമേറിയ മൂക്ക്, എലിയുടെ വാലു പോലുള്ള നാസാഭാസം, പന്നിയുടെ തേററ പോലുള്ള ഭംഷ്ടങ്ങൾ, വയറോളം എത്തുന്ന മീശ ഇവയും കണ്ടാൽതന്നെ ജീവൻ പോകും. കൈയിൽ എപ്പോഴും എരിയുന്ന രണ്ടു പന്തം ശത്രുസംഹാരത്തിനു ആയുധവുമാണ്. കറുത്തു തടിച്ച ഈ ഭൂതം നടക്കുന്ന വഴിയിലുള്ള മാങ്ങയെ ഒടിച്ചുതെരിച്ചു ചുട്ടു എരിച്ചുകളയും. ഈ കഥകളൊക്കെ കാരണവന്മാർ പറഞ്ഞു കേട്ടല്ലാതെ ഇപ്പോൾ ഇവരെ ആരെയും കണ്ടറിഞ്ഞതല്ല.

ഈ ഭൂതത്താണെ പാട്ടിനു പിടിക്കാൻ നാല്പത്തിഒന്നു ദിവസത്തെ ഫോമം വേണം. ഫോമത്തിനു വേണ്ട ഒരുക്കപടി എല്ലാം വിളക്കുത്തിലനായർ ചെയ്യേണ്ടതുമാണ്. ഫോമിക്കുന്നതിനു ക്ഷുദ്രസാധനങ്ങളാണാവശ്യം. പാലുംകൂടി ആവശ്യമുണ്ട്. അതു ശുദ്ധം മാറിയിരിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് വിളക്കുത്തിലനായരെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങിനെ ആഭിചാരം നടക്കുന്ന കാലത്ത് ഒരു ദിവസം കണ്ഡത്തിലെ ചാരം വാരിയപ്പോൾ പൊന്നുകൊണ്ട് ഒരു അമ്മിക്കഴുവി കിട്ടിയത്രെ. കാരണം അന്വേഷിച്ച പരികർമ്മിയെ പിടികൂടിയപ്പോഴാണ് കഥ മനസ്സിലായത്. പശുവിൻപാൽ കിട്ടാതിരുന്നതുകൊണ്ടു പട്ടിയുടെ പാലാണത്രെ അന്നു ഫോമത്തിനുപയോഗിച്ചത്. അന്നുമുതൽ പട്ടിച്ചാലുകൊണ്ട് ഫോമവും തുടങ്ങി.

രാജാവ് എങ്ങിനെയോ ഈ വർത്തമാനം കേട്ടു വല്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടു വശമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരദേവത പെരുമാറ്റത്തുപ്രകാരം. അവിടെയെന്നു ഭജനം തുടങ്ങി. നാല്പതാംദിവസം രാത്രി അന്ത്യയാമത്തിനു മുമ്പു രാജാവ് ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. ദിവ്യചിത്രം ഉഗ്രതേജസ്സുള്ള ഒരു ആൾ അടുക്കെ വന്നു, “ഭക്താ നീ ഒട്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട. നാളെ അത്താഴപ്പൂജയ്ക്ക് നാല്പത്തിയൊന്നാം പാദം അരി വെച്ചു നേദിക്കണം. അതു മുഴുവനും തെടപ്പിച്ചിട്ട് ഇട്ടേക്കൂ.” ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ഉറക്കമുണർന്നു. ആരെയും കണ്ടുമില്ല. രാജാവ് ഉണർന്ന് ഏറ്റുത്താഴസിയാതെ കളിച്ചതൊഴിച്ചു ഭജനവും തുടങ്ങി. രാജാവു സ്വപ്നം കണ്ട അവസരത്തിൽ ശാന്തിക്കാരനും ഇങ്ങിനെ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു. നേരത്തെ നേളവും കഴിഞ്ഞു നടയടച്ചേക്കണം. എന്നൊരാൾ പറഞ്ഞു. സ്വപ്നശാസനമനുസരിച്ച് വട്ടങ്ങളെല്ലാം ഒരുക്കി. ഈ വർത്തമാനം നാടെങ്ങും പരന്നു. സന്ധ്യയാടു കൂടി എല്ലാവരും കരകടച്ചു. നേരത്തെ അത്താഴപ്പൂജയും കഴിച്ച് ശാന്തിക്കാരനും പോയി. പാതിരാത്രി ആറപ്പോൾ കിഴക്കുനിന്ന് അതിഭയങ്കരമായ ഒരു അലച്ചു കേട്ടു. ശബ്ദം കേട്ടവരെക്കൊണ്ടു മോഹാലസ്യത്തിൽ പെട്ടു. ഇതു കൃത്തികയുടെ വരവാണ്. രാജാവ് പേടിച്ചു വിറച്ചു തുടങ്ങി. ഒരു ശബ്ദം! നട പെടുന്നു തുറന്നു. ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രീകോവിലിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു. തിടപ്പുള്ളിയിൽ നിന്ന് ചോര മുഴുവനും ഒരു കൈകൊണ്ടെടുത്തു; നടയും അടഞ്ഞു. രാജാവിനു ചിന്നെ ഒരു ഓർമ്മയുമില്ല. ഈ ആൾ പരമശിവനാണ്. അപ്പോഴേക്കും കൃത്തിക അടുത്തു. ആട്ടാമസിച്ച്, ഭഗവാൻ കിഴക്കോട്ടു നടന്നു കൃത്തികയെ തടഞ്ഞു. ശിവനെത്തന്നെ വിഴുങ്ങാൻ ഭാവിച്ചു. ഉടനെ ഈ നാല്പത്തിയൊന്നാം പാദം അരിയുടെ ചോറ് ഒന്നിച്ചു കൃത്തികയുടെ വായിലേക്കിട്ടുകൊടുത്തു. ഈ സംഭവം നടന്ന സ്ഥലത്തിന് ഇന്നും കൃത്തികക്കാരനാണു പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇപ്പോഴവിടെ കാടൊന്നുമില്ലെങ്കിലും അഞ്ചാറു വൃക്ഷം നില്ക്കുന്നു. കറച്ച കാലം മുമ്പുവരെ ഇവിടെ ഒരു കാടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മാത്രം സത്യമായി പറയാം.

കൃത്തികയെ ശിവൻ ഉച്ചാടനം ചെയ്ത് ഉത്തരകത്തേക്കയച്ചു. ഉച്ചാടനം ചെയ്തു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മാന്ത്രികഭാഷയിൽ ഭൂതത്തെ നിയോഗിക്കുന്ന ശക്തിയുള്ളവനെന്നുണ്ടെന്നു അർത്ഥം. കൃത്തിക അവിടെ ചെന്ന് നമ്പൂരിമാരുടെ ഇല്ലങ്ങളെക്കൊല്ലാം തീവച്ചു. ചിലരെല്ലാം അഗ്നിക്കിരയായി. ശേഷിച്ചവർ വടക്കോട്ടയ്ക്ക് ഓടിപ്പോയി ഒരു ദിക്കിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു. അതാണത്രെ ഇന്നത്തെ ഉത്തരകം.

ഐതിഹ്യത്തിന്റെ വിശ്വാസ്യത എങ്ങിനെയെങ്കിലുമിരിക്കട്ടെ. ഇന്നു പ്രത്യക്ഷമാകുമുള്ള ചില വസ്തുക്കൾ വെച്ച് ചരിത്രശകലങ്ങൾ അ

നമിക്കാമെങ്കിൽ അത് ആശാസ്ത്രം തന്നെയാണ്.

ഉൾക്കം എന്നൊരു പ്രദേശം മാഞ്ഞാലിടം മാക്കുന്നതിനും മദ്ധ്യ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. പരവൂർ ആലുവാ റോഡിൽനിന്നും മാക്കുന്നതിനും അവിടെനിന്നു മാഞ്ഞാലിടം ഒരു ആറടിപ്പാത കറങ്ങേണ്ട കാലത്തിനു മുമ്പു വെട്ടിച്ചു. അതിന്റെ കൺട്രാക്ട് ഇളിക്കിൽ ഒരു മാന്യകുടുംബമായ പയ്യപ്പിള്ളിൽ മി: കരുണാകരൻപിള്ളക്കായിരുന്നു. വഴിയുടെ പണി ഉൾക്കം എന്ന ദിക്കിലായപ്പോൾ അവിടെനിന്നും ഒരു ചതുർബാഹുബിംബം മണ്ണിനടിയിൽ നിന്നു കിട്ടി. വൈദികരും ജ്യോതിഷികളുമാർ പലരേയും അതു കാണിച്ചു. അതു തേവാരത്തിനുപയോഗിച്ചിരുന്ന ഒരു ബിംബമാണെന്നും അതു വെട്ടു പുജിക്കുന്നത് ശ്രേയസ്സുരമെന്നും അവർ ഉപദേശിച്ചു. അതനുസരിച്ചു മി: പിള്ള ഇന്നും ആ വിഗ്രഹം വെട്ടു പുജിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് അറിവ്.

അവിടങ്ങളിൽ താഴ്ന്നി കിളിച്ചപ്പോൾ ചില പുരത്തറകളും കിണറുകളും ഉള്ളതായി കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇയിടെ പണവ്യാപാരിയും, കമ്പീടകനും, ധനാധ്വനമായ മി: മാത്തുപയലോ ഈ പ്രദേശത്ത് ഒരു കിണർ താഴ്ന്നി ചെന്നപ്പോൾ അതിൽനിന്നും ചില ശംഖുകളും ചക്രങ്ങളും മറ്റു വൈദികോചിതസാമാനങ്ങളും കിട്ടി. ആക്കിയാളുജിക്കൽ സ്പർ ഇൻറൻറ് മി: പുതുവാൾ ഇവിടെ വന്ന അവസരത്തിൽ അവയെല്ലാം മി: പയലോവിനോടു വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോയതായി അറിയുന്നുണ്ട്.

കുഞ്ഞാലിക്കരയുടെ വക പഴയ പള്ളി (കൊട്ടയ്ക്കാവു വലിയപള്ളി) ഒരു മനയായിരുന്നു എന്ന് ഐതിഹ്യവുമുണ്ട്. ഇങ്ങിനെയുള്ള കാരണങ്ങൾ നമ്പൂരിമാരുടെ മനകൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.

അവർ ഈ ദിക്കുപേക്കിക്കാണുള്ള കാരണമാണ് അവ്യക്തമായി കിടക്കുന്നത്.

നമ്പൂരിമാരുടെ ഭാര്യയും ഭാവസ്വവും സമുദായവൽനവിനെ തടയത്തക്കവണ്ണം വ്യവസ്ഥിതമായിരുന്നു. ജ്യോഷ്ഠപുത്രൻ മാത്രം വിവാഹം ചെയ്തും മറ്റുള്ളവർ സ്നാതകരെന്നു ഭാവിച്ച് ഇതരവർഗ്ഗങ്ങളിൽ സ്നാനം ചെയ്തും കഴിഞ്ഞുകൂടിപ്പോൾ സപാർഗ്ഗത്തിലുള്ള അനവധി നരരിമാർ “മന്ദമക്കൈ കാണാതെ” “മരണം പ്രാപിച്ചതായി” ഇന്നും അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. പല ദിക്കിലും അവരുടെ ഗൃഹങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ സന്തതിവിച്ഛേദം വന്നതായി കാണുന്നു. ആ വഴിക്കു ചറവൂർഗ്രാമക്കാർ നശിച്ചതായിരിക്കുമോ? എന്നാൽ അവർ പൂർവ്വനാമസ്തരണയോടെ മറ്റൊരു ഗ്രാമം സൃഷ്ടിച്ച കഥയ്ക്ക് ഉപപത്തിയില്ലാതെ വരുന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യനാക്കും, ശിഷ്യപ്രശിഷ്ടപരമ്പരയോ ആദ്യമായി മലയാളക്കരയിൽ എത്തിയതു കൊടുങ്ങല്ലൂർ അഴിയിലാണ്. അവിടെ നിന്നും കരക്കീറങ്ങി കൊടുങ്ങല്ലൂരും പറവൂരും ഉള്ള രാജാക്കന്മാരേയും പ്രഭുക്കന്മാരേയും കണ്ടു മതപ്രചരണം ചെയ്തതുടങ്ങി.

അന്നു കൊട്ടക്കാലി (കൊട്ടക്കാവ്) എന്നു പേരുള്ള ഒരു മനയുണ്ടായിരുന്നു. ആ മന അടുത്ത് ക്രിസ്തുമതം വിശ്വസിച്ചു അവിടം ഒരു പള്ളിയുമാക്കി. ഇന്നു കൊട്ടക്കാലിപ്പള്ളി എന്നു പറയുന്ന പുരാതനപള്ളി ഈ മനയെന്ന് ഈ ഭിക്ഷുകാർ പരക്കെ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്.

ഈ കാലം കഴിഞ്ഞു കരെച്ചെന്നപ്പോൾ ഇസ്രായേൽ (ജൂതന്മാർ) എന്നൊരു വർഗ്ഗം കൊടുങ്ങല്ലൂർനിന്നു സാമൂതിരിയേയും, മുർവർഗ്ഗത്തെയും ഭയന്നു പറവൂർ വന്നു താമസമുറപ്പിച്ചു. അവരും രാജാവിനെ കണ്ട് ഒരു പള്ളിക്ക് അനുവാദം വാങ്ങി അത് ഒരു ചെപ്പേട്ടിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന രേഖയുമാണ്. അത് ഇപ്പോഴും ഉണ്ടത്രെ.

ഇതരമതക്കാരെ ഇങ്ങിനെ നാട്ടിൽ കടത്തി സ്വമതത്തിന് ഉടവു തട്ടിക്കുന്നതു വിഹിതമല്ലെന്നു വാദിച്ചവരാണ് നമ്പൂരിമാർ. അവരുടെ യഥാസ്ഥിതികത്വത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാതിരുന്ന രാജാവുമാഹി കലഹിച്ചു. അതിൽവന്ന പരാജയംകൊണ്ടു ഭിക്ഷുതന്നെ നമ്പൂരിമാർ ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നും വരാം. ചരിത്രാനുപാസനപട്ടക്കര ഈ വിഷയത്തിൽ കൂടുതൽ ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നത് നന്നായിരിക്കും.

ഉദ്ധാരണങ്ങൾ.

പരീക്ഷാരോഗം.

ബ്രിട്ടീഷ് അസോസിയേഷന്റെ വർഷാന്തസമ്മേളനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന മി: മെയ്ഫൊഫെല്ലർ ഇപ്പോഴത്തെ പരീക്ഷാസമ്പ്രദായത്തെ കഠിനമായി ആക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

പരീക്ഷയെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിക്കാതെ അദ്ധ്യാപനരീതികളെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുവാൻ അസാധ്യമാണ്. അദ്ധ്യാപനോദ്ദേശ്യത്തേയും

രീതികളേയും വിഡ്ഢിത്തമാക്കുന്ന പരീക്ഷയെ സംബന്ധിച്ച നാം വ്യക്തിയെ തുടങ്ങിയിട്ടു കാലം കുറെ ഏറെയായി. ഇരുപത്തിയഞ്ചു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞിട്ടും ഈ പരീക്ഷാഭാരം അല്പോപകന്മാരുടെ കഴുത്തിൽ മുന്നേപ്പോലെ തുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. മുമ്പിനാലെ നിശ്ചയിച്ച ഒരു കാര്യമാണല്ലോ ഇത് എന്നു വിചാരിച്ച് അവർ ക്ഷമയോടെ ആ ഭാരം ചുമന്നു വരുന്നു. പരീക്ഷ അല്പോപകാര്യതയുള്ളതെങ്കിലും പരിശ്രമങ്ങളെ ഹനിക്കുന്നു എന്നാണ് എനിക്കു പറയാവാനുള്ളത്.

പരീക്ഷകൾ സാധാരണ കുട്ടികൾക്കു പരിശ്രമത്തിനുള്ള ഉദ്ദേശം നൽകുന്നു എന്ന അഭിപ്രായം എനിക്കു വിശ്വസനീയമായി തോന്നിയില്ല. അല്പോപകരണം അത് ഉദ്ദേശം നൽകുന്നതും സർവ്വബലിയെ മറ്റിക്കുന്നതും ഭാവനാശക്തിയെ നശിപ്പിക്കുന്നതുമായ രീതികൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിന് അതിന്റെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ളത് വാസ്തവം തന്നെയാണ്. അയാളുടെ കീർത്തി സന്നിദ്ധാവസ്ഥയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. പാഠപദ്ധതി ചിപ്പുലവും, സാധാരണ കുട്ടികൾക്കു താല്പര്യമുണ്ടാകുന്ന മല്ലെങ്കിലും എടുത്തു തീർക്കേണ്ടതുമാണ്. ക്ലാസ്സു വളരെ വലുതും കുട്ടികൾക്കു ശരിയായ സ്റ്റാൻഡേഡ് ഇല്ലാത്തതും ആണെന്നിലും ചോദ്യങ്ങൾക്കു അർത്ഥമില്ലാത്തതും പ്രാപ്തിയോടുകൂടി അവരെ പരീക്ഷാഭാരംഗത്തേക്കയക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞ കുറെ കൊല്ലങ്ങളിലെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഉത്തരം പഠിപ്പിച്ചാൽ ആ ജോലി നിർവ്വഹിച്ചു എന്നു സമാധാനിക്കാം. യുക്തിപരമൊ വിമർശനപരമൊ ആയ അല്പോപനം സമയവ്യയഹേതുക്തം മാത്രമാണെന്നു വിചാരിക്കുകയും താൻ പഠിക്കുന്ന വിഷയത്തെ നിത്യേനയുണ്ടാകുന്ന സംഭവങ്ങളുമായി ഘടിപ്പിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ എന്താണ് വിസ്തരിപ്പാനുള്ളത്? പാഠപദ്ധതിയിൽ നിന്നും അല്പം വ്യതിചലിച്ച് പരസ്പരബന്ധമുള്ള മറ്റ് വിഷയങ്ങളെ പരാമർശിക്കുവാൻ അല്പോപകരണ സമയമില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുവാൻ പ്രാധാന്യം അല്പം കുറഞ്ഞു കയ്പെടുത്തിയേക്കാവുന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ വിശാലങ്ങളായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെ ബലിമുഴിക്കാതെത്തന്നെ, പാഠപദ്ധതിയെ ഉപയോഗമുള്ള ഭൂതനായിഗണിച്ച്, പരീക്ഷകൾക്കു നല്ല ഫലങ്ങൾ നേടാം എന്ന വിചാരത്തെ വിചിത്ര അല്പോപകരണങ്ങൾ എതിർക്കുന്നതാണ്.

തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ചില കുട്ടികളേക്കൊണ്ട് എഴുത്തുപരീക്ഷ നടത്തി ഒരു പാഠശാലയിലെ ജോലിയുടെ വിവരം നിർണ്ണയിക്കാവുന്നതല്ല. അത് അല്പോപകരണങ്ങളെ സാമത്രികമാക്കാനും പുറമെനിന്നുള്ള പരിശോധനകൾക്കും മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. അല്പോപകരണമായി സാമകരിച്ച സ്പെഷ്യലിസം തൃപ്തികരമായി നടത്തുന്ന ഒരു പരിശോധനയെ പൊതുജനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന രക്ഷകർത്താക്കൾ നൽകുവാൻ കഴിയും. അ

പ്രാപകന്മാരും ഇൻസ്പെക്ടർമാരും കറച്ചുകൂടി ഉത്തരവാദിത്വം സ്വീകരിക്കുകയും നാം ഇരകൂട്ടരേയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

പ്രാഥമികപാഠശാലകൾക്കും മറ്റും ഇതുവരെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായി ഒരു നല്ല ജീവിതമാണുണ്ടായിരുന്നത്. എന്നാൽ ഈയിടെയായി പരീക്ഷാവിഷയം അവയുടെ രക്തത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ രോഗത്തെ ഉടൻ ശമിപ്പിക്കണം. ഇത് ഒരു മഹാരോഗമായി പടർന്നു പിടിച്ചിരിക്കുന്ന സെക്കണ്ടറി പാഠശാലകളിൽ നിന്നും പ്രാഥമിക പാഠശാലകളെ അകറ്റി നിർത്തേണ്ടതുമാണ്.

പാഠശാലകളിലെ ശാസ്ത്രപഠനം.

ഹിന്ദുപത്രാധിപർ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു:—

നമ്മുടെ പ്രവിശ്യയിലുള്ള സെക്കണ്ടറി പാഠശാലകളിൽ ശാസ്ത്രത്തിന് അപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് അല്ലകാലംമുമ്പുവരെ നൽകിയിരുന്നത്. അതിൽ രസതന്ത്രവും ഭൂവിജ്ഞാനീയവും മാത്രമേ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ. ഈയിടെ അതു പൊതുജനങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിക്ക് വിഷയീഭവിക്കുകയും വിദ്യാഭ്യാസാധിതന്മാർ പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം അതിനു നൽകുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആരോഗ്യശാസ്ത്രം, ജന്തുശാസ്ത്രം, ജീവശാസ്ത്രം, സസ്യശാസ്ത്രം മുതലായവകൂടി ഇപ്പോൾ പാഠപദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പ്രായോഗികജ്ഞാലിഷ്ടം പരീക്ഷണങ്ങൾക്കും മുമ്പിലുണ്ടാകാൻ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുവരുന്നു. എന്നാൽ പ്രാഥമിക പാഠശാലകളിൽ ശാസ്ത്രാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒന്നും കാണുന്നില്ല. അവിടെ ശാസ്ത്രാഭ്യാസം പ്രകൃതിപഠനത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ ആരംഭിക്കണമെന്നാണ് വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ അതും ശരിയായ ഒരു പദ്ധതിയനുസരിച്ചൊരേരീതിയിലുള്ള തത്വങ്ങളനുസരിച്ചൊരു അല്ല നടത്തിവരുന്നത്. ചില അധ്യാപകന്മാർക്കു കാര്യക്ഷമമായവിധത്തിൽ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കത്തക്കവണ്ണം യോഗ്യതയോ ത്രാണിയോ പരിശീലനമോ ഇല്ല. ചുരുക്കം ചിലപാഠശാലകളൊഴിച്ചാൽ മിക്ക ഫൈസ്കൂളുകളിലും പരീക്ഷണജോലികൾക്കുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ കുറവായിട്ടേ കാണുന്നുള്ളൂ. ഓരോകുട്ടികളേയും പരീക്ഷണജോലി തന്നത്താൻ ചെയ്യുന്നതിനു പ്രാപ്തരാക്കുന്നതിനുള്ള സന്ദർഭങ്ങളും വളരെ കുറവാണ്. ശാ

ശ്യാമസന്താനിനു കറെപണം വൃദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിവരുമെങ്കിലും അതിന് കട്ടികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയ വിലയുണ്ടെന്നു പാഠശാലാധി കൃതന്മാർ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. പണച്ചിലവുവച്ചുമാത്രം അതി ന്റെ വില തിട്ടപ്പെടുത്തരുത്. ആധുനിക ജീവിതത്തിൽ ശാസ്ത്രത്തിനു കൂടുതൽ മാഹാത്മ്യവും പ്രാധാന്യവും മനസ്സിലാക്കിട്ട്, പാഠശാലകളിലും കലാ ശാലകളിലും ശാസ്ത്രം ഐക്യമായി എടുക്കുന്ന കട്ടികളുടെ സമ്പൂർണ്ണ വരികയാണ്. ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി താത്പരമായ അറിവു സമ്പാദിച്ചതു കൊണ്ടു മാത്രം കട്ടികൾക്കു പ്രയോജനമുണ്ടാകയില്ല. പ്രായോഗികജോലിക്കു വളരെ പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടതാണ്. അഭ്യസനംകൊണ്ടു സൽഫലം ഓരോ ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ ജീവിതത്തോടു ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു മനോഭാവം കട്ടികളിൽ ഉണ്ടാക്കുകയും വളർത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു അദ്ധ്യാപകന്മാർ ധരിക്കണം.

പാഠശാലകളിലെ പാഠപദ്ധതി പരീക്ഷകളുടെ ആവശ്യം സാധിക്കത്തക്കവണ്ണമാണു രൂപവൽക്കരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതു് പഠിക്കുന്ന കട്ടികളെപ്പറ്റി നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല. ജീവിതത്തിൽ ശരിയായ സ്ഥാനം വഹിക്കത്തക്കവണ്ണം അവരെ വളർത്തണമെന്നുള്ളതു് അത്ര സർവ്വമായി വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. പാഠവിവരപ്പട്ടികയിൽ ശരിയായ സ്ഥാനം ശാസ്ത്രത്തിനു നൽകണം. ഉദ്ദേശ്യം സംസ്കാരമായിരിക്കണം. അതിനു നേർവഴിയും സ്വീകരിക്കണം. സാധാരണ അനുഭവങ്ങൾ താല്പര്യജനകമായിത്തോന്നത്തക്കവണ്ണം ശാസ്ത്രപഠനം കട്ടികൾക്കു വിസ്തൃതവും യഥാർത്ഥവുമായ ജ്ഞാനം നൽകണം. രണ്ടാമതായി യുക്തിയും സൂക്ഷ്മബോധവും ചുണ്ടയും അവരിൽ ഉണ്ടാക്കണം. അതു് പണ്ടത്തെ ഭാഷാഭൂതസന്തതിയനുസരിച്ചല്ല പഠിപ്പിക്കേണ്ടതു്. ശാസ്ത്രാഭ്യസനത്തിൽ കാണുന്ന മിക്കതുകൾക്കും അദ്ധ്യാപകന്മാർ വില തത്വങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളവയാണ്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിവിധ ശാഖകൾക്കു തുല്യസ്ഥാനം നൽകയും നിത്യേനയുള്ള ജീവിതത്തിലെ സംഭവങ്ങളോടു ശാസ്ത്രത്തെ ഘടിപ്പിക്കയും വേണം. ദിവസവും കട്ടികളുടെ ശ്രദ്ധയോടെ വിഷയിഭവിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രീയതത്വങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്റെ വില മനസ്സിലാക്കി പഠിപ്പിച്ചാൽ മാത്രമേ സാമൂഹികവും സാമ്പത്തികവുമായ അഭിവൃദ്ധിക്കു ശാസ്ത്രാഭ്യസനം നിദാനമായിത്തീരുകയുള്ളു.

വിദ്യാലയങ്ങളിലെ അലങ്കാരം.

വിദ്യാലയങ്ങൾ അലങ്കരിക്കേണ്ട ആവശ്യത്തേയും തന്മൂലമുണ്ടാകുന്ന ഉപയോഗത്തേയും പററി മി: വി. കെ. സെയ്ദിരാജൻ എം. എ. ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു.

“ഒരു കട്ടിയുടെ ഭാവിയിൽ സംബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടോളം പാഠപദ്ധതിയിലെ ഏതു വിഷയത്തേയുംപോലെ പരിസരത്തിനും പ്രാധാന്യമുണ്ട്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അല്പാപകന്റെ സാധിനശക്തി കഴിഞ്ഞാൽ ക്ലാസ്സുമുമ്പിലുള്ള സാധിനശക്തിക്ക് അയാളെ ഉയർത്തുവാനോ അധഃപതിപ്പിക്കുവാനോ ശക്തിയുണ്ട്.” ക്ലാസ്സുമുമ്പിലുള്ള പരിസരം അതിനകത്തുള്ള ഭാരതത്തിന്റെ ഒരുതരം സമ്പന്നവിശേഷമാകുന്നു. അല്പാപകൻ കൂടാതെ തന്നെ ഒരു വിദ്യാലയം ശോഭയോ, സന്തോഷമോ, നന്മയോ, നീരസമോ നൽകുന്നതായിരിക്കും. ഒരു മുറി പ്രശോഭിതവും സന്തോഷദായകവുമായ വാൻ വണ്ണങ്ങൾക്കു കഴിയുന്നതാണ്. തറ, സാമനങ്ങൾ, മദ്യം, ചിത്രങ്ങൾ എന്നിവ പലതരത്തിലുള്ള നിറങ്ങൾ നൽകുന്നുണ്ട്. ചില ആളുകൾക്കു ക്ലാസ്സുമുമ്പിലുള്ള അന്തഃകർമ്മത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യത്തെ അറിയുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അവർക്ക് ചുറ്റുമുള്ള നീരസജനകമായ പരിസരവുമായി അവർ ചരിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, അതിന് അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ എന്തു ദോഷപ്രഭാവമാണുള്ളതെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവർ അപ്രാപ്തരായിരിക്കും.

ചിത്രങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം അലങ്കാരം മാത്രമായിരുന്നെങ്കിലും, വിദ്യാഭ്യാസപരവും കൂടിയിരിക്കണം. അവ പ്രായമായവരെ മാത്രം ആകർഷിക്കുന്നവയായിരുന്നെങ്കിലും, കുട്ടികളേയും ആകർഷിക്കുന്നവയായിരിക്കണം. വിവിധമുറികൾക്ക് അവിടെ പഠിക്കുന്നവരുടെ പ്രായവും വിഷയങ്ങളുമനുസരിച്ച് വിവിധ ചിത്രങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്. പ്രധാന ഭിത്തിയിന്മേൽ സ്ഥിരമായ ചില ചിത്രങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കാം. മറ്റു ഭിത്തികളിലെ ചിത്രങ്ങളുടെ ചട്ടക്കൂടുകൾ പാവശ്യം തുറക്കാവുന്നതായിരിക്കണം. അല്പാപകനെ വളരെ സഹായിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ ചിത്രങ്ങൾ അവരിൽ ആവശ്യമനുസരിച്ച് പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

ഇന്ന് അലങ്കാരവിഷയത്തിൽ പാഠശാലയിൽ കാണുന്ന ഒരു വലിയ ന്യൂനത അധികമായ അലങ്കാരമാണ്. അത് പ്രശാന്തസൈന്യവിരുദ്ധവും അനുകൂലവുമാണ്. കുട്ടികളുടെ സൈന്യത്തിന് ചിലവായെന്ന വലിയ സംഖ്യയുടേതിനേക്കാൾ നൂറിരട്ടി ഫലം ചില ചിത്രങ്ങളും, പ്രതിമകളും, സ്ഫടികവസ്തുക്കളും, സ്പെഷ്യൽ ചിത്രങ്ങളിൽ വച്ചിട്ടുള്ള പൂക്കളും നൽക

നതാണ്. ചിത്രങ്ങൾ ഒരു വരിയായിട്ടല്ല, കൂട്ടങ്ങളായിട്ടാണ് സൂക്ഷിക്കേണ്ടത്. ഓരോ കൂട്ടത്തിനും ഒരു മദ്ധ്യചിത്രം വേണം. അത് വലുതായിരിക്കണം. ആകർഷണത്തിനായി അതിനുചുറ്റും കൂടുതൽ സ്ഥലം ഉണ്ടായിരിക്കണം. വേണ്ടിടത്തോളം വെളിച്ചം ഉണ്ടായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ചിത്രങ്ങൾ താഴ്ന്നിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. നിറം കൂടുതലുള്ളതും വളരുന്നവ മേൽഭാഗത്തു തൂക്കാവുന്നതാണ്. ഓരോ കൂട്ടത്തെയും പ്രത്യേകം തിരിച്ചറിയാതക്കവണ്ണം വ്യവസ്ഥ ചെയ്യണം.

ചിത്രങ്ങളുടെ ചുറ്റുകൾതന്നെ അലങ്കാരവസ്തുക്കളാണ്. ചട്ടക്കൂടുകൾ ചിത്രങ്ങളേക്കാൾ കൂടുതൽ ആകർഷണീയമായിരുന്നെങ്കിൽ, കുട്ടികളുടെ വികാരങ്ങളെ ഉണർത്തുന്നതിനു ചില ഉപേഗ്വസ്തുക്കൾ ആവശ്യമാണ്. അലങ്കാരത്തിന് ഇതു സാധിക്കുന്നതാണ്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിവേണം, ചിത്രങ്ങളും മറ്റും തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ. ഒഴിഞ്ഞ ഭിത്തി എല്ലായ്പ്പോഴും ഒരു ശിക്ഷയാണെന്ന നാം ധരിക്കണം. വൃത്തിമറിനവും നിത്യവും ആയ ഭിത്തികൾ ആ ശീലങ്ങളെ അദ്ധ്യേതാക്കളിലുണ്ടാക്കും. അതു മാറുന്നതിന് അദ്ധ്യാപകന് വളരെ വിഷമവും നേരിടും. ഈ ദോഷഫലത്തെ പരിഹരിക്കാനായി കുട്ടികളുടെ പരിസരത്തേയും പ്രകൃതിസിദ്ധമായ താല്പര്യത്തേയും പരിഗണിച്ചാൽ മതി. അവ സൗന്ദര്യത്തേയാണ് ആവാമിക്കുന്നത്.

പുസ്തകാഭിപ്രായം.

വിദ്യാലയവിനോദങ്ങൾ (1 മുതൽ 5 വരെ ഭാഗങ്ങൾ)

ഗ്രന്ഥകർതാ:— എൻ. ആർ. കൃഷ്ണവാര്യർ ബി. എ. എൽ. ടി.

ഫെഡ് മാസ്റ്റർ, ഫൈസ്കൂൾ, മാവേലിക്കര.

വില ഓരോ ഭാഗത്തിനും 3 റൂ.

ആശയഗ്രഹണത്തിനുള്ള അഞ്ചു മാതൃകകളിൽ നേതും സമ്പ്രദായ നമെന്നാണു പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിലെ വിദ്യാഭ്യാസവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. നവനാഗ്ഗ്ത്തെ അവലംബിക്കുന്ന പല ഉപായങ്ങളിൽ വെച്ച് ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതു നാടരൂപത്തിൽ വിഷയത്തെ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിക്കുന്നതാണെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. രസിപ്പിച്ചു പഠിപ്പിക്കുക എ

ന്ന വിദ്യാഭ്യാസതത്വവും ഇതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. നാടകാഭിനയത്തിന്നു നേതൃത്വമുള്ള പ്യാനോമം കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, വിഷയത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുവാനും കഴിയുന്നതാണ്. അതിനാൽ അദ്ധ്യപതാക്കളുടെ ഉപയോഗാത്മം വിനോദരൂപത്തിലുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ ധാരാളമായി കാണുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അവ ഒർപ്പമൊണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു മാന്യനാണ് 'വിദ്യാലയവിനോദങ്ങളുടെ' പ്രസാധകനായ മി: കൃഷ്ണവായ്പർ. വിദ്യാലയവിനോദങ്ങൾ എഴുതാൻ മി: വായ്പറേപ്പോലെ യോഗ്യതയുള്ളവരായി തിരുവിതാംകൂറിലെന്നല്ല കേരളത്തിൽതന്നെ വളരെപ്പേരുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഹസനങ്ങൾ പലതും പല പാഠശാലകളിൽ അഭിനയിച്ചു കണ്ടിട്ടുള്ള ഞങ്ങൾക്കു വളരെ രുചിക്കുന്നതാണ് തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിനെ വികസിപ്പിക്കുവാനും പരിഷ്കരിക്കുവാനും ഈ വിനോദങ്ങൾക്കു സാധിക്കുന്നതാണ്. ഒരു അവസരത്തിൽ വിനോദത്തേയും വിജ്ഞാനത്തെയും നൽകുന്ന ഇത്തരം പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വളരെ പ്രയോജനകീഭവിക്കുമെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. കേരളത്തിലേയും ഇൻഡ്യയിലേയും ചിലപ്രധാന പരിതൃന്നഭവങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ചില നല്ല പ്രഹസനങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു്, തന്റെ സ്തുത്യർഹമായ പരിശ്രമത്തെ തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകണമെന്നു ഞങ്ങൾ മി: കൃഷ്ണവായ്പറോടു് അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

മനുഷ്യൻ

ഗ്രന്ഥകർത്താ:— കെ. എം. വൈദ്യർ. വലപ്പാട്.

വില. 3 റൂപ.

മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽകാണുന്ന അനാചാരങ്ങളേയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും ഭ്രാന്തപ്പങ്ങളേയും വിവരിച്ചുകൊണ്ടും അഭിപ്രായമാർഗ്ഗങ്ങളെ നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടും എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ് 'മനുഷ്യൻ'. ഇതിൽ മനസ്സിലാക്കി വായിച്ചുപഠിക്കേണ്ട പല തത്വങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിൽ 'കവിത' കണന്നില്ല. ഭാഷയ്ക്കു ശുദ്ധിപോരാ. രചനയ്ക്കു് സൗഷ്ഠ്യവമില്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ആശയങ്ങളെല്ലാം ഗദ്യരൂപത്തിൽ എഴുതുകയായിരുന്നു ഉത്തമമെന്നു തോന്നുന്നു. മി: വൈദ്യരേപ്പോലെ ചിന്താശീലവും നിരീക്ഷണശീലവുമുള്ളവർ പദ്യഭേദതക്കു വശഗനായിത്തീരുന്നതു് ഭാഷയുടെ ഭാഗ്യദോഷമെന്നു പറയേണ്ടു്.

അന്ത്യാമത്രണം.

(ഒരു ഏകാങ്കനാടകം.)

ഗ്രന്ഥകർത്താ, ഡി. പത്മനാഭനാണി എം. എ.

ഭാരതചരിത്രകർത്താക്കൾ പാശ്ചാത്യരായപ്പോൾ പൗരസ്ത്യരുടെ പ്രഭാവപ്രത്യാപങ്ങൾ ധൂസരങ്ങളായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും ചില ഗവേഷണ പട്ടാക്കൾ ചരിത്രത്തിന്റെ ശോഭനവശങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആഗ്രഹപുരാതനന്മാർ ദ്രാവിഡകനകസ്തംഭങ്ങളിൽ ചെളിത്തേപ്പ് നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ചരിത്രശകലങ്ങൾ മതപരങ്ങളായ തത്വങ്ങളിൽ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതെന്തെന്നറിവാൻപോലും നാം ഇന്നു ശക്തരാകുന്നില്ല. ഇതാ സ്വപഗ്നാഭിമാനപ്രചോദിതമായി സംഗ്രാമധീരനും വംശാഭിമാനിയുമായ രാവണനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമാർത്ഥനിറത്തിൽ ശോഭിപ്പിക്കുന്ന ഒരു രൂപകം പുറത്തായിരിക്കുന്നു.

ഉടനെ വരുത്തി വായിക്കവിൻ.

വില 6 അണ്.

വീരാരാധന.

(ഒന്നാംപുസ്തകം)

അഥവാ

ബാബുസുരേന്ദ്രനാഥബാൻജി.

ഗ്രന്ഥകർത്താ, സി. ജി. അനന്തൻപിള്ള ബി. എ. വില 6 അ. സുപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരനായ രാജശ്രീ എം. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാൻ എം. എ., ബി. എൽ. ഇങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

*

*

*

*

*

*

“ഭാരതത്തിന്റെ നവീനലോകയാത്രയ്ക്കുണ്ടായ മാറ്റുദർശികളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനനല്ലായിരുന്നു ബാബുസുരേന്ദ്രനാഥബാൻജി. വയോധികനായി ഏഴുകൊല്ലം മുമ്പുവരെ ജീവിച്ചിരുന്ന ആ മഹാൻ ഇൻഡ്യയുടെ പല ദശാപരിവർത്തനങ്ങളെ കണ്ടുനോക്കി ആളാണ്. പാശ്ചാത്യമേധാവിത്വത്തിന്റെ അപ്രഗുച്ഛതയും പൈതൃസ്തോഭങ്ങൾക്കുള്ള വൈവിധ്യവും ഒന്നുപോലെ തെളിഞ്ഞിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അദ്ധ്യാപകവൃത്തി, ഭരണധരന്ധതയേക്കാൾ മഹാത്മ്യമേറിയതായി തോന്നിയതിൽ ഒട്ടും അതു തപ്പെടാറില്ല.

*

*

*

*

*

*

*

*

സുരേന്ദ്രനാഥന്റെ വിവിധമുഖങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ ജീവചരിത്രം വായനക്കാരെ ഉത്ബുദ്ധപേരസ്സുകളാക്കാതിരിക്കയില്ല. * * ശൈലിക്ക് ഭംഗിക്കുവു വരാതെ ആശ്ചര്യപ്രയോഗങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ വരുത്താനുള്ള പാടവം നിങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. * * * ഒരു ചെറുപുസ്തകത്തിൽ ഇത്രയും വമ്പിച്ച കഥയടക്കിയ കൗശലത്തിന് കശലം പറകതന്നെയാണ് വേണ്ടത്.”

ഒന്നാംപതിപ്പ് തീരാനായിരിക്കുന്നു.

“ഈശ്വരവിലാസം” പുസ്തകശാല—പറവൂർ.

ഗുരുനാഥൻ.

വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ മലയാളത്തിലെ ഏക മാസിക

അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും കുട്ടികളുടെ സംരക്ഷകന്മാർക്കും വിദ്യാത്മികർക്കും ഉപ-
യോഗപ്രദം. വിദ്യാഭ്യാസം, അദ്ധ്യാപകവൃത്തി, സാഹിത്യം, വ്യ-
വസായം മുതലായ വിവിധവിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കും.

വരിസംഖ്യ ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്ക് 2 രൂ. 8 ണ.

6 മാസത്തേയ്ക്ക് 1 രൂ. 4 ന.

തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി, ഒഴിച്ചു മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് 2 രൂ. 12 ണ

ഗുരുനാഥന്റെ പഴയ ലക്കങ്ങൾ.

ഗുരുനാഥന്റെ പഴയ ലക്കങ്ങൾക്ക് വില വളരെ കുറച്ചിരിക്കുന്നു.
ആവശ്യക്കാർ പ്രത്യേകം എഴുതി ചോദിച്ചാൽ മതി. ലക്കങ്ങളുടെ വില
യും അയക്കാനുള്ള ചിലവും മുൻകൂട്ടി മണിയാഡർ അയച്ചിരിക്കണം.

റജിസ്റ്റർനമ്പർ

പത്രബന്ധക്കൾ ഇങ്ങോട്ടെഴുതുമ്പോൾ അവരുടെ റജിസ്റ്റർനമ്പർ
കൂടി കാണിക്കുവാനോ ക്ഷീ. അപ്രകാരമല്ലാത്ത എഴുത്തുഴച്ചെപ്പറിഗതനി-
ക്കുന്നതല്ല, മണിയാഡറയക്കുമ്പോഴും നമ്പർ കാണിച്ചിരിക്കണം.

പുതിയ പതിക്കാർ

മാസിക ആവശ്യപ്പെടുന്ന പുതിയ വരിക്കാർ, വരിസംഖ്യ മണിയാ-
ഡർ അയക്കുകയാണു് ഉത്തമം. വി. പി. അയക്കുന്നതായാൽ അനാവശ്യ-
താമസത്തിന്നും നഷ്ടത്തിന്നും ഇടയുണ്ടു്.

മാനേജർ,

ഗുരുനാഥൻ പറമ്പൂർ.